NICOLAE ROSCA

CE ESTE FRATIA DE CRUCE

Origini-Organizare-Doctrina

Am considerat utilã publicarea acestei cãrti, pentru a arãta generatiilor noi de compatrioti, cum a fost în realitate, ce-a gândit, ce a vrut si cât a trebuit sã sufere pentru credinta lui, alt tineret al României, acela care s-a afirmat în istoria poporului nostru în perioada cuprinsã între cele douã mari rãzboaie ale Europei.

Credem cã înalta lui trãire personalã si nationalã va ajuta tuturora ca sã pãtrundã mai adânc în întelegerea unui fenomen românesc, ca si a unui moment crucial din istoria neamului nostru si va da îndemnuri si forte pentru a se purta mai departe, fãrã sovãiri si cu moralã de victorie, lupta pentru recãpãtarea libertãtii nationale.

Autorul

În memoria tuturor "fratilor de cruce", tineri români care si-au ars cu generozitate viata pentru o nobilã idee nationalã.

CUVÂNT ÎNAINTE

"Frãtia de Cruce" este organizatia legionarã a tinerilor români care frecventau scolile secundare. În aceasta activau, pânã la terminarea liceului, pentru a trece, cei care urmau la studii mai înalte, în "Corpul Studentesc", sau direct în organizatiile legionare locale, acei care nu se puteau duce la Universitate.

Miscarea Legionarã, care a izvorât din spatiile luminoase ale sufletului românesc, a fost urmatã cu entuziasm, credintã si curaj de marea majoritate a tineretului tãrii noastre dintre cele douã rãzboaie mondiale. Ea, Miscarea, a dat nastere unui fel de mit national în sufletul unei generatii întregi de români, care au crezut cu tãrie în valorile esentiale ale poporului lor, le-au dezgropat de sub molozul istoriei si au cãutat sã le pompeze din nou în viata românească modernã. Ei au visat un destin crestin pentru tara lor, si chiar pentru întreaga omenire, si si-au scãldat credintele în apele limpezi ale sperantei.

Însusi seful Miscãrii Legionare, Corneliu Zelea Codreanu, omul care a umplut cu personalitatea sa viata politicã modernã a tãrii si a aprins în suflete flacãra unui românism curat si avântat, era un tânãr. El îsi începe activitatea politicã fiind încã student, înfiintează organizatia sa în anul în care îsi ia doctoratul în stiinte politico-economice, si este asasinat când de-abia împlinea 39 de ani, deci când nu trecuse încã pragul maturitãtii biologice.

Asadar, toatã activitatea lui, atât cea politicã cât si cea educativã, (mult mai însemnatã aceasta) a avut un stil proaspãt, curat si idealist, avântat si profetic, nãscut dintr-o stare de transfigurare interioarã ce inundã uneori, în anumite epoci ale istoriei, sufletele generatiilor tinere. Cãci tineretul este mai sensibil, mai usor înfiorat de o chemare nationalã adevãratã, pe care o simte cu antenele sale delicate si nealterate încã de rostogolirea vietii. Numai acest tineret poate radia apoi din puternicul sãu continut patriotic, acele stimulente politice care aprind sperantele natiunilor, înflãcãreazã sufletul colectiv si determinã popoarele sã-si ia în mâini, cu hotãrâre, destinele proprii si sã le poarte pe drumuri noi, spre realizarea lor.

Uneori se deschid în viata popoarelor niste rãspântii nelinistitoare. Apar undeva, în zarea viitorului lor, niste primejdii care iau astfel de proportii încât astern umbre de incertitudine peste ele. În astfel de momente natiunea întreagã, dacã nu este bine condusã, dacã este orfanã de o pãturã politicã competentã, prevãzãtoare si decisã, îsi pierde vlaga si hotãrârea de a rezista. Intrã în panicã. Se simte coplesitã de perspectiva neagrã a greutãtilor ce se vor arunca peste ea. Urmeazã apoi resemnarea, ca o alternativã a neputintei, care ucide vointa colectivã si sugrumã curajul. Natiunea întreagã, în astfel de momente, obositã, dezamãgitã si înfricosatã, se aseazã pe marginea drumului istoriei sale si asteaptã resemnatã desfãsurarea evenimentelor pe care nu le mai poate domina. Devine pasivã si indiferentã.

Si când totul pare pierdut, când negura îndoielilor, groasã si apãsãtoare, învãlueste sufletul national, tâsneste deodatã, într-o reactie sãnãtoasã a corpului semi-doborât, o generatie nouã, lucidã, hotãrâtã, care înfruntã cu bãrbãtie primejdia, scuturã amorteala multimilor si pompeazã sânge proaspãt în venele natiunii. Ea aprinde iarãsi în popor, de obicei cu sfortãri si sacrificii dureroase, focul sacru al virtutilor lui, îi cãleste bãrbãtia si dã nastere la miscãri colective care îndrumã iarãsi corabia nationalã spre limanuri mai sigure si linistite.

La o asfel de rãscruce istoricã pentru poporul românesc, nedepãsitã încã, a apãrut Corneliu Zelea Codreanu, Cãpitanul, cum l-au numit contemporanii sãi. Si tot la aceastã grea rãscruce istoricã, încã nedepãsitã, a apãrut la spatele lui, ca o generatie spontanã, tineretul român de atunci, luminos în suflete si beligerant în fapte. Codreanu aducea cu el o viziune istoricã clarã si un concept românesc de proportii universale. Tineretul român aducea o vointã de fier, niste convingeri inflexibile si un spirit de sacrificiu ce rar se întâlneste în istoria lumii. Împreunã au luat de coarne plugul românesc si au încercat sã-l punã pe rãzor bun. Ei au reînviat sperantele si au încordat muschii poporului lor. Codreanu si generatia lui au vorbit multimilor românesti cu un limbaj clar si profetic, iar acestea i-au înteles si s-au unit la dinamica

discursului lor. Rezultatul a fost un mãret imn national cãruia evenimentele politice ulterioare si neîntelegerea unor compatrioti înselati, i-a stins armonia.

MIC ISTORIC AL FRĂTIEI DE CRUCE

1. ÎNCEPUTURILE

Corneliu Codreanu, în lupta sa de regenerare moralã a poporului românesc si de însãnãtosire a politicii lui, s-a adresat în primul rând tineretului, din sânul cãruia apãruse si el. Cu acesta el se putea întelege mai usor pentru cã era mistuit de acelasi foc national si simtea aceeasi neliniste în fata unui viitor ce se profila nesigur si sumbru.

Fiecare generatie îsi cautã un stil de viatã specific ei, croit pe credintele si pe descoperirile politice pe care le face. La noi generatiile anterioare rãzboiului de reîntregire, obosite poate de marele efort pe care-l fãcuserã pentru construirea României Mari si orbite oareum de aceastã înaltã misiune pe care le-o asternuse în fatã destinul si pe care au sevit-o pânã la capãt cu mari sfortãri si sacrificii, deveniserã arogante, statice si rutinate. Ele se creadeau în posesia unui adevãr politic absolut pe care-l considerau singurul posibil în tara noastrã si, deci, inamovibil. Aplecati prea mult peste trecutul lor glorios nu mai priveau si spre alte orizonturi. Nu puteau intui nelinistile ce se frãmântau în jurul României. În credinta lor, totul era definitiv rezolvat de ei si nu mai erau necesare agitatiile urmasilor. Ei au considerat îngrijorarea politico-socialã a tineretului român ca o ingratitudine fatã de sfortãrile si realizãrile lor mãrete. Dar nu era asa. Ei se înselau. Tineretul României, într-o altã circumstantã istoricã, îsi cautã propriul lui drum. El îsi ascutea propriile sale arme cu care trebuia sã realizeze, în conditii majore, ambitiile colective românesti. În realitate acest tineret era continuatorul, cu alt stil si alte perspective, al sfortãrilor comune ale tuturor generatiilor românesti, pentru desãvârsirea în libertate si sigurantã a Patriei lor.

Ideea organizãrii tineretului român încolteste în mintea lui Codreanu în timpul detentiunii sale în închisoarea din Vãcãresti, unde ajunsese cu ocazia asa numitului "Complot Studentesc" din anii 1923-1924. Necesitatea acestei organizãri o vedea el sub douã aspecte:

- pentru a da o educatie sãnãtoasã acestui tineret si a-l face util societãtii lui ;

- pentru a-l sustrage influentei negative si dãunãtoare a unui politicianism ieftin, decolorat si incapabil, care-si fãcuse aparitia în tarã la noi. (Era acesta un politicianism egoist, incorect, aplecat numai asupra propriilor lui interese si profituri si dezlipit de interesele românesti.)

Codreanu întelesese cã acest politicianism nou, importat si condimentat "a la roumaine", nu mai era la înãltimea cerintelor tãrii. Cum era înfeudat unor modeluri culturale strãine nu mai putea intui cu suficientã claritate necesitãtile Românilor si primejdiile ce-i pândeau la rãsãrit. Din cauza aceasta, Corneliu Codreanu încearcã sã îndepãrteze tineretul tãrii sale de influenta vãtãmãtoare a unui astfel de politicianism. El vrea sã-l asocieze la un nou proiect de viatã românească si vrea sã-i trezeascã în suflet o sperantã nouã.

"Politicianismul, spune el, infectează viata noastrã nationalã. Organizarea acestui tineret, în afarã de necesitatea auto-educãrii, mai este si necesarã pentru a-l feri si izola de politicianism si de infectia lui. (…) Mai mult ! Aceastã organizare a tineretului va rezolva însãsi problema politicianismului care, ne mai primind elemente tinere va fi condamnat la moarte prin inanitie, prin lipsã de alimentare."

Prin urmare, smulgerea tineretului din tentaculele politicianiste care-l pândeau la încrucisarea vietii lui cu studentia, este unul din motivele care-l determinã pe Cãpitan sã-si îndrepte grija cãtre lumea scolilor secundare. El vrea sã lege tineretul de catargul corãbiei nationale pentru a nu fi prins în mrejele amãgitoarelor sirene politicianiste.

Căci era o realitate la noi. Din cauza sărăciei în care se zbăteau tinerii români, consecintă a stărilor materiale grele, în care se aflau păturile sociale mai umile din mijlocul cărora proveneau majoritatea studentilor, îi transformau într-o pradă usoară în fata tentatilor politice, în vesnică căutare de clientelă. Acestea le promiteau situatii optime în viitor si le ofereau chiar ajutoare materile pe parcursul studentiei, în formă de sinecure statale. Conditia era ca să se înscrie si să militeze în rândurile partidului respectiv. Prin urmare, valorile latente ale individului, pe câteva monede, necesare pentru a trăi. O serie întreagă de tineri culti, inteligenti si bine pregătiti, sătui de mizeria si de lipsurile pe care le sufereau în cursul vietii lor de studenti, se înscriau în partide. Ei se vedeau împinsi acolo numai de niste nevoi organice pe care societatea românească, condusă de aceleasi partide, nu voia să li le satisfacă pe alte căi mai demne pentru individ. Căci dacă este legitim si necesar chiar, să te alipesti unei idei politice când ea coincide cu conceptia ta de viată si cu necesitatea interioară de a te face părtas al unei actiuni sociale, este total inadmisibil si degradant, este o prostituare a omului si a intelectului său, a stâlcire periculoasă a demnitătii, ca să-l atragi într-un partid prin specularea nemiloasă a mizeriei în care, în parte, i-a fost într-adins provocată. Pentru niste avantaje minore, dar necesare subzistentei lor, se cerea tinerilor români să îmbrace o ideologie politică ce, poate, nu-i satisfăcea si care le îngropa visurile ce si le făuriseră si avânturile ce înmugureau în sufletele lor de adolescenti. Dar pe măsură ce pătrundeau în viata politică a tării pe această poartă falsă, descopereau, uimiti si dezamăgiti, defectiunile acesteia si panorama întunecată care se deschidea în fata tării lor. Unii dintre ei au putut reactiona la timp si au trecut pe pozitii mai sănătoase. Dar altii, cuprinsi de scârbă si dispret, părăseau lupta politică. Ei se adânceau tot mai mult în profesionalismul lor ne mai voind să stie nimica de alceva. Se spunea chiar în tară la noi, pe vremea aceea, că oamenii seriosi, oamenii integrii, nu se bagă în politică. Aceasta era de esentă minoră si rămânea astfel pe mâna nepriceputilor, a necinstitilor, a indivizilor fără scrupule, care erau mânati numai de pasiunea puterii ca mijloc sigur si rapid de parvenire în viată.

Pentru asta s-a născut în mintea lui Corneliu Codreanu ideea de a îndepărta tineretul de astfel de momeli. El trebuia să fie smuls din cursele încurcate si degradante ce i se semănau în calea lui si condus, încă de pe băncile scolilor secundare, spre actiuni politice sănătoase, cu alte preocupări si cu alte perspective. Trebuia create conditiile indispensabile pentru ca, tot ceea ce va întreprinde în viitor cetăteamul român, să fie judecat si acceptat în plină libertate si cu plină constiintă de el. Adică să trăiască în adevăr, în acel adevăr tâsnit din izvoarele sufletului său.

Dar Corneliu Codreanu nu convoacă tineretul tării sale pentru a forma un nou partid. Nu-l cheamă pentru a introduce un alt concurent în viata politică din România, ci pentru a-l strânge în jurul unui steag, a unei idei proaspete si actualizate despre omul român si necesitătile Patriei lui. Această panoramă ce-o deschidea Codreanu în fata ochilor tineretului nu era însă o inovatie stranie în viata poporului nostru, ci ceva cunoscut, ceva familiar. Era o încercare de revenire sinceră la traditia românească pură, o redescoperire a valorilor poporului român. Codreanu încerca armonizarea trecutului nostru cu niste acorduri proaspete, înnoite si adecvate timpului în care trăia. "Revolutia" lui Codreanu pornea din adâncimile sufletului românesc, din constiinta lui istorică, pe care voia să o curete de buruienile ce crescuseră pe ogorul nostru. Era o reîntâlnire a omului român cu traditia lui. Căci traditia este cureaua de transmisiune a unor valori nationale permanente care conduc popoarele spre maturitatea lor istorică. Ruperea de traditie înseamnă saltul în gol al natiunii si moartea ei istorică. Este poate paradoxal, dar trecutul, cunoasterea lui, este chezăsia sigură a viitorului. Ca si indivizii, popoarele nu mai sunt nimica dacă le rupi de trecutul lor. Dusmanii cunosc aceste adevăruri, de aceea încearcă pe toate căile să rupă popoarele de traditiile lor, să le întunece constiinta lor istorică.

În închisoarea din Văcăresti, cum s-a văzut, din frământarea acestor gânduri ale Căpitanului, s-a născut prima schemă de organizare a tineretului tării românesti. Organizatiei îi pune numele "Arhanghelul Mihail". Un nume cu rezonante mistico-cavaleresti. Arhanghelul Mihail a fost cavalerul ceresc care a învins prin dragoste si vitejie, prin credintă si lealitate fată de Dumnezeu, puterile răului care se ridicaseră în contra ordinii create de El. Astfel, de la început, Corneliu Zelea Codreanu, într-un secol care se deschisese rationalismului sec si materialismului, îsi îndreaptă privirile spre Cer si imprimă, prin numele ce-l dă organizatiei sale, coordonatele si misiunea ei de bază : pe căile luminoase ale credintei, cu vitejie si lealitate

pentru tarã, sã se înarmeze toatã suflarea românească, sã spargã întunericul si sã deschidã un drum drept în istorie pentru neamul nostru.

Este interesant de remarcat cã organizatia tineretului român, din care Frãtia de Cruce este sectiunea elevilor de liceu, care se pune în miscare încã din anul 1924, este precursoare însãsi a Miscãrii Legionare propriu-zisã, care ia fiintã abia în 1927. Aceste frãtii de cruce, cu elementele iesite din sânul lor, au avut o importantã covârsitoare la închegarea miscãrii, cãreia i-a servit primele cadre de organizare, dupã dezastrul curentului nationalist si ruperea în douã a Ligii Apãrãrii Nationale Crestine, a profesorului A. C. Cuza, evenimente ce s-au petrecut, dupã cum se stie, în primãvara anului 1927.

Ce trebuie sã fie Frãtia de Cruce, ne-o dezvãluie însusi Corneliu Codreanu :

"O organizatie a tinerimii române din întreaga tarã, având ca scop suprem de a crea buni ostasi României de mâine ; o cere vremea de astãzi, o cer mai ales luptele ce vor sã vie", la care tinerimea va fi chematã, trebuind sã aibã o minte agerã, un suflet mare si un pumn otelit. O cere necesitatea apãrãrii sufletului copiilor românismului, împotriva atacurilor sistematice ale dusmanilor.

"Frãtia de Cruce însemneazã frãtia pânã la moarte în jurul Crucii, a acelora care simt în suflete scânteia sfântã a iubirii pentru tãrâna românească"

El dã niste directive pentru activitatea auto-educativã a tinerilor, din care se desprind trei idei de bazã :

1. O viatã sufleteascã virtuoasã si profundã. (În suflet se joacã destinul omului).
2. O viatã intelectualã temeinicã si bogatã. (Intelectul cu cât este mai cultivat cu atâta este mai roditor pentru tarã).
3. O viatã fizicã igienicã si curatã. Spirit – intelect – fizic. Iatã aici, în termeni simpli, o solutie tridimensionalã, armonioasã si roditoare pentru existenta omeneascã. Cãci potentializarea si perfectionarea în individ a acestor trei coordonate de viatã va putea da poporului nostru :

- un om crestin si moral, cavaler al înãltimilor, încadrat rostului lui omenesc ;
- un om bine pregãtit din punct de vedere intelectual si profesional, creator de bunuri culturale si materiale necesare ridicãrii poporului sãu ;
- un om viguros fiziceste, sãnãtos si energic, radical în decizii si cu vointã de victorie. ("Urmãream sã fac din ei, spune Codreanu, oameni de vointã care sã priveascã drept si sã se comporte cu bãrbãtie fatã de orice greutate").

Încã din închisoare, îndeamnã Corneliu Codreanu pe fratii de cruce sã-si altoiascã sufletele cu virtutile unui bun ostas pus în slujba Patriei lui :

"Fii mândru pentru cã esti român.
"Fii bun camarad pentru cã asa îi stã bine unui frate de cruce.
"Fii sincer, cu suflet deschis, pentru cã asa cere Dumnezeu.
"Fii ostas hotãrât si curajos în toate împrejurãrile pentru cã asa îti cere România ta".

Iar cu ocazia Anului Nou 1924, le trimite din închisoarea Vãcãresti tinerilor sãi camarazi urmãtoarele îndemnuri :

"Sã iubiti fierbinte pãmântul în care dorm strãmosii si în care dorm cei trecuti în lumea umbrelor.
"Sã fiti viteji ! Sã fiti credinciosi pânã la cea din urmã suflare, iatã ce vã urãm de Anul Nou.
"Fiti gata ! Mai curând decât credeti, Patria voastrã va cere de la voi, puterile voastre".

Din aceste gânduri scrise la repezealã pe marginea unei ferestre zãbrelite de închisoare se desprinde toatã grija si toatã cãldura sufletului Cãpitanului pentru tineretul tãrii sale, care reprezenta viitorul ei. Acolo

s-au pus bazele unei educatii umanisto-idealiste, care a condus, în tara noastrã, la desãvârsirea noului fenomen legionar. Acolo s-a dat istoriei moderne române un impuls si o profunzime pe care n-o mai avea si care va fi determinantã în desfãsurarea evenimentelor politice urmãtoare.

În luna mai, 1924, ia fiintã la Iasi, prima Frãtie de Cruce. Comanda ei se dã tânãrului Butariu. Tot în cursul acestui an, sub influenta fratilor de cruce ieseni, se înfiinteazã încã trei unitãti în Moldova : la Botosani, la Bârlad si la Focsani. Sunt primele întocmiri în spirit legionar care vor aprinde în tineret fãclia românismului pur, asa cum îl întelegea Corneliu Codreanu. Aceastã fãclie se va întinde cu repeziciune si va lumina în putin timp, România toatã.

În toamna aceluiasi an, la 26 septembrie, Ionel Mota, camaradul cel mai apropiat al Cãpitanului, este numit sef al organizatiei Frãtia de Cruce, pe toatã tara. El primeste misiunea de a o organiza si extinde cât mai repede peste tot. Cu Mota, dezvoltarea si rãspândirea frãtiilor ia un ritm vertiginos atât sub aspectul organizativ cât, mai ales, sub cel educativ.

În anul 1925, în primãvarã, ia fiintã la Galati Frãtia de Cruce "Dunãrea". Trebuie pomenitã în mod special pentru cã a fost una din cele mai fecunde organizatii tineresti legionare din tarã, care a dat multe elemente de vazã si multi martiri.

Tot în 1925 se întemeiazã si la Bucuresti prima frãtie de cruce a Capitalei. Ea se va dezvolta cu repeziciune si va forma un centru puternic în inima României.

Acest an a fost decisiv pentru expansiunea organizatiilor tineresti legionare. El vede si aparitia primei unitãti F.D.C. din Transilvania, la Orãstie, locul natal al lui Mota. Va fi acesta focarul ce va împrãstia duhul nou al legionarismului peste toatã provincia românească de peste munti.

Asa-dar, anii 1924 si 1925 înregistreazã o puternicã expansiune a fenomenului Frãtia de Cruce, în lumea tineretului scolar din România, încoltind ca un bob bun si roditor, crescând cu repeziciune în toate regiunile României Mari.

Cum s-ar putea explica aceastã aliniere totalã, rapidã si decisã, a tineretului român la postulatele codreniste? Numai printr-o perfectã coincidentã de nelinisti, de gânduri si de aspiratii, a unor suflete setoase de absolut, cum erau acelea ale tineretului nostru, cu viziunea clarã despre viatã si despre necesitãtile nationale ale unui mare educator si patriot, cum era Corneliu Codreanu. Ideile de bazã ale lui erau : Dumnezeu si Neamul românesc. Si amândouã aveau rezonante puternice si în sufletul tineretului, urmas al acelei formidabile înclestãri românesti care crease Patria întregitã. Aceastã Patrie trebuia acuma desãvârsitã si adâncitã, printr-o aplecare a tuturor fiilor ei, spre eul spiritual al neamului si descoperirea unui ideal metafizic românesc. Patria întregitã cerea alte sfortãri noi, în alte compartimente ale sufletului national si generatia nouã se avânta cu decizie si entuziasm pe cãrãrile promitãtoare ale acestei nobile misiuni.

Dumnezeu si Patria : Dumnezeu ca sursã unicã de împlinire a destinului omului, ridicându-l de pe planul biologic pe cel spiritual, mult mai bogat ; Patria, ca împlinire pe plan national a tuturor frãmântãrilor si aspiratiilor sociale ale omului. Virgiliu, în Eneida, ridicã "amor patriae" deasupra celorlalte sentimente ale omului. Corneliu Codreanu marcheazã un drum asemãnãtor, numai cã el suprapune iubirii de patrie, iubirea fatã de Dumnezeu a individului. Pe scara valorilor spirituale ale acestuia, în conceptia legionarã, pe prima treaptã stã Dumnezeu, urmeazã Patria si la nivel mai jos stã viata lui personalã, aceea a realizãrilor sale ca familie, profesiune, etc. Iubirea de Dumnezeu va imprima omului curãtenie sufleteascã si moralã înaltã. Iubirea de patrie va trezi în el simtul rãspunderii, generozitatea fatã de cei umili si nobletea, atât în gândire cât si în fapte.

2 . PRIMELE SUFERINTE

Chiar în vara anului 1924, putin timp dupã înfiintarea frãtiilor, fratii de cruce din Moldova iau parte la prima tabãrã pe care-a înfiintat-o Corneliu Codreanu la Ungheni, lângã Iasi. Acolo, alãturi de multi studenti nationalisti români, tinerii din F.D.C. frãmântã cu mâinile si picioarele lor lutul necesar fabricãrii de cãrãmizi cu care vor ridica la Iasi un cãmin cultural al lor. Acesta trebuia sã fie o casã de culturã si de întâlnire pentru tineretul moldovean, pe care ei voiau sã o construiascã cu propriile lor mijloace si sfortãri. Era aceasta o nouã experientã pentru tinerii români, ce nu se mai vãzuse la noi pânã atunci. Înseamnã recunoasterea, din partea lumii intelectuale românesti, reprezentatã prin tinerii elevi si studenti, a nobletii muncii manuale si a marei creatii pe care o sãvârseau zi de zi, fãrã rãgaz, pãturile mai umile ale tãrii, muncitorii si tãranii, asa numitii "talpa tãrii".

Pentru aceste gânduri înalte, pentru intentiile lor generoase, pentru aceastã crimã de muncã, sunt arestati pe santierul unde lucrau, împreunã cu Corneliu Codreanu si cu alti studenti. Transportati la politie, legati cu lanturi ca niste borfasi ordinari, ei sunt bãtuti si schingiuiti fãrã milã de Prefectul Politiei din Iasi. Acesta, urmând dispozitiile guvernului de la Bucuresti, voia sã bage groaza în tineretul iesean, crezând cã asa vor gâtui, cu mijloace brutale si de-a dreptul ilegale, acel curent de primenire si de însãnãtosire a moravurilor, care începuse sã adieze peste tara românească. Aceastã încercare de a da solutii drepte problemelor românesti era consideratã ca o mare primejdie pentru sistemul politic de atunci. De aceea politicienii români s-au repezit cu o urã implacabilã asupra tineretului nostru si nu s-au dat în lãturi de la nici un mijloc pentru a-l distruge, mergând de la brutalizare si pânã la ucidere, cum se va vedea mai departe.

Asa-dar, fratii de cruce de la liceele din Iasi au fãcut parte din avangarda suferintelor legionare, experimentând pe pielea si pe mãdularele lor, la o vârstã încã fragedã, samavolniciile si excesele irationale si anticonstitutionale ale sistemului democrat din România acelor vremuri. Era numai începutul unui sir lung de suferinte si de nedreptãti pe care tineretul tãrii noastre îl va îndura cu rãbdare, convinsi fiind cã sufereau pentru o cauzã marea si cã dreptatea era de partea lor.

Actelor barbare si nesanctionate ale lui Manciu -în ciuda proceselor care i s-au intentat si care i-au mãrit acestui individ aroganta si brutalitatea- a urmat, dupã cum se stie, împuscarea lui, într-un act de legitimã apãrare, de Corneliu Codreanu. Actiunilor lui Manciu, sãvârsite în afara legilor tãrii, a urmat reactiunea tânãrului Codreanu tot în afara legilor, cãci nu i se lãsase deschisã nici o altã portitã legalã pentru apãrarea lui. Cu ocazia procesului ce-a urmat, fratii de cruce au dat prima lor mare bãtãlie si prima lor afirmare publicã, care a durat, fãrã întrerupere, pânã la achitarea lui Codreanu. Ei denuntã opiniei publice românesti prin scrisori, prin manifeste si fotografii, toate sustinute cu mijloace si trudã proprie, provocãrile neîncetate si schingiuirile la care au fost supusi tinerii din Iasi de cãtre politia de acolo, care fatal au condus la actul disperat al lui Codreanu. Lumea românească s-a lãmurit repede. Rezultatul a fost fulgerãtor. S-a nãscut atunci în tarã un curent puternic de simpatie si de sprijin pentru tânãrul acela frumos si curat care-si apãrase cum a putut, cu singurele mijloace ce-i mai lãsaserã în mânã zbirii lui, onoarea, demnitatea si integritatea fizicã. Aceastã punere în luminã a adevãratei situatii limitã la care fuseserã condusi tinerii din Iasi, a dus la achitarea Cãpitanului.

"Minunea la care nu mã asteptam -scrie el mai târziu, la aceste evenimente- si mai ales la care nu se asteptau cei ce mã aduseserã acolo, a fost cã a treia zi dupã ce sosisem (la închisoare), întreaga populatie, fãrã deosebire de partid politic, si cu toate încercãrile autoritãtilor de a mi-o face ostilã, trecuse spontan de partea mea.

"Pe oamenii politici liberali, nu-i pãrãsiserã numai partizanii, ci si membrii familiei. Asa, spre exemplu, fetele Chirculescu (n.a. ; fetele ministrului liberal Chirculescu), eleve în cursul superior al

liceului, mi-au trimis mâncare si mi-au cusut împreunã cu alte fete, o cãmasã nationalã. Am auzit chiar cã refuzau sã stea cu tatãl lor la masã".

Între timp, tabãra de muncã de la Ungheni, cu tot scandalul provocat de politie, nu a putut fi desfiintatã. S-a dovedit cã nu contravenea legilor tãrii si cã era politia aceea care fãcea uz ilegal de fortã. Au lucrat acolo, în vara anului 1924, la fabricarea cãrãmizilor peste 500 de frati de cruce din Moldova, numãr considerabil pentru acele începuturi, ceea ce aratã entuziasmul ce cuprinsese tineretul tãrii românesti.

3. ÎNCHEGAREA UNITÃTILOR F. D. C.

În toamna anului 1925 pleacã în Franta pentru a-si continua studiile în drept, Ionel Mota. Împarte în douã conducerea frãtiilor de cruce pe tarã, însãrcinând pentru Transilvania pe Eremeiu si pe Braica, iar pentru Vechiul Regat pe Gh. Urziceanu. Absenta lui din tarã se noteazã printr-o perioadã mai lentã în activitatea de expansiune a frãtiilor. Ele îsi iau parcã un rãgaz pentru meditatie, pentru a se adânci în misterul fenomenului ce cuprinsese tara. Dar odatã cu reîntoarcerea lui Mota, în anul 1927, ele îsi reiau avântul expansiv initial, activate de marea personalitate a acestui om. Activitatea unitãtilor F. D. C. se multiplicã si se aprind în suflete entuziasme noi. Toti tinerii frati de cruce îsi fac o datorie de onoare de a realiza cât mai mult pentru desãvârsirea lor sufleteascã si intelectualã si de a depune cât mai mult efort în lupta politicã a miscãrii. Astfel, cu ocazia cumpãrãrii unei camionete, care devenise necesarã pentru nevoile organizatiei legionare (aceasta se înfiintase oficial la 24 iunie 1927), numai frãtia de cruce din Focsani a strâns 50.000 de lei. Era o sumã enormã pentru acea epocã si pentru posibilitãtile acelor tineri, ceea ce l-a determinat pe Cãpitan sã o boteze "Frãtia de Cruce Victoria", voind sã scoatã în evidentã factorul moral -entuziasmul, credinta, vointa- care învinge obstacolele cele mai grele si duc oamenii spre victorie.

În noiembrie 1927, au depus legãmântul legionar si primesc "sãculetul cu pãmânt" primii legionari. Alãturi de Corneliu Codreanu, de Ionel Mota si de alti întemeietori ai Miscãrii Legionare, primesc aceastã înaltã distinctiune si unii frati de cruce din prima generatie, ca : Nicolae Bordeianu, Popa, Butariu, Eremeiu, Traian Cotigã, Nicolae Totu, Mihail Stelescu.

(Este necesar sã dãm o micã explicatie a ritualului cu care se intra în Miscarea Legionarã. Dupã o perioadã de pregãtire, cu garantia unui legionar mai vechi, candidatul era invitat sã ia parte la prima sedintã de cuib. El se lega solemn în fata costiintei sale si a celorlalti camarazi ai lui, cã va urma legile legionare si cã va lupta fãrã rãgaz pentru binele neamului românesc. El primea un sãculet mic care continea un amestec de prãmânt ce provenea de pe diferitele câmpuri de bãtãlie ale istoriei noastre românesti. Era un pãmânt udat cu sângele celor ce s-au jertfit acolo pentru ca Patria noastrã sã trãiascã. Legat cu un snur, sãcusorul cu acest pãmânt era purtat în permantã la pieptul legionarului. Era un semn de distinctiune pentru el si un îndemn permanent de a se jertfi si el ca si înaintasii lui, pentru neamul din mijlocul cãruia rãsãrise si ale cãrui virtuti si nãzuinti purta).

În anul 1929, fratii de cruce, sub conducerea directã a Cãpitanului, fac un mars pânã în Bucovina, purtând noua veste a crezului lor si avântul ce-i cuprinsese, prin satele si orasele acestei frumoase provincii românesti, recâstigatã cu putini ani în urmã pentru tara din care întotdeauna a fãcut parte. Toti tinerii care au luat parte la acest mars au primit "sãculetul cu pãmânt" si gradul de legionar. A fost singura exceptie când un frate de cruce a primit acest grad înainte de terminarea studiilor lui secundare.

4. EPOCA DECISIVÃ. DEZVOLTARE SI PRIGOANE.

Decada anilor 1930 – 1940 a fost tragicã pentru Miscarea Legionarã. Ea a fost azvârlitã, în cursul acestor ani, într-o serie neîntreruptã de persecutii, de acte arbitrare, de chinuri si de ucideri dementiale, de cãtre succesivele guverne ale Statului Român. A fost epoca tragicã a domniei fostului rege Carol II. Dar tot în

acesti ani decisivi s-a produs, în ciuda tuturor prigoanelor dezlãntuite contra ei, si revãrsarea roditoare a gândurilor si nãzuintelor legionare peste tara românească. Doctrina Miscării a prins profund în multimile românesti. Acestea i-au recunoscut calitãtile si dreapta traiectorie politicã si au urmat-o cu un avânt crescând ce nu a mai putut fi oprit de nimeni si de nimica. Nici mãcar uciderea barbarã a lui Corneliu Codreanu, sãvârsitã în anul 1938, cu toatã profetia unora cã, dacã se ocheste si doboarã capul unei haite de lupi, aceasta se destramã repede, nu a mai putut stãvili elanul legionar care cuprinsese tot poporul nostru.

Frãtiile de cruce au urmat si ele cursul acestui destin legionar, fãrã nici o exceptie. Nici mãcar vârsta fragedã a celor ce le compuneau nu a constituit o circumstantã atenuantã pentru zbirii tineretului român. Nici mãcar curãtenia sufleteascã de care dãdeau dovadã si zelul cu care-si desãvârseau instructia scolarã, moralã si patrioticã, nu a putut misca inimile acelor chinuitori, pentru a le usura loviturile. Ele au cãzut cu asprime si neomenie pe spatele fratilor de cruce, care le-au suportat cu tãrie, cu rãbdare, cu dispret pentru prigonitori si chiar cu bucuria de a pune un grãunte din suferinta lor la plãmãdirea unei Românii noi, frumoase si mai drepte.

Începutul anului 1931 aduce prima dizolvare a organizatiei legionare, decretatã de guvernul national-tãrãnist de atunci. Efectele sicanelor, arestãrilor si persecutiilor care au urmat acestui act arbitrar al guvernului, au atins si pe fratii de cruce. Numai la Galati au fost eliminati din scoli 101 elevi. Care era motivul ? Absolut anticonstitutional : apartenentã la Frãtia de Cruce. Dar aceasta nu sãvârsise nici o înfractiune la legile Statului, nici un act anticonstitutional. Anticonstitutionale erau numai mãsurile guvernului care se extralimita în atributiilor sale.

Anii 1932 si parte din 1933 sunt ani fecunzi. Prigoana national-tãrãnistã trecuse. Justitia românã anulase efectele ei. Frãtiile de cruce se înmulteau. A apãrut atunci si o revistã a lor, care se numea "Informatorul", scrisã de fratii de cruce si tipãritã cu efortul lor material.

5. PERSECUTIILE DIN 1933. DUCA.

Dar sfârsitul anului 1933 dezlãntuie noi furtuni. Este adus la guvernul tãrii, pentru pregãtirea noilor alegeri fixate pentru ziua de 20 decembrie, partidul liberal, cu I. Gh. Duca la presedentie. Acesta se aruncã cu o furie oarbã asupra Miscării Legionare, pentru a o distruge definitiv. Acest om era împins la sãvârsirea nenumãratelor acte ilegale ce-a comis contra legionarilor, de forte puternice internationale, ostile miscării nationale românesti. Aceste forte constituiau "vointa internationalã", cum o numea fostul ministru Tãtãrãscu. Cu acest argument voiau politicienii români, acesti prigonitori haini ai propriului lor tineret, sã justifice cruda represiune liberalã, ca si cum fortele internationale, de orisice culoare, ar fi avut dreptul sã se amestece si sã decidã mersul politicii românesti si mai ales, dreptul de a dispune prin interpusi nedemni, de libertatea si de vointa românilor. Dar nu trebuie sã se uite cã pe atunci se începea flirtul Europei cu U.R.S.S.-ul.

În acest an, 1933, încep asasinãrile politice în România. Este ucis de politie fãrã nici un motiv justificabil si fãrã nici o consecintã punitivã pentru fãptas, primul legionar, Virgil Teodorescu, absolvent al Frãtiei de Cruce din Galati. A fost asasinat în timp ce lipea afise electorale pentru partidul sãu, care se pregãtea legal la alegeri. Iatã-i deci pe fratii de cruce ocupând capul lungei liste necrologice legionare.

Prigoana lui Duca s-a dezlãntuit cu o furie grozavã peste lumea scolilor. Tinrii români sunt loviti greu si fãrã milã. Ei sunt eliminati din scoli, sunt arestati fãrã discernãmânt si sunt schingiuiti în mod barbar prin beciurile politiilor. Sute de scolari trec prin aceste mori ale urii liberalilor, cu grave consecinte pentru sãnãtatea lor.

În astfel de circumstante grele, organizatia se resimte. Toti sefii ei, în frunte cu Ionel Mota, au fost aruncati în închisori si în lagãre de concentrare. Se pierd partial legãturile unitãtilor de provincie cu Centrul

din Bucuresti, de unde nu mai pot sosi vesti, dispozitii sau îmbãrbãtãri. Unele unitãti se clatinã si pierd parte din efectivele lor. Totusi, majoritatea tinerilor români rezistã presiunilor guvernului. Ei rãmân neclintiti pe pozitia lor si încrezãtori în dreapta traiectorie legionarã. Sunt siguri cã Miscarea va învinge toate aceste nedreptãti si fapte arbitrare, cã se va rupe "zidul de urã si de miselie" ce se tesea în jurul ei si cã va strãluci apoi, cu toatã splendoarea, pe cerul românesc.

Si furtuna trece într-adevãr si de data aceasta. În procesul ce s-a intentat Miscãrii Legionare la Tribunalul Militar, pentru cazul împuscãrii lui Duca, aceasta este achitatã cu unanimitatea judecãtorilor. Toate acuzatiile ce porniserã din cercurile guvernamentale s-au dovedit false. Rusinos de false. O mare rusine pentru politica statalã românească, condusã de acei oameni. Toate mãsurile represive, toate excesele crude si sângeroase pe care le-a întreprins guvernul român si în care au fost aruncati, fãrã milã, fratii de cruce, s-au dovedit complet arbitrare, nefondate si lipsite de logicã politicã. O mare nedreptate s-a sãvârsit atunci contra tineretului tãrii noastre, nedreptate care nu se va putea cicatriza cu usurintã.

Asadar, fratii de cruce din scolile secundare românesti au trecut si de data aceasta cu demnitate si curaj examenul suferintei la care au fost supusi de asa-zisii pãrinti ai Patriei. Însã scârba si dispretul lor fatã de un sistem politic arbitrar si crud, care se intitula cu cinism de "libertate si democratie", a fost total si profund. Divortul tineretului român de acest politicianism amoral si nedemn va fi ireversibil. O prãpastie adâncã s-a deschis atunci între vechii politicieni si noua generatie a tãrii, care cu trudã, cu sacrificii si eroism, va încerca sã creeze o viatã nouã românească, cu un model de politicã demnã si plinã de originalitate.

6. SCHIMBAREA SEFIEI F. D. C. GHEORGHE ISTRATE

Prigoanele pe care le-a îndurat si depãsit Miscarea Legionarã -care n-au fost nici putine si nici usoare- când rezistenta si eroismul unor oameni cãpãtau niste strãluciri aproape mitice care luminau chiar si spatiile dureroase ale mortii, au urmat perioade de relaxare, de entuziasm contagios în multimi si de activitate legionarã neobositã si fructiferã. Asa s-a întâmplat si dupã persecutia liberalã din 1933. În anul 1934, Frãtia de Cruce iese din clandestinitatea în care fusese aruncatã de urgia guvernamentalã, si-si reia activitatea normalã cu un elan reîmprospãtat de amintirea suferintelor pe care le îndurase si învinsese, decisã sã-si deschidã drumul sãu propriu, în ciuda greutãtilor ce i se semãnau în cale.

La 10 noiembrie 1934 se schimbã sefia Frãtiei de Cruce. Ionel Mota predã comanda lui Gheorghe Istrate, student la Academia Comercialã din Bucuresti. Bun organizator, educator inteligent si cunoscãtor profund al sufletului tineresc, Istrate se pune cu temeinicie pe treabã. Rezultatele se vãd repede. Mersul frãtiei este total pozitiv. O activitate febrilã cuprinde toate activitãtile existente la acea datã. Anii 1934 si 1935 au fost extrem de fructiferi pentru F. D. C. Se întãresc unitãtile si se creazã altele noi. A luat nastere atunci un fenomen colectiv de adeziune la preceptele legionare, în sânul tineretului român. Acei ce rãmãseserã încã afarã, din diferite motive personale, se vãd acuma atrasi spre ele si sunt cuprinsi de elanul general. Nu era vorba însã -asa cum s-ar putea presupune- de o atractie gregarã, fãrã rãdãcini sentimentale. Era chemarea sincerã si dezinteresatã a unor suflete care se adânceau în noul fenomen national, îl cutreierau cu bucurie si voiau sã-l împãrtãseascã altora. Era avântarea constientã si nesovãitoare a unei generatii întregi pe apele întinse ale sufletului românesc adevãrat, convinsã cã se angajase într-o operã de redesteptare nationalã care trebuia dusã la bun sfârsit.

Tot în anul 1935 scoate Gheorghe Istrate "Îndreptarul Frãtiei de Cruce" (pe care o revede si o completeazã apoi în 1937). Este o lucrare importantã care devenise necesarã, dat fiind cresterea masivã a organizatiei de tineri români. Corneliu Codreanu schitase la început, asa cum s-a vãzut, niste norme de organizare, niste linii doctrinare si niste metode de educatie. Acuma, acestea trebuia amplificate si sistematizate. Frãtia de Cruce devenise deja în decursul ultimilor ani un corp legionar de elitã în care

militau câteva mii de tineri. “Îndreptarul” lui Istrate completează gândurile Căpitanului, păstrând nestirbit fondul acestora. Istrate explică ce este Frătia de Cruce, ce însemnătate are în lumea tineretului român, ce urmăreste si ce asteaptă ea de la acesta. Dar mai ales dezvoltă un program de organizare, de activitate si de strategie politică.

El dă îndrumări clare pentru educarea tineretului român în spirit crestin si national. Atacă frontal curentele rationaliste moderne care încearcă să explice conduita omului numai prin necesitătile lui elementare si prin interesele lui egoiste. Istrate spune că aceste explicatii nu sunt suficiente, căci în adâncurile intime ale sufletului omenesc sălăsluiesc alte realităti care se situează pe deasupra trebuintelor organice. Acestea sunt : dorinta de absolut, pe plan de trăire individuală si mistica patriei, pe plan de afirmare socială. Amândouă aceste realităti umbresc si subordonează necesitătile strict organice. Ele constituie realitătile esentiale ale persoanei umane, în timp ce celelalte sunt secundare si complementare. Trebuie să ne desprindem, spune el, de “rationalismul” pur, care a acaparat era noastră. Ceea ce înainte era numai un instrument pus în slujba vietii, pentru îmbunătătirea ei, a deviat, după Revolutia Francezã, (care a deificat chiar ratiunea) în ceva aproape absolut, într-o esentă ultimă a omului. Din fiintă spirituală -care este adevărata lui esentă- acesta a devenit un simplu “animal rational”. Si aici s-a înfundat omul, căci ratiunea singură este pur si simplu impotentă omenească. Fără îndoială că ea poate cântări erorile si insuficientele noastre. Ea poate indica chiar si posibilităti de actiune, dar numai în regim speculativ. Ratiunea, numai prin ea însăsi, cum ni se oferă în zilele noastre, nu poate construi valori autentice. Acestea pătrund în persoana omenească pe alte fire pe care ratiunea nu le poate contabiliza. Si atunci, în îngâmfarea ei nemăsurată, le neagă pur si simplu. Aceasta este în realitate drama vremurilor moderne, care împiedecă realizarea unor planuri sociale binefăcătoare pentru umanitate. Sigur că putem analiza totul si putem critica totul. Sigur că putem diseca orisice proiect social, descoperindu-i lipsurile. Dar îi este imposibil omului, sprijinindu-se numai pe ratiunea lui, să construiască altul mai bun. De aceea epoca noastră se împotmoleste tot mai mult în propria ei neputintă.

Pentru asta, spune Istrate, Frătia de Cruce se străduieste să scoată la suprafata omului valorile spiritului său si să lucreze cu ele în binele societtii. Pentru asta vrea să creeze, printr-o educatie sănătoasă, pe acel individ, care să nu se limiteze numai la critica timpului si a societătii lui, ci, înarmat cu fortele sufletului, cu o vointă puternică si cu o credintă nesovăitoare în ceva, să actioneze cu hotărâre, să galvanizeze energiile multimilor nationale si să le angajeze în niste proiecte sociale adevărate. Omul va deveni, dacă urmează acest drum, un restaurator al vietii colective sănătoase, binefăcătoare pentru natiunea lui.

Între anii 1935 si 1936, se înfiintează 205 noi unităti de “mănunchi” -o fază premergătoare a Frătiei de Cruce- si 36 de Frătii de Cruce propriu-zise, cu un efectiv de peste 3000 de membri.

În vara anului 1936, o sumedenie de frati de cruce din toată tara iau parte la tabăra de la Carmen Sylva. Acolo au avut ocazia să-l cunoască pe Corneliu Codreanu, si trăiască câteva zile alături de el, să-l asculte si să primească hrana învătăturilor lui. A fost o întâlnire binefăcătoare, ca toate întâlnirile legionarilor cu Căpitanul lor. Sufletul poetic al acestui om, care se deschidea ca o floare în fata lor si îi îmbăta cu o aromă pură, a aprins în propriile lor suflete un foc sacru care nu s-a mai stins niciodată în ei. Putinii supravietuitori ai dezastrelor ce vor urma pentru Miscarea Legionară, îl vor purta cu sfintenie până astăzi, adică după o jumătate de secol de la acea întâlnire minunată.

Între 25 si 30 noiembrie 1936, a avut loc la Casa Verde din Bucuresti, prima scoală de cadre, la care au fost convocati de Gheorghe Istrate toti sefii de “Grupuri F.D.C.” din tară. (Un “Grup F.D.C.” era constituit de toate frătiile de cruce dintr-un judet). Au luat parte la acea sedintă 67 de tineri. Tinând seama că un sef de grup avea, practic, jurisdictiune asupra unui judet întreg si că în România erau 71 de judete, se observă că organizatia legionară a elevilor de la scolile secundare se întinsese practic peste tara întreagă.

La 13 ianuarie 1937, cade pe frontul spaniol, la Majadahonda, în luptă contra comunismului, Ionel Mota, primul sef al Frătiilor de Cruce. Pierderea este extrem de grea pentru toată Miscarea Legionară, căci

Mota fãcea parte din întemeietorii ei si venea numaidecât dupã Cãpitan pe scara ierarhiei legionare. Dar fratii de cruce, care au crescut si s-au format sub privirile pline de dragoste si de grijã ale lui, au fost cei mai loviti de aceastã tragicã pierdere. Durerea lor nu are limite. Dar tot imensã le este si dorinta de a-l imita în totul. Viata si jertfa fostului lor sef a devenit acum îndreptar pentru propria lor viatã. Din moartea lui, pe care-a întâmpinat-o cu seninãtatea si dãruirea cruciatului crestin, se desprindea o învãtãturã si o poruncã pentru ei toti ; omul nu poate exista în plenitudinea lui dacã sufletul nu-i este inundat de ceva mare, de o idee înaltã pentru care ar putea sã-si dea chiar si viata. "Mãsura învierii noastre interioare, mãsura crestinãtãtii noastre vii, eu o vãd mai ales în mãsura jertfei pentru binele altora ; a unei jertfe personale, liber, cu dragoste si cu elan consimtite"" asa a spus-o Mota si asa a fãcut-o el. Asa o vor face si fratii de cruce de-acuma înainte. În curând ei vor da dovadã plinã de aceastã hotãrâre.

În vara aceluiasi an, 1937, un grup de 350 de frati de cruce, sub comanda directã a lui Istrte, au fãcut un mars de 15 zile prin tot sudul Dobrogei. Ei si-au purtat tineretea lor viguroasã si cântecele lor vesele si entuziaste prin satele si orasele acestei provincii de frontierã care putin mai târziu va fi cedatã revizionismului bulgar. Era ca o injectie de sperantã si curaj pentru o foarte apropiatã epocã de durere si de dezastru românesc.

Dar anul 1937 a fost si un an de alegeri noi pentru determinarea viitorului guvern al tãrii. Fratii de cruce, în mãsura posibilitãtilor lor si înfruntând greutãtile si primejdiile care-i pândeau la tot pasul, (cãci aceste alegeri, ca toate alegerile "democratice" din România, stãteau sub semnul arbitrarietãtilor si al atacurilor guvernamentale -era proaspãtã încã amintirea camaradului lor, Virgil Teodorescu, ucis în 1933 pe când lipea afise electorale pentru Miscarea Legionarã-), au luat parte la propaganda electoralã. Rezultatul alegerilor a fost o frumoasã victorie pentru Miscare. Se întrezãreste deja etapa unei apropiate guvernãri legionare, pe care o dorea tara întreagã, care, democratic, s-a pronuntat în favoarea ei.

7. SE DEZLÃNTUIE TEROAREA STATALÃ

Dar, aici, în acest moment, s-a stins brusc "democratia" democratilor români si toate "libertãtile" ei. Anul 1938 taie aripile mãretului avânt românesc. Au fost dizolvate toate partidele -lovitura era îndreptatã exclusiv contra Miscãrii Legionare- si s-a dezlãntuit numaidecât sãlbatica prigoanã a regelui Carol II. Înconjurat de un grup de fosti democrati, care acuma deveniserã deodatã totalitaristi convinsi, acest cãlãu se azvârle cu toatã forta contra legionarilor. Începuse tensiunea europeanã si marile puteri îsi netezeau, cu orice mijloace, ariile lor de influentã.

Pentru fratii de cruce asupra cãrora persecutia cade cu toatã greutatea ei, înseamnã iarãsi o grea si dureroasã încercare. Pentru tinerii români însemna iarãsi eliminãri din scoli, la cea mai micã bãnualã de activitate legionarã, însemna iarãsi perchezitii, cu încãlcarea ilegalã a locuintelor lor la orisice orã din zi si din noapte, pentru a înfricosa pãrintii, însemna iarãsi bãtãi si schingiuiri prin beciurile politiilor si ale jandarmeriilor. Dar mai însemna si alte dureroase jertfe de viatã, pe care acesti tineri cu sufletele inundate de o mare luminã, le vor suporta si le vor oferi cu dãrnicie de martiri pe altarul patriei lor.

Gheorghe Istrate s-a vãzut aruncat într-unul din lagãrele de concentrare si exterminare care au fost deja deschise în tarã si împreunã cu el au fost închisi majoritatea sefilor de grupuri F.D.C. Unitãtile lor rãmaserã astfel orfane de comandã, atât localã cât si centralã. Dar numaidecât -exista deja experienta prigoanelor trecute- dintre membrii rãmasi liberi se formeazã comandamente de prigoanã care intrã în clandestinitate. Se refac legãturile cu toate provinciile si se continuã o activitate subteranã. Este coborârea tuturora în catacombele rezistentei contra imposturii politice si a teroarei care se dezlãntuise peste România. La orase întâlnirile se reduc, contactele se fac de la om la om si dispozitiile se transmit numai pe cale oralã. Doar prin munti si pãduri se adunã fratii de cruce în grupuri mai mari. Acolo îsi tin sedintele lor solemne, acolo pot cânta si discuta în libertate. Ca în vremurile strãmosesti ale altor persecutii strãine, sufletul

românesc autentic apucã potecile muntilor nostri. Acolo, în mijlocul codrului "frate cu românul", se regãsesc împreunã fratii de cruce. Ei îsi schimbã informatii si stabilesc în comun punctele esentiale ale activitãtii lor pentru viitor. Acolo, la umbra întunecoasã a pãdurilor seculare, unde ochii politistilor nu-i pot vedea, acesti tineri îsi fac examenul de constiintã si îsi cântãresc valorile etice si morale pe care le-a trezit în ei Corneliu Codreanu. De aceste valori pe care ei le-au putut dezvolta la nivele înalte, si numai de ele, va depinde în viitor, atât demnitatea lor de oameni cât si a poporului cãruia apartineau.

Sfârsitul anului 1938 aduce si groaznica veste a uciderii lui Codreanu. Acei criminali ordinari, indivizi fãrã suflete si constiinte, acele lepãdãturi morale create de un sistem politic ce nu mai avea nimic comun cu poporul nostru, acei oameni funesti ai lui Carol II si ai partidelor "democrate", au mers de data aceasta pânã la consumarea ultimei si celei mai mari ticãlosii. Au mers pânã la "solutia finalã", la acea monstruozitate istoricã care se numeste "uciderea din pãdurea Tâncãbesti".

Cãpitanul, omul acela frumos ca un Arhanghel, cu ochi albastri ca cerul nemãrginit, ochi plini de dragoste si de bunãtate fatã de toti, dar si de severitate fatã de cei misei, camaradul acela nobil si drept care le-a modelat sufletele pe niste calapoade de iubire si eroism si i-a îndrumat pe cãi de luminã spre sufletul poporului lor, zãcea acuma aruncat în tãrânã, rãpus miseleste în miez de noapte, la marginea unei pãduri întunecate din apropierea Bucurestilor. Inima lui mare cât o boltã de catedralã în care se executa un înãltãtor imn de sperantã românească, a fost opritã brusc din mersul destinului ei. Furii noptii porniti din alcovuri regale spurcate au suprimat o viatã pusã total în slujba patriei sale.

A fost acela un moment cutremurãtor pentru tara întreagã. Parcã totul se oprise deodatã în loc, împietrise, înghetase într-un spasm de durere. O liniste înfricosãtoare si densã s-a cobotât peste toatã natiunea românã. Ce va fi de-acuma înainte, se întrebau cu totii ? Aplecându-se spre intimitatea lor si cercetându-si sufletele îndurerate si rãzvrãtite, tinerii frati de cruce au ajuns la convingerea cã trebuia de acuma sã-si încheie socotelile proprii si sã intre, alãturi de toti românii demni, pe drumul rãfuelilor definitive. O dorintã aprigã de a pedepsi exemplar pe vinovatii principali ai crimei de la Tâncãbesti crestea furtuos în ei toti. Ei întelegeau cã pedeapsa criminalilor depãsea sfera rãzbunãrilor propriu-zise, se depãsea chiar si justitia pãmânteascã si se adâncea în alte domenii de moralã mai înalte. Ea trebuia realizatã ca o restabilire a echilibrului moral al natiei, ca o eticã purã si necesarã, rezultat al unor maturitãti sufletesti. Cãci dacã aceastã oribilã crimã ar rãmâne nepedepsitã, dacã s-ar sterge cu buretele uitãrii si s-ar înghesui în cutia istoriei ca un simplu eveniment politic, întregul neam românesc ar rãmâne marcat cu stigmatul unui nou Cain. El n-ar mai putea realiza nimic trainic în viata lui istoricã. Pentru cã nici o miselie rãmasã nepedepsitã nu fructificã viata popoarelor, ci dimpotrivã, le gâtuie viitorul si le amaneteazã libertatea de actiune politicã.

S-au format în acest scop si de o formã spontanã, numeroase echipe decise de a pedepsi, cu orisice riscuri, si pe singurele cãi ce le rãmâneau deschise, crima comisã de regim. În aceste echipe se aflau si numerosi frati de cruce. Riscurile nu se mai precupetesc. Multi, foarte multi vor cãdea în ghearele politiei, iar unii dintre ei îsi vor sfârsi vietile în beciurile acestora. Dar altii le luau locul numaidecât. Autoritãtile erau derutate si înfricosate. Se simteau incapabile de a apãra pe marele criminal, presedintele de guvern, Armand Cãlinescu, gâdele regimului carlist. Când politia era sigurã cã distrusese undeva un focar, apãreau imediat altele în alte puncte diferite. Si cu cât crestea mai mult furia guvernului, cu atât loviturile sângeroase contra Miscãrii se dãdeau orbeste în dreapta si în stânga, fãrã discernãmânt, cu atâta se îndârjea si mai mult decizia tineretului român si crestea numãrul celor ce pãseau în frontul rãfuielilor. Lupta care s-a dat în acele vremuri între regimul politic condus de însusi regele tãrii si tineretul român, pãtruns de ideea rãscumpãrãrii unor grave pãcate politice care imobilizau natiunea, a fost epicã, titanicã si presãratã cu nenumãrate momente de eroism suprem. Armand Cãlinescu, servitorul orb al poruncilor regelui si al camarilei ce se tesuse în jurul lui, era în realitate un cadavru ambulant. El nu se mai gãsea în sigurantã în nici un colt al tãrii. Nici un terorism statal nu-l mai putea salva. Erau atât de multi aceia care urmãreau pedepsirea nelegiuirilor lui, încât aceasta era numai o chestiune de timp si de circumstante. Si aceste circumstante se dau în ziua de 22 septembrie 1939. O echipã de legionari condusã de Miti Dumitrescu (intrat în rândurile Miscãrii Legionare în timpul prigoanei, deci un necunoscut pentru politie), îl rãpune pe

acest cãlãu pe strãzile Bucurestiului. Numai cu douã sãptãmâni mai înainte, Cãlinescu declarase cu emfazã unui ziarist francez cã Miscarea Legionarã nu mai era o problemã, pentru cã el o anihilase.

Acestui act i-a urmat, dupã cum se stie, noaptea de groazã a lui Carol II, când sute si sute de oameni sunt împuscati sumar în toatã tarã. Fratii de cruce au fost prezenti în aceastã monstruoasã baie de sânge. În fruntea lor cade seful frãtiei, Gheorghe Istrate (fost prizonier încã din primãvara anului 1938 în lagãrul de concentrare de la Miercurea Ciuc). Cu el au pierit majoritatea sefilor de grupuri F.D.C. Si tot în acea noapte de groazã zeci si zeci de tineri liceeni, frati de cruce, au fost smulsi din casele lor si ucisi pe strãzile oraselor tãrii sau la liziera pãdurilor. Ca în vremurile lui, Irod s-au auzit în noaptea aceea înghetatã de teroare, împuscãturile omorâtorilor si tipetele mamelor înnebunite de durere. Sinistra moarã a criminalilor Statului frângea trupuri de adolescenti, stingea lumina ochilor si îngropa sub pãmânt destine românesti roditoare.

Aceste evenimente tragice au avut înrâurire asupra activitãtii Frãtiei de Cruce. Comandamentul de prigoanã a fost refãcut de câteva ori, dupã fiecare anihilare a lui de cãtre politie. La urmã, a luat comanda unul dintre putinii colaboratori ai lui Gheorghe Istrate, care ma rãmãsese în viatã, Dumitru Tãrãoiu. El a reusit sã refacã legãturile între grupurile F.D.C. din tarã, vizitează pe ascuns judetele, îmbãrbãtează frãtiile si numeste în fruntea lor sefi noi care sã înlocuiascã pe cei dispãruti. A convocat sedinte generale prin vãgãunile muntilor, a dat directive si a pus la punct reorganizarea unitãtilor decimate. Datoritã eforturilor lui Frãtia de Cruce si-a putut reînoda activitatea ei. Mereu clandestinã, mereu încoltitã de fiarele regimului, ea mergea înainte cu un înalt moral de victorie, care nu putuse fi înãbusit de cruzimile si omorurile la care a fost supusã.

8. DREPTATEA IESE LA LUMINÃ. BIRUINTA LEGIONARÃ

Anul 1940 aduce destinderea politicã din primãvarã si apoi prãbusirea definitivã a regimului carlist. Acest important eveniment se petrece în luna septembrie. Între timp, rãzboiul devasta Europa.

Asadar, toate prigoanele, toate cruzimile si toate vãrsãrile de sânge s-au dovedit neputincioase pentru a frâna avântul românesc al acelei generatii de români si a perpetua un sistem politic urât de tara întreagã si care de mult ajunsese în divort cu ea. Cu toate sãlbãticiile lui, acest regim nefast nu a putut stãvili entuziasmul tineretului tãrii noastre, care, ca un suvoi de apã izvorât din crestele muntilor, îsi deschidea vertiginos drumul spre vale, luptând si înlãturând toate obstacolele ce întâlnea în calea lui. Nãscut din cele mai pure regiuni ale spiritului românesc el pornise vijelios pentru a-si îndeplini destinul sãu istoric. Nimica nu-l mai putea stãvili.

În echipele care la 3 septembrie 1940, sub comanda lui Horia Sima, noul sef al Miscãrii Legionare, care au învins si dãrâmat regimul carlist într-o actiune de fortã, au luat parte numerosi frati de cruce. Era aportul lor la lupta de eliberare politicã a poporului lor.

Astfel, dupã lungi prigoane în care guvernele democrate din România, (toate, fãrã exceptie) au consumat pânã la fund cupa miseliilor, de la minciuni si calomnii fãrã numãr, imposibil de calificat, si pânã la crime oribile ce-au rãnit adânc constiinta natiunii, tineretul român, cu pierderi dureroase si de neînlocuit, totusi a învins. Dreptatea lui iesea acuma la luminã. În acea lunã de septembrie 1940 si coincidea total cu realitãtile si cu cerintelor românesti de atunci.

În timpul scurtei guvernãri a Miscãrii Legionare, Frãtia de Cruce, dupã ce si-a cicatrizat rãnile si a îngropat, dupã datina crestinã, camarazii asasinati, a intrat într-o fazã nouã de reorganizare. Tot tineretul dãdea busna spre ea. Toti au fost cuprinsi atunci de fiorul duhului legionar. Atât de numeroase erau cererile de înscriere în F.D.C. încât însusi Comandamentul Central s-a vãzut obligat sã ia mãsuri de stãvilire a încadrãrilor masive si necontrolate bine. Cãci, dacã în timpul prigoanelor trecute selectiunea se fãcea de la

sine, căci nu băteau la poarta Legiunii decât oamenii atrasi sincer de lupta nationalã a acesteia, acuma, în plinã biruintã, fãrã riscuri si primejdii de întâmpinat, toatã lumea voia sã se urce în carul învingãtorilor. De aceea se impunea o vigilentã serioasã. Si totusi, era evident, nu putea fi stãvilit în totalitatea lui curentul de ultima orã. Cum ar fi putut împiedeca dorinta, chiar si a celor sovãitori pânã atunci, de a lua parte si ei la noul program de viatã românească ? Cum s-ar fi putut nega unor tineri români dreptul de a aduce si ei ceva din substanta lor optimã, în acest vast proces national ? Asa cã, în ciuda mãsurile restrictive luate de Centru, numãrul fratilor de cruce si a noilor unitãti în care se încadrau s-au înmultit considerabil în toamna si iarna anului 1940.

În luna octombrie s-a schimbat comanda frãtiei de cruce. Ilie Smultea, student si absolvent al frãtiei din Banat, îl înlocuieste pe Tãrãoiu. Cu ocazia acestei preluãri de comandã s-a fãcut apelul si s-a dat onorul fratilor de cruce dispãruti în prigoanele precedente. Numãrul lor este foarte mare. Dar nu se terminase încã.

9. NOI PRIGOANE. ANTONESCU.

Începutul anului 1941 a adus ruptura dintre Miscarea Legionarã si generalul Ion Antonescu. Miscarea a fost eliminatã de la conducerea Statului cu ajutorul fortei armate române si, mai ales, germane. S-a dezlãntuit atunci o altã prigoanã, cu alte valuri de arestãri, cu alte suferinte. În noul dans macabru al cruzimilor politienesti si al violentelor de tot soiul, au fost prinse din nou frãtiile de cruce, considerate, si pe bunã dreptate, pepinierele Miscãrii Legionare. Procesele, condamnãrile, eliminãrile din scoli, erau iarãsi fapte la ordinea zilei. Pãrintii îngroziti, cu amintirea vie a recentelor represiuni carliste, fac presiuni si ei asupra copiilor lor. Încoltiti din toate pãrtile, tinerii legionari nu-si mai gãseau linistea nici mãcar în casele pãrintesti. Forte enorme pornite din toate pãrtile -pãrinti, scoalã, guvern- se concentrau asupra lor pentru a-i strivi. Unii frati de cruce mai slabi, (în special dintre noii intrati în 1940, care nu aveau experienta prigoanelor) dezertează. Ei au cedat presiunilor si se retrag înspãimântati. Dar ceilalti, cei multi, cei pãtrunsi de dreptatea ce-o purtau în ei, au rãmas neclintiti în credintele lor. În fata exemplelor de sfidare a primejdiilor, de apãrare a principiilor lor si de curaj, de care dãdeau dovadã zi de zi prietenii si camarazii lor arestati si maltratati, cei liberi deveneau mai îndrãzneti, mai decisi ca sã reziste si ei cu orice pret, tuturor presiunilor. Fratii de cruce si-au pãstrat nestirbit continutul lor moral si nimeni nu a putut sã pãtrundã în fortãreata convingerilor lor. Ei dau astfel dovadã cã nu fuseserã urniti în avântul lor legionar de un entuziasm trecãtor si nici de motive circumstantiale politice. În ei ardea o credintã vie, o certitudine istoricã, din care extrãgeau toatã acea fortã moralã ce-i ajuta sã reziste.

Fratii de cruce ce rãmãseserã liberi au refãcut, asa cum stiau ei, unitãtile decimate de abandonãri si mai ales de ravagiile pe care le fãcea politia în rândurile lor. Ei îsi dau osteneala ca sã facã noi adepti, arãtându-le nedreptatea ce se sãvârsea cu Miscarea Legionarã. Ei îsi multiplicã activitatea pe diferite fronturi ; propagandistic (pentru lãmurirea opiniei publice românesti în fata ofensivei de minciuni si calomnii pe care-o dezlãntuise guvernul generalului Antonescu contra Miscãrii), economic (pentru ajutorarea celor din închisori sau a familiilor acestora, rãmase în conditii economice grele) si organizativ. Si se mai deschide în fata lor o nouã si grea obligatie : sunt solicitati în multe regiuni din tarã ca sã ia în mâinile lor, si sã le conducã chiar, organizatiile legionare propriu zise -tãrãnesti, muncitoresti, de rãzleti- decimate si acestea de viforul prigoanei antonesciene, sau de rãzboiul contra Rusiei care mobilizase multe din efectivele legionare ce mai rãmãseserã încã libere. Datoritã acestor circumstante prin care trecea tara si Miscarea Legionarã, tineretul F.D.C. a fost nevoit sã facã fatã unor rãspunderi superioare vârstei, cunostintelor si pregãtirii lor. Dar nu s-au înfricosat, nu s-au dat în lãturi de la noile greutãti si primejdii si au îndeplinit constiincios si curajos si aceastã misiune. Cu toatã tineretea lor, ei au cãpãtat suficientã maturitate pentru a ajuta locomotivei legionare sã meargã înainte. Dar fãrã îndoialã cã se multiplicau si riscurile lor. Multi tineri au cãzut rând pe rând în ghearele necrutãtoare ale politiilor, acuzati de activitate politicã interzisã, mãrind si mai mult populatia închisorilor care gemeau deja de numãrul mare al detinutilor. Dar nu avea importantã. Alte elemente proaspete, necunoscute masinii represive, se ridicau la suprafatã, luau comanda si activitatea legionarã continua fãrã încetare.

Erau atât de multi frati de cruce, tineri între 16 si 20 de ani, întemnitati în acele timpuri, încât închisoarea de la Pitesti, unde fuseserã concentrati pentru a se încerca cu ei o "reeducare", (iatã un precedent antonescian al "reeducãrilor" pitestene comuniste de mai târziu) a devenit repede neîncãpãtoare, ceea ce a obligat autoritãtile ca sã amenajeze în cursul anului 1942 o nouã temnitã specialã pentru ei la Alba-Iulia. Amândouã aceste închisori erau arhipline cu adolescenti din toatã tara. Si dacã nu s-au mai creat si altele, a fost pentru cã s-a pus repede în functiune o nouã formulã de distrugere, accea a "batalioanelor de la Sãrata", adicã a trimiterii pe front sub formula mincinoasã, "pentru reabilitare". Tinerii legionari erau trimisi la Sãrata, o localitate din sudul Basarabiei, în unitãti militare speciale, formate din condamnati de toate soiurile, de la borfasi la dezertori. Dupã o instructie rapidã si rudimentarã, fratii de cruce erau îndreptati spre câmpurile de bãtãlie rusesti si utilizati în actiuni speciale si periculoase, în care nu se valora viata omului. Ei si-au fãcut datoria si acolo, cãci se aflau pe frontul anticomunist al Cãpitanului lor, cu toate cã erau constienti cã guvernul român îi întrebuinta numai ca o carne ieftinã de tun. În realitate s-a urmãrit exterminarea lor sub o monstruoasã formulã patrioticã. Si în adevãr, putini frati de cruce s-au putut întoarce din acea adevãratã mãcelãrie umanã, cu ajutorul cãreia se urmãrea rezolvarea definitivã a fenomenului legionar român. Se afla tot pe linia "solutiei finale" carlistã, dar mai cinicã si mai murdarã decât aceasta, pentru cã se încerca învãluirea ei cu tricolorul românesc.

10. URGIA ROSIE

S-a nãpustit apoi peste tarã dezastrul de la 23 august1944. "Patriotii", aceia care condamnaserã pe Corneliu Codreanu pentru cã ar fi vrut sã închine tara unei puteri strãine (acuzatie ce n-a putut fi doveditã în faimosul proces din 1938, pentru cã era pur si simplu o minciunã), deschid acuma ei însisi portile României armatelor rusesti. Astfel, se asterne calvarul rosu peste tara întreagã.

Din prigoana antonescianã fratii de cruce au sãrit direct în abatoarele comuniste. Marii "democrati istorici" ai României, acei iluminati si entuziasti ai "drepturilor omului", între care, desigur, stã la loc de frunte si dreptul la libertate, si care au avut la început, în primã fazã a "eliberãrii" tãrii noastre, influentã suficient de mare în politica internã a acesteia, pânã ce au fost nimiciti la rândul lor de tãvãlugul comunist, nu au avut acea sclipire umanã, ca sã nu mai vorbim de viziune politicã si nationalã, pentru a goli închisorile lui Antonescu de tot tineretul adunat acolo si a-l salva, în felul acesta, de nimicirea sigurã ce-l astepta din partea bolsevicilor. Orice ar fi fãcut ei, oricâte greseli ar fi comis pe scurta traiectorie a vietii lor, acestia erau totusi români, erau vlãstarele tinere ale neamului românesc, viitorul lui si trebuia deci, apãrate si salvate de poftele flãmânde ale dusmanilor ce ne invadau. Nu au avut acele resorturi interioare de omenie acesti politicieni români ! Ei au predat tineretul român, legat de mâini si de picioare, Rusilor, sperând cã asa vor potoli fiara care nu se va mai lega si de ei. Câtã lasitate si câtã ipocrizie ! Si mai ales, câtã prostie ! Actiunea acestor oameni este chiar mai odioasã si condamnabilã decât prigoanele carliste sau antonesciene, cu toate pierderile grele ce-au însemnat ele pentru tineretul român. În definitiv acelea erau o rãfuialã româneascã. Era politicã internã. Erau bestiale, e adevãrat, dar se dãdeau între români, se petreceau în bucãtãria lor. Da data aceasta însã românii ofereau rãfuiala cu tineretul propriei lor tãri, strãinilor. Si ce strãini ! Dusmanilor de totdeauna ai integritãtii Patriei noastre, care acuma ne invadaserã, ne sãrãceau, ne schimbau obiceiurile, ne satanizau si periclitau însãsi existenta noastrã nationalã. În mâna acestor strãini s-a trecut rãfuiala "democratilor" cu tineretul legionar pe care n-au putut niciodatã sã-l înteleagã. "Iatã, parcã spuneau, aici îi aveti pe dusmanii vostri. Luati-i si ucideti-i. Asa ne veti scãpa odatã de ei . . ." Mai mult decât o crimã, este o rusine încrustatã pe frontispiciul "democratiei".

Ce a urmat apoi, se stie cu prisosintã. Temnitele în continure, cu alte lagãre de exterminare, cu alte "reeducãri" prin care au fost obligati sã treacã fratii de cruce si unde au fost supusi unor probe si unor chinuri de neînchipuit. S-a întrebuintat cu acesti tineri români niste torturi morale si fizice nãscocite de minti bolnave si aplicate cu pasiune patologicã. Si toate acestea numai pentru a-i obliga sã-si lepede

credinta, sã se goleascã de demnitatea lor de oameni, sã-si murdãreascã cele mai curate sentimente fatã de familiile, de semenii si de societatea lor. Închisorile comuniste au constituit mormântul fãrã flori si candelã al mãretului vis national românesc. Iar dupã lungi ani de chinuri si suferinte s-a asternut peste toti tãcerea. O tãcere de cimitir din care nu se mai aud decât suspinele populatiei terorizate.

Putinii frati de cruce care au putut supravietui temnitilor si metodelor de exterminare rosii, au iesit de acolo gârboviti, îmbãtrâniti de timpuriu, cu trupurile schiloade si, unii, chiar cu sufletele dãrâmate. Din mãretul lor zbor tineresc, din avântul national al acelor suflete pure si transparente, gata de orice renuntare în favoarea poporului lor, nu a mai rãmas pentru ei decât amintirea unor cruzimi fãrã precedente prin care au fost târâti în scurta lor viatã si cosmarul unor suferinte supraomenesti. Bestia umanã necontrolatã, cu urile ei nejustificate si nemãrginite, a fost mai puternicã -poate numai aparent mai puternicã- decât entuziasmul, dragostea si dezinteresul cu care acesti tineri s-au oferit Patriei lor.

Si totusi, pe undeva în ei, printr-un colt nealterat al sufletului lor, prin acele unghere intime în care nu poate pãtrunde actiunea insidioasã pornitã din afarã si unde se salveazã, în ultimã instantã, personalitatea si demnitatea omului, a mai rãmas o sperantã duioasã, o convingere profundã, cã, suferintele si sacrificiile pe care le-au fãcut în viatã nu au fost zadarnice. Cã ele nu sunt niciodatã zadarnice, asa cum le spunea Corneliu Codreanu si Mota, ci cã ele sunt cuprinse într-o lege eternã de viatã pe care mintea noastrã nu o poate cuprinde, dar care vor da roade bune pentru tara lor, pentru acea frumoasã Românie pe care au visat-o liberã, pe care au iubit-o si cãreia i s-au dat cu pasiune de iluminati.

11. SI-AU FÃCUT DATORIA PÂNÃ LA URMÃ

Dacã ne întoarcem ochii înapoi pe firul acestei scheme istorice a organizatiei Frãtia de Cruce, observãm cum tineretul tãrii noastre din epoca cuprinsã între cele douã mari rãzboaie mondiale, simte, la o vârstã încã fragedã, chemarea nationalã pe care o urmeazã cu entuziasm si credintã. Întuieste, cu o seriozitate precoce, personalitatea colosalã si profeticã a lui Corneliu Codreanu si rostul pe care l-a avut acesta în istoria politicã a tãrii noastre, într-un moment de mare primejdie pentru ea. Fãrã sovãire si înfruntând primejdiile pe care actiunea lor le dezlãntuieste, îsi însotesc Cãpitanul pe potecile cele mai abrupte si grele ale unei actiuni curate si nobile. Fratii de cruce sunt prezenti la toate evenimentele, bune sau rele, prin care trece Miscarea Legionarã.

Îi gãsim lucrând cu elan în campamentele legionare de muncã ; îi gãsim prezenti în actiunile economice pe care le întreprinde Miscarea pentru auto-finantarea ei ; îi gãsim cutreierând orasele si satele României, ducând vestea lor bunã si plinã de sperantã, pânã în colturile cele mai îndepãrtate si uitate ale tãrii ; îi aflãm fãcându-si cu seriozitate educatia intelectualã, profesionalã si civicã, oferind tãrii lor valuri de oameni bine pregãtiti si folositori pentru crearea de bogãtii românesti ; îi întâlnim prin toate închisorile si lagãrele de concentrare, unde sunt aruncati de diferitele guverne si sisteme politice ale tãrii lor ; îi aflãm bãtuti si schingiuiti barbar de cãtre organele represive ale Statului ; îi gãsim aruncati pe marginea santurilor sau pe caldarâmul oraselor, cu trupurile lor plãpânde ciuruite de gloante sau strangulate cu funii. Si le-au mai rãmas tãria, care se poate explica numai prin posesiunea unui formidabil continut spiritual, ca sã reziste si tuturor cruzimilor comunistilor. A fost ultimul lor discurs adresat neamului românesc. “Si cel din urmã”.

Frãtia de Cruce din România, constituitã de acea generatie eroicã care s-a sacrificat pentru a fãuri o natiune demnã, prosperã si încrezãtoare în destinele ei, si-a fãcut datoria pânã la urmã. Din credintele ei, din idealurile ei, se vor hrãni alte generatii de români si exemplul pe care l-a lãsat ea va aprinde în ele aceleasi deciziuni eroice, aceeasi flacãrã nationalã, care va limpezi viitorul tãrii. Drumul cu lumini al fratilor de cruce va fi parcurs de alti tineri români care vor avea, poate, norocul sã împlineascã marele gând românesc care i-a însufletit pe ei.

ORGANIZAREA F.D.C.

S-a văzut în capitolul precedent că prima schemă pentru organizarea tineretului român legionar a fost trasată de Corneliu Codreanu încă din anul 1924. Organizatia căreia i-a dat numaele de Arhanghelul Mihail, avea trei sectii :

-centrele studentesti ;
-flăcăii de la sate ;
-elevii scolilor secundare.

Această ultimă sectie a elevilor a elevilor din scolile secundare a primit numele de Frătia de Cruce, nume pe care Codreanu l-a împrumutat din istoria si din vechile traditii românesti. Numele însusi definea scopul si traectoria acestei organizatii. Ea trebuia să creeze o legătură trainică, frătească, între tinerii români care erau însufletiti de aceleasi gânduri si de aceleasi dorinte nobile pentru tara lor si voiau ca împreună să le ducă la bun sfârsit. Între acesti tineri se stabilea un pact de onoare care îi obliga la renuntări si sacrificii, le cerea credintă si bărbătie, îi îndemna să fie cinstiti în gânduri si decisi în fapte. Dar mai ales, le cerea dragoste, ca o conditie inexorabilă pentru cimentarea acestor legături frătesti.

Ionel Mota, primul sef al Frătiei de Cruce, a actionat în cadrul acestei scheme pe care a dezvoltat-o si aplicat-o cu criterii largi. Dar cel care i-a dat conturul definitiv, acela care i-a trasat niste norme precise, dar păstrând mereu ideile originare ale Căpitanului, a fost Gheorghe Istrate, "bădita", cum îl numeau cu dragoste si cu respect, camarazii săi mai tineri. Bun organizator, cu idei clare si simt practic, Istrate a pus bazele unei puternice organizatii tineresti si a ridicat Frătia de Cruce la nivelul unui Corp Legionar care a avut o însemnătate covârsitoare în istoria Miscării, atât prin efortul pe care l-a depus în toate actele ei importante, cât si prin oamenii pe care-i vărsa periodic în circuitul acesteia. Frătia de Cruce pompa necontenit oxigen în sângele Miscării Legionare si îi împrospăta cadrele cu elemente bine pregătite si de valoare, atât întelectualiceste cât si ca militantă politică.

Istrate a stabilit următoarea schemă de organizare pentru Frătia de Cruce, pe care-o împarte în mai multe sectiuni, după vârsta si pregătirea militantilor ei :

a.- Frătiorii de Cruce. (unitatea în care militau scolarii până la vârsta de 14 ani).
b.- Mănunchiul de prieteni, (format din tinerii care depăseau vârsta de 14 ani. Era pepiniera directă a frătiei).
c.- Frătia de Cruce propriu-zisă, (constituită din absolventii Mănunchiului de Prieteni, adică din acei tineri care asimilaseră preceptele legionare si erau decisi să le trăiască si să le aplice).
d.- Grupul de Frătii de Cruce, (care avea o misiune administrativă centralizatoare si era format din toate frătiile de cruce existente într-un judet).
e.- Comandamentul Frătiilor de Cruce, (care era nucleul de comandă pe întreaga tară a acestei organizatii).

În realitate, o Frătie de Cruce dintr-o scoală era compusă din sectiunile a, b, si c. Ea lua fiintă la fiecare centru scolar secundar, dacă atingea numărul suficient de militanti si purta un nume pe care si-l alegeau fratii de cruce în momentul întemeierii ei. Asa, spre exemplu, existau : Frătia de Cruce dr. N. C. Paulescu, Frătia de Cruce Stefan cel Mare, Frătia de Cruce Victoria, etc. fiecare din aceste unităti îsi confectionau un drapel tricolor, de o mărime determinată, pe care stătea scris numele ei si pe care fratii de cruce îl purtau la anumite solemnităti legionare.

Într-o localitate se înfiintau atâtea Frătii, câte scoli secundare se aflau acolo (licee, scoli normale, de meserii, comerciale, seminare). Fiecare din acestea avea unitatea ei constituită din cele trei sectiuni amintite

sus si activau independent unele de altele, coordonate fiind numai de către Seful de Grup. Frãtiile dintr-o localitate se puteau întâlni în sedinte comune la anumite solemnitãti legionare. Tot împreunã, sefii lor stabileau o linie strategicã comunã, pentru regiunea lor, în perioadele de prigoanã pe care le îndurau.

1. FRĂTIORII DE CRUCE

Era acesta primul nucleu de activitate educativã (nu se putea numi încã legionarã) a scolarilor cu vârste sub 14 ani. Ei nu se avântau în manifestatii exterioare pentru a nu li se periclita situatia scolarã. Învãtau de mici sã-si iubeascã tara si pe Dumnezeu, sã-si asculte pãrintii si profesorii lor, si sã studieze temeinic, pentru a fi folositori natiunii lor. În realitate educatia care li se dãdea aici era o continuitate, cu mai multã adâncime si cu o pronuntatã culoare nationalã, a educatiei pe care românii o primeau încã din fragedã vârstã, în sânul familiilor ei, a Bisericii si a scolilor pe care le frecventau.

De ce s-a crezut utilã începerea educatiei nationale la o vârstã atât de timpurie ? Pentru cã vârsta la care se intra în scolile secundare reprezenta totusi o vârstã criticã. Copilul de pânã atunci iesea oarecum de sub tutela pãrintilor lui. El se încadra într-o colectivitate nouã si pãtrundea într-o viatã diferitã aceleia pe care-o avusese pânã atunci în casa lui. La scoli, copiii se puteau întâlni cu multe tentatii, cu multe influente stranii si cu multe pericole, pentru sufletul lor curat. Dar mai ales era utilã aceastã initiere, pentru cã "începutul educatiei legionare nu are limitã de vârstã nici în sus, nici în jos", spunea Istrate. "Legionarismul este o credintã cu care te împãrtãsesti îndatã ce sufletul tãu o cere", mai adaugã el.

Asadarã, nu vârsta determinã pãsirea pragului Legiunii ci trezirea acelui fior national ce inundã sufletele tinerilor mai devreme sau mai târziu. Când acest sentiment înmugureste într-un adolescent, trebuie încurajat si îndrumat pe cãi de dragoste pentru tara lui si de dãruire pentru cauza acesteia. El trebuie ajutat ca sã pãseascã într-o viatã de adevãr si sã întreprindã o actiune socialã dezinteresatã. Trebuie aprins si dezvoltat în tânãr un fel de misionarism national care sã-i umple existenta.

Frãtiorii de Cruce formau grupuri separate de restul Frãtiei, pe ai cãrei membrii, de obicei, nu-i cunosteau. Nu era bine sã-i cunoascã din cauza primejdiilor ce le-ar fi putut întâmpina în decursul deselor prigoane si represiuni ce se dezlãntuiau periodic în contra acestor organizatii de tineri. Cu cât erau mai putin cunoscuti cu atâta se gãseau mai la adãpost, mai putin periclitati.

Singuri, ei se strãduiau ca sã descifreze, la nivelul cunostintelor si a inteligentei lor, postulatele Miscãrii Legionare si misiunea pe care aceasta o avea în viata politicã a poporului român. Încercau, urmând niste îndrumãri precise, sã dezvolte în ei o educatie sãnãtoasã, curatã si idealistã. Aceastã educatie era foarte necesarã atât pentru ei, pentru viata lor personalã, cât si pentru natiunea lor, pe care începeau sã o descopere în adevãrata ei înfãtisare si sã o iubeascã. Îsi alegeau dintre ei un sef, care era singurul ce avea contact cu "Centrul". Îl ascultau în toate si erau convocati de către acesta la "consfãtuiri" (asa se numeau întâlnirile frãtiorilor). Seful lor le dãdea norme si îndrumãri pe care le primea si el de la seful frãtiei. Frãtiorii mai aveau pe lângã ei si un îndrumãtor, un camarad mai mare, "frate de cruce", ales cu grijã de către seful frãtiei. Acest "îndrumãtor" era un element cu o mare capacitate de dragoste si de întelegere pentru cei mici. El nu se amesteca în "consfãtuirile" frãtiorilor, ci intervenea numai pentru a le descifra nedumeririle si îndoielile care ar fi putut apare pe parcursul drumului lor educativ.

Educatia crestinã si nationalã pe care Frãtia de Cruce o dãdea acestor tineri se desprinde clar din mãrturisirea lor de credintã pe care-o pronuntau la constituirea unitãtii lor :

"Cu dragoste fatã de Dumnezeu, care, cu bunã orânduire, toate le-a fãcut ;

"cu multã recunostintã fatã de Dumnezeu, care, pe neamul nostru drept credincios, l-a binecuvântat si i-a dat în stãpânire cea mai frumoasã si bogatã tarã ;

“cu dragoste fatã de tara noastrã ;

“cu iubire si recunostintã fatã de vitejiile strãmosilor nostri, care, s-au luptat ca sã ne apere tara de toti vrãjmasii si sã ne-o lase curatã precum de la Dumnezeu este ;

“cu constiinta jertfei celei mari, de acum, a legionarilor, care, numai pentru noi, pentru apãrarea tãrii noastre si pentru viitorul neamului nostru, se face ;

“ca drept mãrturie a învrednicirii noastre de toate jertfle fãcute ;

“înmãnunchiatu-ne-am astãzi . . . frãtiori de cruce.

“Vrem sã devenim viteji ca strãmosii nostri ;

“vrem sã ne iubim tara si sã luptãm pentru ea, ca si legionarii Cãpitanului ;

“asa sã ne ajute Dumnezeu”.

Asadar, luând martor pe Dumnezeu si apelând la ajutorul Lui, frãtiorul de cruce voia sã ajungã viteaz ca si strãmosii si capabil de a da poporului român tot ceea ce acesta astepta de la el când va ajunge mare.

Consfãtuirile frãtiorilor se fãceau sãptãmânal, în tot lungul anului scolar. Se tineau în casa unuia dintre ei, într-o camerã mai retrasã, la adãpostul privirilor indiscrete. “Consfãtuirea” se compunea din cântece partiotice pe care le întonau cu bucurie si înflãcãrare, din lectura unor capitole din istoria tãrii lor, a unor pasaje din Noul Testament si a unor pagini din literatura legionarã. În felul acesta “frãtiorul” se pãtrundea din ce în ce mai mult de spiritul national si crestin care stãtea la baza Miscãrii Legionare. Programul acestor consfãtuiri era adaptat mintii si întelegerii lor. Se urmãrea sã se trezeascã în sufletele lor sentimente nobile de iubire de tarã si ascultare de Dumnezeu. Dãdeau si ei o micã cotizatie simbolicã, care avea ca finalitate principalã sã dezvolte în ei spiritul de sacrificiu, prin ruperea voluntarã de unele mici bucurii pe care si le-ar fi putut oferi cu putinii lor bani de buzunar, bani pe care îi puneau bucurosi în slujba unei lupte nationale.

Spre sfârsitul “consfãtuirii” avea loc si un asa numit moment al prieteniei, când frãtiorii îsi dezvãluie unul altuia greselile pe care le-ar fi putut sãvârsi în cursul sãptãmânii, sau notele rele cãpãtate la scoalã si îsi propuneau îndreptarea acestor defecte. Apoi se despãrteau, hotãrâti ca sã îndeplineascã ceea ce învãtaserã si ceea ce deciseserã în cursul întâlnirii lor.

2. MÃNUNCHIUL DE PRIETENI

Aceastã sectiune era pepiniera directã a Frãtiei de Cruce. Ea reprezenta deja o celulã socialã organizatã unde tinerii români îsi înmãnunchiau laolaltã eforturile, pentru a desãvârsi si ei educatia legionarã. Aici, în ”mãnunchi”, trebuiau sã depãseascã cu bine probele la care erau supusi pentru ca apoi sã poatã pãsi în Frãtia de Cruce propriu-zisã, unde începea adevãrata lor activitate legionarã.

În Mãnunchi intrau frãtiorii de cruce, dupã ce depãseau vârsta de 14 ani. Dar mai pãseau în el si alti adolescenti care se simteau atrasi spre Legiune, dar care, dintr-un motiv sau altul, nu-si putuserã face ucenicia printre “fãtiori”. Dar acesti noi veniti nu erau primiti în Mãnunchi decât dupã o serioasã verificare a calitãtilor si sentimentelor lor, care se fãcea de-a lungul unei asa numite “fazã de încercare”. Durata acesteia depindea de bagajul moral al tânãrului si de gradul sãu de asimilare si de aplicare a învãtãturilor ce le primea, în viata lui de toate zilele.

În acestã “fazã de încercare”, acela care-o conducea -un mãnunchier mai vechi sau un frate de cruce- urmãrea cu tact, cu întelegere si cu rãbdare, sã plivească toate buruienile ce-ar fi putut exista în grãdina sufletelor acestor tineri si sã împiedice rãspândirea altora. Faza de încercare este ca “punerea

fierului la înrosit", spune Istrate, pentru a-l bate apoi, a-l modela si a oferi societãtii un lucru de artã, adicã un om înzestrat cu virtutile si calitãtile necesare pentru a rãzbi în viatã si a fi util poporului sãu.

Iatã care erau calitãtile ce se cãutau si se dezvoltau în tânãrul candidat, care-si exprimase dorinta de a intra în Frãtia de Cruce :

- Sinceritatea (cu sine însusi, cu ceilalti, cu defectele lui, etc.).
- Puterea de iubire (fatã de Dumnezeu, de tara lui, fatã de pãrinti, de profesori, de camarazi, etc.)
- Vointa (de a învãta, de a fi punctual, de a tãcea când trebuie, de a fi disciplinat, ordonat, etc.)
- Capacitatea de sacrificiu (pentru familie, tarã, prieteni, etc.)
- Corectitudinea (în mânuirea banilor, în formularea gândurilor lui, în administrarea sentimentelor sale, în raporturile cu prietenii, etc.)
- Ascultarea (de pãrinti, de profesori, de acel care-l pregãteste pentru intrarea în "mãnunchi").
- Personalitatea (de a-si impune pãrerile lui când sunt corecte).
- Puterea de împrietenire (cu alti colegi pe care eventual îi va prepara la rândul lui pentru intrarea în "mãnunchi").
- Onoarea (sã umble mereu pe cãi drepte, sã nu-si bârfeascã pe la spate prietenii, sã nu invidieze pe altii, sã-si îndeplineascã angajamentele ce le-ar lua, sã-si onoreze cuvântul dat, etc.).

Toate aceste calitãti erau observate cu discretie de cãtre preparatorul tânãrului aspirant. Ele erau analizate una câte una, pe rând si fãrã grabã, la întâlnirile pe care si le dãdeau, în discutiile ce le purtau, în comportamentul zilnic. Se observa felul lui de a fi în scoalã si în afara ei. El nu trebuia sã-si dea seama de aceastã vigilentã la care era supus. Nu se trecea la punctul urmãtor al preparatiei, dacã nu se avea convingerea fermã cã examenul anterior a fost trecut cu bine de cãtre aspirant. Dar la cea mai micã îndoialã, la cel mai mic indiciu negativ, pregãtirea se oprea si se insista mai mult asupra acelui comportament sau acelei virtuti care lãsa de dorit. (De exemplu, tânãrul îndeplinea toate conditiile precedente, dar se observa cã îsi bârfeste prietenii si colegii, îi vorbea de rãu pe nedrept. Pânã nu-si corija acest defect nu putea pãsi pragul mãnunchiului. Sau, nu-si asculta pãrintii, sau nu era punctual la întâlniri. Rezultatul era acelasi). Iar dacã tânãrul nu voia, sau nu putea sã se îndrepte, într-un timp prudential, el era lãsat definitiv în afara mãnunchiului. Se renunta la el. Putea fi un prieten al Frãtiei de Cruce, dar nu putea face parte din ea. Nu era apt pentru a-si asuma responsabilitãtile ce i le cerea aceasta.

Corneliu Codreanu, si asa a înteles-o si Istrate, a considerat absolut necesarã aceastã metodã de examen sever al calitãtilor omului, înainte ca acesta sã se angajeze în lupta legionarã. Pe Cãpitan nu l-a interesat niciodatã numãrul elementelor încadrate în miscare. Dar îl intresa enorm calitatea lor, care trebuia sã fie exceptionalã. Cãci numai un individ bogat în calitãti, numai un suflet cinstit si ars de a se perfectiona, va putea rezista mai târziu, si va putea învinge, toate obstacolele ce i se vor ivi în cale. Numai asa va putea da poporului sãu tot ceea ce acesta astepta de la el.

Se desprinde o tendintã elitistã din aceastã severitate cu care se fãcea selectionarea elementelor ce intrau în Miscare, si din aceastã stimulare a perfectiunii în oamenii ei ? Desigur ! Miscarea Legionarã avea o conceptie clarã despre necesitatea unei elite si misiunea acesteia în viata popoarelor. Cu cât omul este mai bine pregãtit, pe cât este mai nobil si mai curat la suflet, cu atâta va putea da mai mult colectivitãtii lui. Un om de caracter, drept si hotãrât, va aplica mai corect punctele lui programatice ce le oferea poporului si pentru care fusese ales de aceasta ca sã-l cunoascã. Dar Miscarea Legionarã era favorabilã elitei si nu castei. Ea nu închidea usa nimãnui dintre aceia care s-ar fi apropiat cu sinceritate de ea. Tuturor românilor li se ofereau aceleasi cãi, erau înzestrati cu aceleasi unelte necesare pentru a desãvârsi în ei o moralã înaltã si a deveni elemente de elitã. Decizia de a se avânta pe aceste cãi de perfectiune era lãsatã individului însusi. Numai de el depindea dacã va face sau nu va face parte din elita poporului sãu. Visul lui Corneliu Codreanu era ca toatã suflarea românească sã devinã o elitã între oameni. El voia sã facã din România o natiune-elitã, lumina cãreia sã se reverse si peste alte natiuni din jurul ei. El stia, desigur, cã gândul lui era prea mare pentru prezent. Dar lupta ca sã-l realizeze mãcar în parte în camarazii lui mai tineri. Acestora le va reveni sarcina de a-i conduce gândurile sale la bun sfârsit.

Trecutã cu succes “faza de încercare”, tânãrul candidat, luat sub garantia camaradului care-l pregãtise (acesta rãmânea pentru toatã perioada activitãtii lui în “Frãtia de Cruce” ca un fel de nas al botezului sãu legionar), se încadra în “mãnunchiul de prieteni”. De abia acuma va cunoaste pe camarazii lui, mãnunchieri ca si el, alãturi de care si cu ajutorul cãrora îsi va completa educatia legionarã.

(Acest sistem al “fazei de încercare” initiat de Gheorghe Istrate s-a dovedit atât de bun, încât în anul 1940, în timpul scurtei guvernãri legionare, când spre rândurile ei dãdeau buzna o multime de oameni, s-a aplicat si în Organizatia Legionarã. S-a înfiintat atunci pe lângã fiecare “familie de cuiburi”, asa-numitele “cuiburi de pregãtire”, unde erau selectionati toti aceia care cereau înscrierea în Miscare. Erau admisi numai aceia care veneau cu suflete curate, dornici de a fi folositori neamului lor, si erau îndepãrtati aceia care nu corespundeau tipului uman pe care-l cãuta Legiunea.)

Mãnunchiul de Prieteni nu era limitat ca numãr. Fiind pepiniera sectiunii urmãtoare, Frãtia de Cruce, puteau face parte din el oricât de multi tineri. Singura conditie ce li se punea era sã fi trecut cu succes perioada lor de pregãtire. Cu cât erau mai numerosi, cu atâta selectiunea care se fãcea mai târziu, când intrau în frãtia propriu-zisã, era mai perfectã. Dar dacã totusi numãrul lor într-o scoalã ajungea sã fie excesiv, ceea ce le-ar fi îngreuiat activitatea si întâlnirile, ei puteau fi “mãnunchier” sã treacã prin toate grupele, sã ia parte la “consfãtuirile” lor, pentru ca sã-si poatã cunoaste bine pe toti camarazii lui.

În fruntea mãnunchiului de prieteni se afla un sef. El era ales pentru functiunea aceasta de însusi Seful de Grup F. D. C. , în persoana unuia dintre cei mai destoinici si mai bine pregãtiti frati de cruce. Sub rãspunderea si supravegherea acestuia activa si se dezvolta întreaga unitate. Grija lui principalã era de ordin educativ. Trebuia sã-si dea osteneala ca sã întãreascã cât mai mult, în camarazii ce-i avea sub comandã, valorile umane aprinse deja în ei în “faza de pregãtire” si pe care le cerea Miscarea Legionarã oamenilor sãi, pentru îndeplinirea misiunii ei în sânul poporului român.

Mãnunchierii se întâlneau si ei o datã pe sãptãmânã. Întâlnirile se numeau tot “consfãtuiri” si aveau loc, cu toatã discretia, în casa unuia dintre ei. “Consfãtuirea” avea un program de desfãsurare mai precis decât acela al frãtiorilor. Ea se initia cu o rugãciune pe care-o pronunta unul dintre mãnunchieri, dupã care urma citirea si explicarea unui pasaj din Biblie. Gândul acesta îndreptat permanent spre înãltimi, contactul cu Dumnezeu si cu învãtãturile Lui, era grija de cãpetenie a legionarilor si a acelora care voiau sã devinã legionari. De aceea “mãnunchierii” îsi începeau întâlnirile lor cu invocarea Creatorului. Îi cereau ajutor pe drumul pe care apucaserã, iertare pentru greselile si pãcatele sãvârsite si ocrotire pentru Miscarea Legionarã si pentru Cãpitanul ei.

În continuare, se cântau marsuri, cântece de vitejie si imnuri legionare, se citeau pagini din istoria românească si fragmente din luptele duse de “cãmãsile verzi”, sub conducerea lui Corneliu Codreanu, pentru regenerarea moralã, politicã si materialã, a poporului român. Un mãnunchier prezenta o micã lucrare pe care-o pregãtise dinainte, cu teme diferite, dar folositoare pentru formatia lor, cu teme diferite, dar folositoare pentru formatia lor, pe care o comentau apoi cu totii si scoteau din ea învãtãturi utile.

Se trecea apoi la strângerea de cotizatii si li se dãdeau ultimele îndrumãri pentru comportamentul lor. În perioada de prigoanã li se dãdeau norme precise si se stabileau coduri de comunicare, pentru a ocoli primejdiile ce-i încolteau de pretutindeni.

“Consfãtuirea” se termina cu luarea unor initiative, cu stabilirea unor obiective care trebuiau sã fie atinse, individual sau în grup, de-a lungul sãptãmânii urmãtoare si cu stabilirea datei si locului pentru “consfãtuirea” viitoare.

Finalitatea acestor întâlniri era strict educativã. Cu ajutorul lor se descoperea sufletului însetat al tânãrului “mãnunchier”, noi si varietate aspecte ale Miscãrii Legionare si cresterea în el dragostea de tarã. În “consfãtuiri”, prin interpretãrile date în comun a unor hotãrâri pe care apoi, tot în comun, le duceau la

îndeplinire, se trezea în el simtul de echipã, de solidaritate, de mers umãr la umãr în lupta sa. El se simtea solidar cu ceilalti si cãpãta încredere în fortele lor comune si în victoria idealului lor.

3. FRÃTIA DE CRUCE

Atât Frãtiorii de Cruce cât si Mãnunchiul de Prieteni erau numai niste etape premergãtoare ale Frãtiei de Cruce propriu-zisã. Aceasta reprezenta prima unitate de luptã si afirmare politicã a tânãrului român, odatã depãsitã vârsta copilãriei sale. De acuma înainte, veificate toate calitãtile si disponibilitãtile lui, el se manifesta deschis, la lumina zilei, înfruntând greutãti si punându-se total în slujba unui obiectiv national pe care îl socotea just si necesar : lupta politicã pentru emanciparea poporului sãu.

Pânã acuma tânãrul nu fãcuse altceva decât sã se pregãteascã pentru momentul decisiv al vietii lui : pãsirea în Legiune prin poarta deschisã a Frãtiei de Cruce. El s-a apropiat treptat de Miscare, mereu la nivele de întelegere si de dragoste mai înainte. A cercetat-o de-aproape, a cântãrit-o bine si a fost initiat cu grijã asupra preceptelor si cerintelor ei. Pânã acuma el se manifestase numai ca un element receptiv. Se strãduise prin el însusi sau cu ajutorul altora, ca sã descopere, sã înteleagã si apoi sã-si însuseascã valorile unei doctrine socio-politice care coincidea cu lumea gândurilor sale, a nãzuintelor sale, a frãmântãrilor nationale care se trezeau în el. Se strãduise pânã acuma sã devinã mereu mai bun, mai perfect ca om, mai întelept si mai viteaz, adicã sã aprindã în el toate calitãtile morale si virile care-i vor fi necesare în lupta în care se angajase.

Si toate aceste descoperiri le fãcuse pe îndelete, cu ochi critic, cu seriozitate, cu constiinta clarã cã de sinceritatea lui, de posibilitatea lui de discernãmânt, va depinde în viitor atât viata lui personalã, cât si posibilitãtile de realizare ale organizatiei politice în care intrase. Cãci ceea ce nu-i era permis unui frate de cruce -ar fi fost o enormã gresealã din partea lui- era apropierea de Miscarea Legionarã împins numai de un elan trecãtor, sau de un spirit gregar, curent la aceste vârste fragede. Cãci Frãtia de Cruce nu era o asociatie culturalã sau sportivã. Nu era un fel de "cercetãsie", unde tineretul intra atras de uniformã care-l crestea în fata propriilor lui ochi, dar care nu avea nici o urmare transcedentalã pentru viata lui. Frãtia de Cruce, ca toatã Miscarea Legionarã de altfel, era o "înaltã scoalã de caractere", un izvor nesfârsit de virtuti omenesti, era un episod national care se trãia la o înaltã tensiune. Era un destin de viatã, care odatã descoperit, marca toatã existenta individului. Înfãtisarea ei politicã nu era cea mai importantã. Înainte de toate era o luptã continuã si încordatã de ridicare omeneascã la sfere înalte de trãire si o afirmare nationalã dintre cele mai impunãtoare care s-a dezvoltat pe pãmântul tãrii românesti. Pentru aceasta era necesarã grija si interesul ce se punea la selectionarea, probarea si admiterea în Frãtia de Cruce. Si pentru aceasta, tânãrul român care alesese aceastã cale trebuia sã fie constient de pasul ce-l fãcea.

Depãsite fazele anterioare de ucenicie (fãtiori si mãnunchi), se pãtrundea acuma pe un drum nou, greu dar luminos, un drum de renuntãri si de dãruire unor idealuri nobile care se vor rãsfrânge apoi peste tot spatiul românesc, prin purtãtorii lor. De acum înainte, tinerii vor mânui cu demnitate si mândrie un regulament etic si moral ce nãscuse si crescuse în ei si în oglinda cãruia se va proiecta toatã viata lor. Deveniserã militantii unei idei nationale în care credeau si pe care trebuia sã o apere cu toatã forta lor. Erau soldatii unei Românii noi.

Intrarea în Frãtia de Cruce se fãcea cu o solemnitate deosebitã. Tânãrul primea în acest moment de la Seful de Grup F.D.C. un mãnunchi de frunze de pelin, care, închise într-un sãculet, erau purtate mareu asupra lui. Era un talisman de valoare pentru el.

Acest ritual a fost instaurat de Cãpitan, cãruia îi plãcea si considera necesar ca sã introducã astfel de elemente simbolice în educatia oamenilor sãi. Ca si în cazul "sãcusorului de pãmânt", simbolul legãturii omului cu glia din care a rãsãrit, pe care-l primeau legionarii când obtineau acest grad, si "pelinul", la fratii

de cruce, cules tot de prin locuri istorice, simboliza primãvara fertilã a tineretii românesti, care, ca si planta pelinului, rãsare, creste mereu mai vânjoasã si se rãspândeste peste toatã suprafata tãrii.

Solemnã era si prima sedintã prin care el intra în Frãtie. La aceastã sedintã, pe lângã toti ceilalti frati de cruce, camarazii lui directi de acum înainte, luau parte si invitati din Organizatia Legionarã localã, cu personalitãtile ei si cu toti comandantii legionari din regiune. Era o sãrbãtoare plinã de continut sentimental, de prietenie si de voie bunã, care nu va fi uitatã niciodatã de noul legionar. La întrebãrile rituale ce i le adresa seful sãu, el rãspundea cu convingere :

-Datoria mea cea mai adânc simtitã de mine este sã iubesc cu toatã fiinta neamul meu românesc.
-Dreptul meu cel mai sfânt cãtre neamul românesc este sã muncesc si sã mã jertfesc pentru el.
-Cred în Cãpitanul nostru, îl iubesc si-l voi urma pânã la moarte.
-Cred în victoria legionarã cum cred în steaua neamului meu si în lumina soarelui.
-Mã leg frate de cruce, împãrtãsindu-mã cu duhul rãzboinic al eroilor neamului nostru românesc si al legionarilor cãzuti în luptã.
-Îmi iubesc comandantii si pe toti fratii mei de cruce.
-Ultima mea dorintã este sã devin legionar.

Din acest moment a devenit frate de cruce. Pentru prima datã este autorizat ca sã îmbrace cãmasa verde, atât de cinstitã si dragã legionarului, si sã depunã legãmântul.

În contrast cu Mãnunchiul, numãrul membrilor frãtiei era limitat la un minimum de 7 si la un maximum de 30 de persoane. Nu putea exista o unitate de "frati de cruce" cu mai putin de 7 elemente, dar nici cu mai mult de 30. Aceastã limitare în sus permitea o selectiune efectivã a tinerilor din F.D.C. Intrau în ea numai cei mai buni, cei în care cu adevãrat se consuma o pasiune nationalã. Mãnunchiul de Prieteni putea oferi în orisice moment elemente suficient de bine pregãtite pentru completarea efectivelor acesteia.

Unitãtile F.D.C. erau create pe bazã de ordine, ierarhie si disciplinã. Acestea erau acceptate de cãtre "fratii de cruce" ca mijloace indispensabile pentru a uni vointele individuale într-un puternic curent, cu o strategie unicã si bine definitã.

Corneliu Codreanu, datoritã ordinii si disciplinei sale interioare, le-o cerea si camarazilor lui. Atât de pãtruns era de necesitatea acestor calitãti pentru lupta politicã ce o începuse, încât le-a ridicat la rangul de "legi legionare". În conceptia lui, erau acestea ca niste pietre de hotar pentru formarea oamenilor sãi, absolut necesare pentru a avea izbândã în lupta în care se angajase. Dar când cere ordine si disciplinã, el nu se adreseazã unor indivizi oarecare, periferici si lipsiti de personalitate. (S-a vãzut cât de severã era selectionarea elementelor, deschizându-se portile Frãtiei numai elementelor cele mai capabile, dotate de personalitatea cea mai pronuntatã). El se adreseazã unor oameni liberi si constienti de drumul pe care l-au apucat si de misiunea nobilã ce aveau de îndeplinit. Corneliu Codreanu nu impunea nimãnui disciplina prin mijloace coercitive -ar pierde valoarea ei constructivã- ci o explica întâi ca o necesitate tacticã si le-o cerea apoi camarazilor sãi în virtutea unor actiuni comunitare. El nu leza omul, cãci ordinea si disciplina, când sunt liber acceptate, sunt atribute ale propriei constiinte ale oamenilor. Acestia îsi însusesc niste norme de conduitã în vederea unor actiuni comune. Prin disciplinã se activeazã o vointã colectivã necesarã pentru a duce la bun sfârsit o actiune politicã si pentru a învinge toate greutãtile. Astfel, omul îsi multiplicã, fortele si capãtã convingerea puterii lui si siguranta în reusita actiunii sale. Cu aceastã întelegere superioarã accepta fratele de cruce aceste norme care numai aparent erau restrictive, dar care erau absolut necesare actiunii care-o întreprinsese pentru o mai bunã si mai dreaptã organizare a societãtii lui. Fãcând uz numai de constiinta lui, întelegea cã ordinea în felul de a gândi, da a se comporta si de a actiona, si disciplina, pentru a nu depãsi niste norme trasate pentru atingerea obiectivului urmãrit, îi puteau oferi niste posibilitãti sigure de izbândã.

Dar mai mult decât atât, nu este adevărat că viata bazată pe ordine si disciplină ar uniformiza oamenii si le-ar stirbi din personalitatea lor. Fără îndoială că omul are nevoie de libertate pentru a se realiza deplin. Dumnezeu însusi i-a dat-o. A fost creat liber si în libertate trebuie să se dezvolte. Însă, în calitate de component social el trebuie să se încadreze într-o ordine care să dea tărie si să armonizeze colectivitatea în sânul căreia se miscă. S-ar părea că aceste afirmatii sunt contradictorii. Cum se poate împăca libertatea cu ordinea si disciplina ? Aceste două atribute ale omului, în aparentă antagonice, cum sunt libertatea, pe de-o parte si disciplina pe de alta, coexistă perfect în el, fără conflicte, fără mutilarea nici uneia dintre ele, dacă sunt armonizate de o a treia componentă, situată în sufletul omului si mai importantă decât toate : dragostea. Numai când lipseste aceasta esuează celelalte două, actionând fiecare din ele independent si anarhic si ducând la libertinaj dizolvant de societate, libertatea, si la oprimare-dictatură, ordinea si disciplina. Nu acesta era cazul fratelui de cruce. În el se dezvolta armonios si fără stridente si conflicte aceste calităti esentiale vietii si luptei românesti.

Asadar ordinea si disciplina nu uniformizează oamenii si nu atacă esenta lor, asa cum uneori se afirmă. Mereu veghează asupra lor dragostea. Este drept că aceia care le însusesc pentru actiunea lor, trăiesc pe niste coordonate trasate care conduc spre o strategie comună. Dar în manifestările fiecăruia dominã diferentele născute din starea lor psihologică, adică poartă amprenta personalităţii lor. Nu se uniformizează oamenii ci numai mijloacele pe care le aduc în lupta lor comună. Corneliu Codreanu a înteles ca nimeni altul pe vremea lui nevoia de a substitui omul vechi, individualist si anarhic în manifestările lui sociale, cu omul social, ordonat si metodic, care să împlinească pe coordonate strict nationale si solidare nevoile românesti si să le dea o nouă dinamică. Pentru aceasta el trebuie să sădească în acest om, în tânărul vlăstar ce se ridică la viată, simtul de disciplină acceptat cu religiozitate. Astfel întelese, ordinea si disciplina nu sunt decât expresia unui fel de dăruire totală, fără nici o retinere psihică, unei actiuni comune, drepte si binefăcătoare pentru colectivitatea omenească. Nu sunt, deci, limitări dureroase si înjositoare, cum le consideră unii, ci de-a dreptul virtuti omenesti, roditoare pentru cei ce le posedă.

S-a insistat putin asupra acestui punct, pentru că detractorii Miscării Legionare, aceia care nu si-au dat nicicând osteneala să cerceteze cu atentie si obiectivitate punctele ei doctrinare, care, de altfel, au fost formulate mereu cu claritate, au acuzat-o că ar impune o disciplină rigidă si înăbusitoare membrilor ei. Nu pot, sau nu vor să priceapă, că aici este vorba despre o disciplină constientă, pe care acestia o acceptă cu înaltă întelegere si cu totală libertate. (În orice moment ar putea părăsi Miscarea Legionară dacă s-ar simti coactionati, asa cum spun unii.)

Si nici nu pot întelege, (este nevoie de o anumită probitate pentru aceasta) că ceea ce numesc ei încălcare a personalităţii omului este în realitate o stare de armonie interioară în acesta, necesară si fecundă, pentru reusita unei actiuni colective. Oamenii care posedă această largă întelegere, întorc spatele nepăsători unor măguliri desarte, unor egoisme personale sau unor formulări răsunătoare, dar neadevărate, asupra personalităţii omului. “Disciplina este cea mai mică dintre toate jertfele pe care un om poate să le facă pentru victoria neamului său”, spunea Corneliu Codreanu.

Din punct de vedere organizativ, Frătia de Cruce, avea în fruntea ei un sef care era răspunzător de bunul mers al unităţii, de armonia si de caramaderia care trebuia să domnească în ea. El ocupa această functie timp de un an, de obicei, după care ceda locul altui frate de cruce. Această înnoire periodică a cadrelor avea mai multe avantaje:

- deprinderea tinerilor cu posturi de conducere si întărirea simtului lor de răspundere si de decizie în fata problemelor;
- trezirea abilităţii pentru a conduce grupuri sociale;
- o împrospătare continuă a activităţii “frătiei” cu idei noi, cu alte tactici si cu alte avânturi, ceea ce mărea eficacitatea luptei lor politice.

Seful Frătiei de Cruce avea răspunderea întregii unităţi F.D.C. adică, pe lângă unitatea lui mai controla si pe aceea a Frătiilor de Cruce si a mănunchierilor. Trebuia să fie un om bine pregătit din toate

punctele de vedere si cu o trãire legionarã exemplarã. Pentru oamenii de sub comanda lui trebuia sã fie ca o oglindã deschisã în care sã se priveascã cu totii si de la care sã ia exemplu. Dar mai ales trebuia sã aibã o mare capacitate de iubire pe care sã o rãsfrângã peste camarazii lui. El îsi lua asuprãsi o mare sarcinã si de capacitatea lui de a întelege si rezolva problemele ce necontenit apãreau în fata frãtiei, depindea prestigiul cãpãtat în ochii celorlalti colegi sau a profesorilor lor. De el si numai de el, de elanul, de bunacuviintã si de o scolarizare impecabilã pe care trebuia sã le imprime membrilor unitãtii sale, depindea simpatia, respectul, sau indiferenta, de care se va bucura Frãtia de Cruce în scoalã si în lumea din afara ei. De el, si numai de el, depindea desãvârsirea educatiei camarazilor lui si atingerea obiectivului final al frãtiei : crearea unor caractere puternice si hotãrâte, necesare Miscãrii Legionare si neamului românesc.

El înjgheba în jurul sãu un întreg Stat Major cu care se sfãtuia. De fapt el se sfãtuia de câte ori era nevoie cu toti fratii de cruce, cãci Legiunea este deschisã tuturor opiniilor pe care le considerã la justa lor valoare si utilitate. Însã, pentru buna guvernare a unitãtii, pentru a agiliza lucrul, avea pe lângã el urmãtorul grup, asa-numit de comandã:

- seful mãnunchiului,
- îndrumãtorul frãtiorilor,
- secretarul,
- casierul,
- bibliotecarul.

Aceste elemente, în ordinea în care au fost semnalate, formau o scarã ierarhicã care garanta, în cazuri de urgentã (absentã, boalã, arestare), continuitatea activitãtii frãtiei. Astfel, în cazul absentei sefului trecea automat la comanda unitãtii seful de mãnunchi. Dacã nu era liber nici acesta, fãcea un pas înainte îndrumãtorul "frãtiorilor", si asa mai departe. Iar în cazul cã ar fi lipsi deodatã toti acestia, lua comanda fratele de cruce cel mai vechi care se afla în libertate. În forma aceasta continuitatea activitãtii frãtiei era asiguratã în orisice circumstante. Numai arestarea simultanã a tuturor fratiilor de cruce dintr-o localitate, sau uciderea tuturora, sau dezertarea tuturora, ar fi putut rupe firul vietii frãtiei respective. Dar aceastã situatie nu s-a produs niciodatã pânã la instalarea regimului comunist în România. Cu elan, când erau libere, frânate si intrate în clandestinitate, când erau urmãrite de organele guvernamentale, ele îsi continuau fãrã sovãire activitatea lor.

În situatii normale de liniste, misiunile specifice ale functiunilor semnalate mai sus erau urmãtoarele:

Seful mãnunchiului si Îndrumãtorul frãtiorilor se ocupau, asa cum s-a vãzut, cu îndrumarea si educarea membrilor unitãtilor respective. Ei tineau la curent pe seful frãtiei de mersul si de rezultatele activitãtii lor. De câte ori aveau nevoie cereau sfatul acestuia.

Secretarul frãtiei tinea scriptele unitãtii, cu evidenta membrilor ei, cu activitatea acestora, cu dãrile de seamã a sedintelor si consfãtuirilor care aveau loc. Primea ordinele scrise care veneau de la Centru, le difuza si arhiva. Era motorul birocratic al frãtiei. Împreunã cu seful acesteia întocmea rapoartele lunare de activitate care se trimiteau, prin seful de Grup F.D.C., la Bucuresti si la Centru.

Casierul frãtiei strângea cotizatiile de la membrii ei si donatiile pe care camarazii lui le-ar fi putut obtine de la cercurile din afara frãtiei în care se învârteau (familie, prieteni). Casierul tinea banii la el. O parte din acestia se pãstrau pentru necesitãtile unitãtii lor, iar cealaltã parte mergea la Centru, pentru trebuintele generale ale Miscãrii Legionare.

(S-a spus si se continuã încã a se spune din partea rãuvoitorilor, cã Miscarea Legionarã ar fi fost finantatã, ba de Hitler, ba de evrei, ba de Carol II, etc. Minciuni stupide pe care acesti semãnãtori de confuzii nu le vor putea dovedi niciodatã. Toate fondurile Miscãrii Legionare au provenit din cotizatiile membrilor ei, din sacrificiile pe care acestia le fãceau din dragoste si convingere si din darurile pe care o

multime de simpatizanti ai Legiunii i le fãceau, încrezãtori în lupta pe care acesta o ducea pentru binele poporului românesc).

Bibliotecarul frãtiei era însãrcinat cu pãstrarea si înmultirea volumelor din biblioteca unitãtii. Acesta detinea toate scrierile legionare care apãreau (cãrti, manuale, manifeste, etc.) si toate celelalte cãrti pe care le puteau procura si care erau considerate utile formãrii intelectuale si morale ale tinerilor frati de cruce. Nu trebuia sã lipseascã din aceastã bibliotecã cãrti de istorie, de doctrinã religioasã, studii politice si socio – economice, propagandã adversã chiar. Miscarea Legionarã nu cenzureazã, nu îngrãdeste libertatea individului în ceea ce priveste formarea culturii lui. Din contra, îl îndeamnã sã se instruiascã cât mai mult si cât mai variat. Numai în felul acesta îsi poate forma un criteriu just si solid despre viatã, despre legile ei, despre societate si despre faptele politice care o frãmântã.

"Pot citi orice fel de cãrti, spunea Istrate despre "fratii de cruce", cu orice fel de tendinte ; cãci tocmai aici stã marea piatrã de încercare. Putea-vor ei dovedi atâta tãrie sufleteascã încât, citind orice, precum auzind orice, sã stie a deosebi rãul de bine si sã rãmânã pânã la capãt în afarã de orice influentã nesãnãtoasã?

"Nu îngrãdire la ceea ce trebuie sã citeascã sau sã audã, ci tãrie, încãpãtânare în credinta celui mai sublim ideal cãtre care au simtit chemarea si vor rãmâne asa neclintiti."

Tot în biblioteca frãtiei – situatã în casa unuia dintre membrii ei – se strângeau si pãstrau lucrãrile ce le fãceau fratii de cruce si care se citeau în cursul sedintelor lor.

Cu timpul, în mãsura posibilitãtilor si a libertãtii lor de actiune, se formau în cadrul frãtiei si alte servicii complementare, care ajutau la prosperarea acesteia. Asa, spre exemplu, unele frãtii îsi creau un serviciu de colportaj cu ajutorul cãruia procurau si distribuiau în masa legionarilor si a prietenilor lor, cãrti, reviste si ziare legionare, din vânzarea cãrora le rãmânea un mic beneficiu bãnesc pentru unitatea lor. În acelasi scop se înfiintau, cu mijloace proprii, un serviciu de magazin F.D.C., unde se cumpãrau la preturi de angrosist material didactic necesar studiilor, pe care apoi îl distribuiau camarazilor lor la preturi pe care acestia le-ar fi cumpãrat pe piatã. Se obtinea si pe aceastã cale un câstig bãnesc binevenit pentru nevoile Frãtiei de Cruce.

Unul din cele mai frumoase servicii, care a luat fiintã în cadrul organizatiilor F.D.C. a fost, fãrã îndoialã, serviciul de ajutor frãtesc. Misiunea lui era ajutorarea, în mãsura posibilitãtilor, a unui coleg (membru sau nu al frãtiei) pentru a-si procura cãrti, caiete sau alte rechizite scolare, si chiar îmbrãcãminte sau ajutor material pentru hranã, dacã era nevoie. "Acest lucru trebuia fãcut", spunea Gheorghe Istrate, "pe cât se va putea, fãrã sã se simtã nici unul jignit, în spiritul celor doi prieteni care, crezând cã tarina lui a rodit mai mult decât a prietenului, plecau noaptea cu snopii în spinare pentru a-i depune în tarina prietenului si sã-i compenseze lipsurile."

Fondurile necesare tuturor acestor actiuni proveneau, parte din casa Frãtiei, parte din donatiile care se strângeau pentru aceste scopuri precise, din cercurile pe care le frecventau fratii de cruce. Acestia trebuiau sã-si ascutã necontenit ingeniozitatea pentru a procura resursele materiale necesare acestor servicii ale F.D.C. Nu existau subventii de la Centru.

Serviciile acestea erau conduse de cãtre un frate de cruce care le administra cu întreagã rãspundere si independentã si dãdea socotealã periodic de gestiunea lui sefului frãtiei.

SEDINTA FRĂTIEI DE CRUCE.

Fratii de Cruce erau convocati săptămânal la consfătuiri care se numeau sedinte. Sedinta este foarte importantă în viata unui legionar. Are însemnătatea unei oratiuni colective, a unei slujbe religioase la care se participă cu reculegere si unde legionarul îsi recompune fortele în mijlocul camarazilor lui. Aici, în sedintă, îsi analizează stările sufletsti, îsi descarcă povara nedumeririlor, îsi recunoaste greselile si hotărârea să le îndrepte. În sedintă se împărtăseste cu duhul legionar al iubirii de tară si-si fortifică credinta în dreptatea luptei lui si în victoria finală.

În sedintă, fratele de cruce simtea cum punea stăpânire pe el o vibratie spirituală si nationalã puternică si se aprindea în sufletul lui o formă nouă de trăire crestină si patriotică care-i lărgea enorm perspectivele vietii sale. Ca si în cazurile precedente, sedintele aveau loc, de obicei, sâmbăta după amiază, în casa unuia dintre ei sau, de câte ori se putea – era de preferat chiar – se desfăsurau în mijlocul naturii, la câmp sau într-o pădure. Ea era condusă de seful unitătii. Dar acesta putea delega, rând pe rând, pe toti fratii de cruce, ca să o prepare si conducă.

Sedinta avea câteva momente specifice. Fiecare din ele dezvăluia o intentie educativă, căci acesta era rostul primordial al sedintei. În ea se urmărea întărirea caracterului fratelui de cruce si modelarea sufletului lui pe niste calapoade care desi păreau noi erau în realitate proiectiile unor principii vechi si cunoscute. Din perspective si unghiuri diferite, acestea se concentrau în acelasi punct: învătătura crestină si morala ei. Noutatea era numai reluarea acestei teme cu vigoarea cu care o dezbătea Miscarea Legionară. Unii au numit (si mai numesc încă) această grijă ce-a arătat-o întodeauna Legiunea pentru păstrarea si întărirea în om a legilor adevărate ale vietii, stagnare si cult excesiv al trecutului, care ar fi depăsit astăzi. Dar se înseală. Fidelitatea pe care trebuie să o păstrăm unor forme de viată ale noastre, unor credinte intime si unor îndrumări morale care au fost semănate în lume de realităti superioare, nu este, nu poate fi un cult al trecutului. Din contră, este o deschidere largă si sigură spre viitor. Acesta nu trebuie să fie în nici un caz o aventură, o punte aruncată peste un gol, lipsit de piloni pentru sprijin. Viitorul, ca să fie sigur si roditor pentru natiuni, e necesar ca să se sprijine pe niste realităti sigure. Acestea sunt numai realitătile care emană din cultura specifică a poporului si parvin generatiilor pe firele traditiei. Orice importare făcută din exterior, (si în România acelor zile se importa mult si rău) si orice inovatiune necontrolată si nesintonizată pe specificul românesc înseamnă o alterare a cadrului existentei nationale a poporului nostru.

Acestea erau gândurile care stăteau la baza educatiei ce se făcea tineretului român, asa cum o întelegea Miscarea Legionară si cum o aplica prin frătiile de cruce. Pe astfel de coordonate se desfăsura sedinta, în care se puteau distinge următoarele momente:

- momentul mistic, sau al contactului cu fortele nevăzute în care fratele de cruce credea cu convingere.
- Momentul educativ propriu zis, cu teme morale, nationale, politice.
- Momentul prieteniei, al întăririi legăturilor sufletesti dintre fratele de cruce si ceilalti camarazi ai lui.
- Momentul hotărârilor, sau al rezultatului practic sedintei.
- Încheierea sedintei.

Toate aceste momente ale sedintei erau trăite cu intensitate mare si fiecare încerca să-si inunde sufletele cu lumina si cu adevărurile ce emanau din ele.

MOMENTUL MISTIC.

Sedinta începea cu legãmântul, când fratii de cruce îndreptându-si gândul spre Dumnezeu si spre cei cãzuti în lupta pentru realizarea idealului legionar, se legau în credinta învierii patriei lor în duh crestin si national, si promiteau fidelitate, decizie si dãruire deplinã pentru urmãrirea acestui obiectiv.

Se fãcea apoi apelul mortilor. În conceptia legionarã, care este cea crestinã, existenta nu se terminã în moarte ci continuã mai departe sub o altã formã. Legionarii cred cã mortii lor, aceia care si-au dat viata pentru idealul care ardea în ei si care trebuia revãrsat peste întreg poporul românesc, stau alãturi de cei vii, într-un front nevãzut, dar real, si ajutã cu prezenta si rugãciunile lor Miscarea Legionarã si pe camarazii rãmasi în viatã, ca sã ducã mai departe, pânã la limitele existentei lor, gândul unei Patrii mai bune, mai curatã, mai dreaptã si mai iubitoare de Dumnezeu.

Mai departe, îngenunchiau si rosteau o rugãciune. Se citea un pasaj din Noul Testament pe care apoi îl comentau între ei si încercau sã-i scoatã învãtãturile utile pentru viata lor si pentru tara lor.

Asadar, primul gând al tinerilor legionari, în cadrul acestei sedinte, a acestei slujbe concelebratã de ei toti, am putea spune, se îndrepta spre Dumnezeu, Creatorul ce le luminase sufletele si le-a marcat drumurile drepte în viatã. Se gândeau deasemeni la mortii lor, la aceia care i-au precedat pe drumul acestui misionarism national care era legionarismul, si de la care asteptau inspiratie si ajutor.

Aceastã fazã a sedintei era de-a dreptul miscãtoare. Ea aprindea în sufletul fratilor de cruce un fior mistic care-i despuiau de tot ceea ce aduceau lumesc cu ei si le îndreptau gândurile si întelegerile spre sfere superioare de trãire. În particular emotionantã era pomenirea camarazilor cãzuti, tineri ca si ei, entuziasti ai vietii ca si ei, mânati de acelasi dor national ca si ei, dar topiti de acuma în vesnicia neamului lor, pe care l-au iubit pânã la jertfa supremã.

MOMENTUL EDUCATIV.

Scopul ultim, s-a mai spus deja, al Frãtiei de Cruce si a tuturor manifestãrilor ei, printre care sedinta stãtea la loc de frunte, era cel educativ. Se urmãrea dezvoltarea si perfectionarea în sufletele tinerilor români a tuturor realitãtilor etico-morale, necesare omului pentru realizarea sa, si a sentimentelor lor nationale.

Se începea aceastã fazã a sedintei cu citirea unor pasaje din istoria poporului român, cu luptele lui, cu victoriile si înfrângerile lui, cu vitejiile de care au dat dovadã strãmosii lor, cu încãlcãrile dreptului sãu la o viatã liberã si demnã, de cãtre toti vrãsmasii lui. Aceste pasaje, eroice si înãltãtoare unele, apãsãtoare si jalnice altele, aprindeau în sufletele tinerilor români acele candele misterioase, care sunt iubirea de Patrie si dorinta vie de a lupta pentru ridicarea ei.

În continuare se prezenta si apoi se comenta si completa, de era nevoie, o lucrare preparatã de unul dintre fratii de cruce. Subiectele erau diverse si libere, dar toate urmãreau o utilitate educativã. Ele erau tratate cu seriozitate si competentã si aveau la bazã o bogatã documentare. Aceste lucrãri, cum s-a mai spus, erau pãstrate în arhiva bibliotecii Frãtiei, iar, dacã posedau un nivel suficient de înalt, erau publicate chiar în revistele sau în ziarele legionare.

Se dezbãtea apoi si câte un punct doctrinar legionar si se scotea în evidentã necesitatea aplicãrii lui totale pentru dezvoltarea armonioasã a omului român.

Se comenta, în continuare, evenimentele politice ale săptămânii si se încerca interpretarea cât mai lucidă a influentelor pe care acestea le-ar fi putut avea pentru Legiune, în general, si pentru Frătia de Cruce, în special. Aceste discutii erau extrem de interesante, si nu mai vorbim de necesare, pentru că aruncau luminã asupra evenimentelor ce erau în curs, le descifrau ascunzisurile si îngăduiau în felul acesta, fratilor de cruce să-si desfăsoare o tactică adecvată pentru a se strecura mai usor printre ele. În felul acesta ei învătau să gândească politic si mai ales să prevadă, să nu fie surprinsi de consecintele ce le-ar fi putut avea miscările politice ale adversarilor, ce se desfăsurau în jurul lor.

Se strângeau apoi, cotizatiile. Scopul acestora era tot de ordin educativ si numai în al doilea rând venea importanta materială. Întărirea în tineri a spiritului de sacrificiu. Dacă se tine seama de posibilitătile materiale restrânse de o perioadă ce a decurs acum 50 de ani, când tineretul era incomparabil mai sărac decât cel de astăzi) efortul pe care îl făceau pentru a-si plăti cotizatiile era foarte mare si îi obliga, în majoritatea cazurilor, să se lipsească de unele mici plăceri, necesare si acestea la vârsta lor (o prăjiturã, un cinematograf, o tigaretă sau chiar o floare oferită unei fete). Dar fratii de cruce făceau cu bucurie aceste sacrificii, stiind că le făceau pentru Legiune si pentru Tara lor. Si dacă lipsurile ce si le impuneau ar fi fost jenante la un moment dat, bucuria sufletească de a fi putut înfrânge în ei o dorintă, sau, poate, chiar o necesitate, în folosul idealului lor, îi ridica în fata propriilor lor ochi si le neutraliza acel posibil sentiment al frustrării ce s-ar fi putut naste în ei. Să nu se uite că erau doar tineri între 16 si 20 de ani, cu acelasi dor de viată ca al tuturor tinerilor la vârsta lor, care se luptau cu ei însisi pentru a înlătura unele tentatii si chiar bucurii, inerente vârstei ce-o aveau.

Între toate aceste “momente” ale sedintei si chiar în decursul lor, se intercalau cântece. Cântece legionare, cântece de vitejie, marsuri si imnuri nationale erau cântate întotdeauna cu voiosie si cu entuziasm de către cei prezenti.

Cântecul colectiv are o enormă fortă. El este un element important în educatia legionară. Înaltă spiritele, dă veselie si avânt sufletului, îi transmite niste impulsuri curate si aprinde focul sperantei în om. Chiar si un suflet gol se umple de viată si începe să se manifesteze armonios, la vibratiile unui cântec de vitejie. Cântecele erau niste manifestări sincere ale stărilor lăuntrice, la "fratii de cruce" era o cuminecare colectivă a lor cu niste forte ce se revărsau din sufletele lor curate si se manifestau în acorduri comune. Cântecele de vitejie le încălzeau inimile si le dădeau impulsuri curate pe drumul realizărilor nationale pe care le visau ei.

Corneliu Codreanu dădea mare importantă cântecului, considerându-l o manifestare spontană si sinceră a simtămintelor oamenilor. “Probabil, spune el, nepornind pe drumul ratiunii cu alcătuire de programe, discutii contradictorii, argumente filozofice sau conferinte, singura posibilitatze de manifestare a stării noastre lăuntrice, era cântecul. Cântam acele cântece în care simtămintele noastre îsi găseau multumire”. Dar nu oricine poate cânta. Pentru asta trebuie să ai o anumită stare, o bucurie interioară, un grad înalt de curătenie în cuget. “Pentru a putea să cânti, mai spunea el, îti trebuie o anumită stare sufletească. O armonie în sufletul tău. Cel ce merge să fure pe cineva, nu poate cânta. Nici cel ce merge să facă o nedreptate. Nici cel al cărui suflet e ros de patimi si vrăjmăsie.”

Pe aceia care nu-si pot manifesta prin cântec această bucurie interioară, această ofrandă adusă sperantei, Codreanu îi îndemna să rămână în afara Miscării Legionare: “De nu veti putea cânta, să stiti că este o boală care vă roade adâncul fiintei voastre sufletesti, sau că vremea v-a turnat păcate peste sufletul curat, iar dacă nu le veti putea vindeca, să vă dati de-o parte si să lăsati locul vostru celor ce vor putea cânta.”

Cântecele legionare erau create de legionari. Unii fără nici o culturã muzicală, dar pline de continut si melodie. Toate momentele de bucurie, de avânt sufletesc, cât si de tristete si durere, erau cuprinse în cântecele legionare. Fratii de Cruce se îmbărbătau cu o “Sfântă Tinerete Legionară” si îsi cântau tristetile si durerile pentru camarazii lor căzuti, cu “Imnul Legionarilor Căzuti”. Toate stările lor sufletesti erau îmbrătisate în cântecele lor.

MOMENTUL PRIETENIEI.

Acesta era momentul sinceritãtii totale, al destãinuirilor si al înfrãtirii. Era un act în care sufletul fratelui de cruce se deschidea fãrã sfialã în fata prietenilor lui si destãinuia, asa cum întelegea el mai bine, si pãrtile lui bune si pe cele rele. Si mai ales pe acestea. Fratele de Cruce trebuia sã fie atent la defectele lui. El lupta ca sã si le descopere, sã si le îngrãdeascã si apoi sã si le îndrepte. "Momentul prieteniei" era tocmai aceastã încercare de a-si corija niste lipsuri pe care "fratii de cruce" si le observaserã reciproc. Aceastã plivire a buruienilor, ce-ar fi putut rãsãri pe rãzoarele sufletelor curate ale acestor tineri, se fãcea cu dragoste, cu întelegere, fãrã sã fie umbrite de atitudini criticiste, sfidãtoare sau de superioritate. La bazã stãtea numai dragostea frãteascã si nu aveau alt scop decât sã se întindã o mânã caldã, întelegãtoare, o mânã de ajutor unui prieten, pentru a-si duce la bun sfârsit educatia lui. Un orgoliu nejustificat fatã de cineva, o soaptã aruncatã pe la spate contra cuiva, o necorectitudine de orice naturã ar fi fost un act care nu cadra cu conditia lui de "frate de cruce", o lipsã de atentie fatã de obligatiile lui legionare, o punctualitate deficientã, o atitudine necorectã fatã de pãrinti, de familie sau de prieteni, chiar si o situatie scolarã nu suficient de clarã, erau tot atâtea greseli, în întelegerea fratilor de cruce. Aceste greseli indicau cã apãruse o dezordine interioarã în individ, pe care trebuia sã si-o îndrepte. Ce minunat era, la ce înãltime moralã ajunsese acel tineret al României, când, cu o sinceritate ce iesea din comun, neumbritã de nici un orgoliu, dar nici de complexe inferioare, ei îsi spuneau unul altuia, deschis : "Fratilor, am gresit. În lupta mea pentru a învinge defectele am cãzut. Dar mã voi ridica si voi duce înainte lupta cu mine însumi. Vreau ca voi sã mã cunoasteti asa cum sunt."

"Momentul prieteniei" era ca destelenirea unui ogor pentru a-l face roditor pentru societate, era ca o spovedanie duhovniceascã înaintea marei taine a împãrtãsaniei. Cãci, ca dupã o împãrtãsanie trebuia sã se simtã "fratele de cruce" dupã sedinta la care luase parte. Din ea iesea mai usor, mai liber, cu sufletul scãldat de lumini. Un suflet împovãrat, apãsat de greseli si pãcate, este un suflet stins si vulnerabil. În el prind usor rãdãcinã complexele cele mai întortochiate, ce-l vor munci dureros. Din aceastã stare omul nu mai poate dãrui nimic substantial. El nu se mai poate da cu dragoste si elan celor din jurul lui. Rãmâne cramponat în îndoieli si în scepticisme care-i vor ucide avânturile. Dar dacã se poate mãrturisi cuiva, unui prieten apropiat care sã-l poatã asculta cu dragoste de frate si cu întelegere, el se usureazã. Îsi eliminã o sarcinã grea ce duce cu el si îsi curãtã si limpezeste labirinturile interioare. În felul acesta va putea sãlta mai usor peste obstacolele lui psihice si va reveni la starea de armonie originarã, singura care poate fertiliza omul si care-i înmulteste bobul recoltei sale.

Prin "momentul prieteniei", fratele de cruce, pe lângã curãtenia interioarã ce-o urmãrea, îsi mai fãcea si educatia simplitãtii, a umilintei, acea superbã calitate omeneascã care omoarã în noi aroganta desartã si minciuna de a încerca sã apãrem altcum decât suntem în realitate.

MOMENTUL HOTÃRÂTOR.

Nu este deajuns sã vorbesti numai. Nu este deajuns sã întelegi, numai, ceeace este bine si ceeace este rãu, dar sã nu faci nimica pentru a împinge lucrurile spre bine si a împiedica rãul sã se propage. Miscarea Legionarã nu este numai o scoalã teoreticã. Nu este un simplu club de studiu al situatiilor politice existente în tara noastrã sau care s-ar putea ivi în viitor. Nu este o catedrã abstractã, cu misiunea de a descifra numai, curentele filozofice care se împletesc în doctrina ei. Nimic din toate acestea. Miscarea este în special o scoalã practicã, o scoalã de fapte si de actiune. Corneliu Codreanu a insistat mult asupra acestui punct. "Legionarul, spunea el, trebuie sã fie un om de faptã. Prin fapta lui, prin munca lui, el va clãdi din temelii România cea nouã."

Tânãrul frate de cruce trebuia sã învete sã actioneze în orice împrejurare. Si, mai ales, sã actioneze cu hotãrâre. Nu era suficient sã spunã cã ceva nu era bun, sau cã nu mergea bine. Trebuia sã punã umãrul ca sã îndrepte lucrul ce lui i se pãrea strâmb. Nu trebuia sã-l sperie si sã-l încovoaie greutãtile ce-i ieseau în cale, ci lupta pentru ca sã creeze conditiile necesare pentru a le domina. Asa era educatia lui, si numai asa putea face ceva pozitiv pentru neamul sãu.

"Momentul hotãrârilor" era extrem de important pentru dezvoltarea în fratii de cruce a omului de actiune. Acum se luau initiativele ce trebuiau duse la îndeplinire în cursul sãptãmânii care urma sedintei. Era afirmarea vointei de a face, de a crea. "Este chemarea tineretii noastre în slujba marilor nevoi de faptã sãnãtoasã", spunea Corneliu Codreanu. "Initiativa, mai spunea el, este cea mai frumoasã floare pe care-o poartã legionarul la butonierã". Prin initiative si prin ducerea lor la bun sfârsit, s-au obtinut toate succesele Miscãrii Legionare.

Diversele initiative personale, sau de grup, care se luau în cursul acestei faze a sedintei trebuiau realizate integral, în ciuda obstacolelor ce s-ar fi ridicat în fata lor. Acestea trebuiau sã fie înfrânte si dominate total.

Care erau initiativele ce se luau ? Numeroase si diverse. Fiecare frate de cruce era liber sã ia initiative si sã le realizeze, dacã ele erau utile luptei legionare si se gãseau pe linia ei. Limita ce se punea era numai posibilitatea îndeplinirii lor în forma în care se concepuserã. Adicã, trebuiau sã fie conforme cu putintele obiective de a fi realizate. Sã nu fi fãcut parte din lumea fanteziilor. De aceea ele se cântãreau si se analizau bine în cursul sedintei si apoi li se dãdea conformarea. Varietatea lor si domeniile în care puteau lua fiintã, depindea de geniul fiecãruia si scoteau în evidentã setea "fratelui de cruce" de a realiza ceva, de a aduce ceva pozitiv în lupta comunã, de a fi util Legiunii si tãrii sale. Dar initiativele acestuia mai aveau si o altã limitã : nu trebuia sã calce legile de bazã ale Miscãrii Legionare, sau sã pãrãseascã domeniile morale în care trebuia sã se desfãsoare viata tânãrului. Un rezultat pozitiv, binefãcãtor din toate punctele de vedere, nu se putea obtine dintr-o actiune care s-ar fi îndepãrtat de cãile etice ale Miscãrii. Si numai acestea erau bãtãtorite de fratii de cruce.

Îndeplinirea corectã a initiativelor în termenul prevãzut, se raporta Sefului frãtiei si reprezenta o victorie pentru toatã unitatea. Si cu cât greutãtile întâmpinate ar fi fost mai mari, cu atât crestea mai mult satisfactia fiecãrui membru al frãtiei si era mai mare bucuria faptei îndeplinite. Aceasta avea o mare influentã asupra caracterului tânãrului si a vointei sale. El devenea activ si îndrãznet si nu-l mai speriau greutãtile.

Din contrã, o initiativã esuatã, rãmasã la mijlocul drumului, era o înfrângere care nelinistea întreaga unitate F.D.C. si însemna o dezarmonie care se resfrângea asupra sa. Aceastã armonie stricatã trebuia restabilitã cu repeziciune. Si cu totii trebuiau sã punã umãrul pentru a o realiza.

"Momentul hotãrârilor" a creat Miscãrii Legionare multi oameni de actiune, dotati cu o vointã de fier.

ÎNCHIDEREA SEDINTEI.

Cu momentul hotãrârilor se termina sedinta. Ea avea o duratã de o orã sau o orã si jumãtate, de obicei. Dar putea dura si mai mult, dacã subiectele în discutie erau numeroase. În orice caz nu se admitea vorbãria. Seful frãtiei curma discutiile prea lungi si care se împotmoleau în nepreciziuni. Fratele de Cruce trebuia sã fie concis si sobru chiar si în exprimarea ideilor lui.

La urmã se fãcea frontul si se pronuntau cuvintele rituale pentru acest “moment”. Ele se refereau la credinta lor nestrãmutatã în Legiune, în Cãpitanul ei si în camarazii cu care plecaserã pe acest mãret drum legionar, legându-se de a nu-i trãda pe niciunul niciodatã.

(Trebuie semnalat ca un fapt care iese afarã din comun, cã acest legãmânt de credintã Cãpitanului, nu s-a modificat nici mãcar dupã uciderea lui. Toti fratii de cruce, atâta timp cât au existat organizatia lor si toti legionarii, pânã astãzi, promit aceeasi credintã Legiunii si lui Corneliu Codreanu. Adicã, promit credintã preceptelor lãsate de el si se leagã de a-i pãstra vie amintirea si de a purta înainte marele lui gând românesc.)

Terminatã sedinta, ei se despãrteau pânã la întâlnirea viitoare.

Cu fiecare sedintã, cu fiecare bucurie a întâlnirii cu camarazii lui si cu spiritul Miscãrii Legionare, se strecura în sufletul fratelui de cruce încã un strop de luminã, i se descoperea încã un colt din cerul Legiunii si simtea crescând în el un puternic iures national care-l purta din ce în ce mai aproape de sufletul neamului sãu.

4. ABOLVENTI F.D.C.

La terminarea studiilor lor secundare, Fratii de Cruce pãrãseau unitãtile în care activaserã si în care crescuserã pânã atunci si se încadrau în alte organizatii legionare, dupã drumurile pe care le lua viata lor. În acest moment ei primeau titlul de Absolventi ai Frãtiei de Cruce.

Ca si intrarea în Frãtie terminarea acestui frumos stagiu al vietii tânãrului român, se fãcea tot într-un cadru solemn, într-o sedintã festivã, în care acei care pãrãseau unitatea îsi luau rãmas bun de la camarazii lor mai tineri. Toti împreunã se educaserã acolo, în acea “frãtie de cruce”. Toti au visat acolo, o Românie frumoasã, mãreatã, cum le-o proiecta Cãpitanul. Acolo împreunã, au râs cu bucuria tineretii lor dar au suferit si multe lovituri nedrepte. Acolo si-au scãldat cu totii sufletele în apele celei mai curate educatii morale si nationale. Iar acum, unii dintre ei se îndreptau spre alte unitãti legionare, spre alte angajamente, spre alte lupte pentru tara lor si spre alte jertfe, poate. Dar timpul pe care l-au petrecut în Frãtia de Cruce nu se va putea sterge niciodatã din mintea lor. Prieteniile care s-au legat acolo între fratii de cruce vor rãmâne gravate pentru toatã viata lor, în amintiri. Cãci aceste legãturi de prietenie ce s-au nãscut între ei la o vârstã fragedã, legãturi ce au fost încãlzite de flacãra unui ideal comun, de acea conceptie româneascã proaspãtã si avântatã care scutura amorteala oamenilor, cum era legionarismul, vor învinge depãrtãrile, separatiile, si vor scutura rugina pe care viata o asterne peste fiinta omeneascã.

Absolventii Frãtiei de Cruce purtau pe cãmasa lor verde un semn distinctiv de care nu se vor mai desprinde. Vor duce mândrii cu ei, pretutindeni, aceastã amprentã a tineretii lor legionare care-i trezise la viatã si încinsese în ei flacãra puternicã a nationalismului românesc.

5. GRUPUL F.D.C.

Toate unitãtile frãtiilor de cruce dintr-o localitate sau dintr-un judet, constituiau un Grup de Frãtii. Acesta purta un numãr, care era corelativ, pe tarã. Asa, Grupul F.D.C. 20, Grupul F.D.C. 9, grupul F.D.C. 56, etc.

Numãrul maxim de unitãti F.D.C. care se strângeau într-un Grup de Frãtii, era de 7. Dacã existau mai multe unitãti în localitatea respectivã, atunci luau fiintã acolo mai multe Grupuri. Asa bunãoarã, Bucurestiul avea patru Grupuri F.D.C.

Grupul era condus de un sef, ales direct de Seful Frãtiilor de Cruce din Tarã, pentru o perioadã de un an. Acesta fãcea parte din Statul Major legionar al judetului în care se afla, alãturi de seful de judet si sefii de garnizoane. Trebuia sã fie un bun organizator si educator, întelept, drept si viteaz. Se alegea, de obicei, în persoana unui absolvent F.D.C., deci un cunoscãtor al acesteia.

Sefii de Grup fãceau periodic o scoalã de cadre specialã, organizatã de Centru, pentru perfectionarea lor. Ei trebuiau sã reprezinte niste exemple vii de trãire legionarã pentru fratii de cruce.

Activitatea lor se desfãsura pe mai multe planuri ; întretineau permanent legãtura unitãtilor lor cu Centrul, de la care primeau directive pentru organizarea si activitatea frãtiilor, întocmeau, pentru acesta, rapoarte lunare, cu darea de seamã a activitãtii, a educatiei si a efectivelor ce le aveau ; propuneau pe Sefii de Frãtie ; creau scoli de cadre locale pentru sefii unitãtilor (frãtii, mãnunchiuri) ; participau, câteodatã prezentându-se inopinat, la sedinte, pentru a controla gradul de pregãtire pe care-l atinseserã camarazii lui mai tineri ; convoca unitãtile F.D.C. la marsuri sau la asa numitele nopti de lagãr, adicã niste sedinte cu discutii deschise, fãrã program prealabil, în jurul unui foc, în mijlocul naturii ; împreunã cu sefii de frãtii din zona lui, stabilea tacticile sub care trebuia sã se desfãsoare, de-a lungul anului, toatã activitatea Frãtiei de Cruce.

Seful de Grup era ca o locomotivã puternicã care împingea înainte trenul încãrcat cu sperante al Frãtiei de Cruce.

6. COMANDAMENTUL F.D.C.

În fruntea întregii organizatii a Frãtiilor de Cruce din tarã se gãsea Comandamentul F.D.C. cu sediul la Centrul Miscãrii din Capitalã. Seful acestuia se numea Seful Frãtiilor de Cruce si era numit direct de cãtre Seful Miscãrii Legionare. El fãcea parte din Grupul de Comandã al Legiunii, alãturi de toti ceilalti Sefi de Corpuri Legionare. Trebuia sã fie un om desãvârsit. S-a vãzut cã primul sef a fost însusi Ionel Mota. Cei ce l-au urmat, chiar dacã era greu sã atingã gradul de perfectiune al acestuia, au stat la înãltimi morale si de vitejie, considerabile. Cãtre acestea tindeau si pe acestea voiau sã le atingã toti fratii de cruce din România.

Organizatia Frãtiilor de Cruce din tara noastrã s-a transformat cu timpul într-un tot organic, puternic, cu o moralã înaltã de luptã si cu o puternicã vointã de victorie. Toate aceste calitãti le desãvârsiserã în ei, pentru a le pune în slujba poporului lor.

PUNCTE DOCTRINARE

1. SCOALÃ CREATOARE DE CARACTERE.

Caracterul fundamental al Miscării Legionare – si cu atât mai mult al Frãtiei de Cruce, prima etapã a acesteia – este educatia. Formarea unor oameni dotati cu o serie de calitãti indispensabile pentru a fi om adevãrat. Este piedestalul care sprijinã tot edificiul creat de Corneliu Zelea Codreanu.

Frãtia de Cruce era în esentã o scoalã creatoare de caractere. Nu este deajuns sã fi învãtat, inteligent, înarmat cu sentimente patriotice chiar, pentru a fi si un bun român, folositor tãrii tale. Mai trebuie sã fi ordonat, cinstit cu tine însuti si cu altii, sã fi un pãtimas al ideii nationale si înarmat cu o convingere puternicã si cu o vointã de fier. Numai asa se poate oferi poporului românesc toate valentele unui bun patriot. Frãtia de Cruce încerca sã deschidã tineretului tãrii noastre tocmai acest drum de eficientã, încerca sã desãvârseascã în el niste calitãti optime si necesare viitoarei lui activitãti sociale. Ea credea cã înainte de a lua în piept valurile vietii, înainte de a se avânta într-o actiune politicã, tânãrul trebuia sã capete o pregãtire sãnãtoasã, moralã si nationalã, absolut necesarã pentru ca actiunea lui sã aibã sorti de izbândã. Fratele de Cruce trebuia sã stimuleze în persoana lui valorile demnitãtii, ale onoarei, ale dreptãtii si ale setei de justitie socialã. Astfel înarmat el trebuia sã smulgã din mâinile mincinoase ale marxismului steagul dreptãtii sociale, pe care acesta încerca sã-l acapareze, si sã-l poarte cu hotãrâre, dar si cu o cunostintã perfectã a cauzelor care zãmislesc nedreptãtile spre realizarea lui nationalã. Dar, pe deasupra tuturor calitãtilor omenesti, trebuia sã strãluceascã în sufletul Fratelui de Cruce iubirea de Dumnezeu, izvorul tuturor virtutilor care se vor dezvolta apoi în el.

Corneliu Codreanu spunea generatiei lui -si îndemnul lui se îndreaptã spre toate generatiile actuale si viitoare ale neamului românesc- cã din dragoste pentru poporul lui, tineretul trebuie sã se autoeduce serios, sã-si deschidã sufletul spre orizonturi largi si sã priveascã cu încredere viitorul. El trebuie sã se pregãteascã bine intelectual sau profesional si sã se înarmeze cu o moralã de victorie în tot ceea ce va întreprinde. Este obligatoriu sã se alunge din constiinta lui dezordinea, aceastã plagã periculoasã care duce societãtile omenesti spre pierzania lor. Aceastã pregãtire se putea face în scoala legionarã. Din aceastã scoalã, spunea Cãpitanul, va iesi un om nou în care "va trebui sã învieze toate virtutile sufletului românesc", "vor trebui ucise toate defectele si toate pornirile spre rãu", "va trebui sã iasã un om, incapabil, dupã victorie, de a exploata munca altuia". Astfel Legiunea întreagã, si cu ea desigur si Frãtia de Cruce, erau, în conceptia lui Corneliu Codreanu, mai putin arme politice imediate, si mai mult niste mijloace pentru regenerare moralã si politicã a poporului românesc. Aveau, deci, o intentionalitate de viitor. Omul român trebuia sã recapete si sã transmitã neamului sãu strãlucirea cu care fusese înzestrat de Dumnezeu si pe care si-a rãtãcit-o de-a lungul istoriei sale grele.

Pentru aceasta era nevoie de o educatie timpurie, completã si exigentã. Ideile si chiar virtutile, pentru a pãtrunde în multimi si a le lumina, trebuie sã fie purtate de oameni care sã creadã în ele si sã le practice cu generozitate. Ei trebuie sã reprezinte icoanele autentice ale unei ideologii vii si promitãtoare. Numai o educatie sãnãtoasã, atât moralã cât si nationalã, poate crea astfel de oameni. Numai aceasta poate scoate pe individ din cotidianul mediocru si rutinar si îl avântã spre o viatã cu sens si cu o finalitate înaltã. În felul acesta, omul devine purtãtorul unui crez printre semenii lui.

Cu toate cã o astfel de conceptie ar pãrea lumii actuale, pozitivistã si scepticã prin excelentã, prea idealistã, desprinsã de realitate si de posibilitatea obiectivã de a fi realizatã, nu este asa. Corneliu Codreanu nu era deloc un visãtor sau numai mistic, asa cum încearcã sã-l descrie toti dusmanii lui. El nu se scãlda deloc în iluzii. Nu era posedatul unor utopii imposibile. Dimpotrivã, era un realist în sensul cel mai legitim al cuvântului. Realismul se bazeazã pe ceva palpabil, pe ceva adevãrat si verificabil. El nu înseamnã, asa

cum este tendinta astãzi, de a lua drept bun tot ceea ce miscã în jurul omului, chiar dacã acestuia nu-i place, sau dacã atacã convingerile sale cele mai intime si este dãunãtor societãtii. Realism nu însemneazã abdicarea omului de la niste principii de bazã, nu însemneazã îngenuncherea lui idolatrã în fata unor aspecte accidentale ale vietii, sau a unor conceptii absurde asupra ei. Nu înseamnã deloc acceptarea unor moravuri sociale alterate sau a unei gândiri politice decadente si negativiste. El nu este modã sau vesmânt circumstantial, în viata oamenilor. Rebeliunea rationalistã de astãzi, unde totul vrea sã se facã numai dupã logica oamenilor – care nu poate fi decât subiectivã si mãrginitã – este tocmai îndepãrtarea de realitatea umanã. Este o rebeliune îngâmfatã si periculoasã pentru om. Asemenea lui Adam, în Grãdina Paradisului, sau a rebeliunii de la Turnul Babel, omul vrea sã iasã – e mai comod pentru el – din sistemul legilor în care a fost asezat de Creatorul sãu. Acestea sunt singurele legi realiste – prin originea lor divinã si eternã – care pot sã împlineascã omul si sã-l facã fericit. În neghiobia lui orgolioasã, însã el vrea sã creeze altele, pe mãsura lui si a dorintelor sale. Dar, în aceste legi noi, mãrginite si viciate de la început, se îngroapã elanul omului si setea lui de a se ridica pe culmile înalte ale existentei. Urmãrindu-le îsi îndreaptã toatã strãduinta numai spre realizarea unor necesitãti materiale, strânse, de egoisme, si întoarce spatele actelor generoase si dezinteresate. Acestei rebeliuni îngâmfate si minore i se dã numele de realism. Adevãratul realism însã este cu totul altceva. El se bazeazã pe cunoasterea deplinã si pe aplicarea exactã a legilor eterne de viatã, acelea îndreptate spre noi de Sus. Numai acestea pot da impulsuri indivizilor si natiunilor pentru a-si croi concepte sãnãtoase despre existentã si despre misiunea omului pe pãmânt. Realism este a realiza ceea ce viata cere de la noi toti, tinând seama de legile pe care ni le-a dat Dumnezeu. Cãci de la El emanã totul, chiar si gândirea politicã, care, pentru a fi bunã si roditoare pentru multimi, nu poate veni în contradictie cu preceptele Lui. Realism, deci, este trãire în adevãr, iar adevãrul nu este nicidecum circumstantial. "Destinul nostru este strâns legat de vointa Lui, este impulsul de a realiza ceea ce viata cere de la noi, supunându-ne legilor ei, adicã vointei lui Dumnezeu."

Corneliu Codreanu trãia intens aceastã realitate. Ideile lui de bazã erau simple si deloc întortochiate. Atât de simple si de clare erau, încât au dat nastere la bãnuieli nefondate în unii oameni politici ai timpului sãu, care cãutau în ele intentionalitãti nemãrturisite. Ideile sale politice porneau de la legile naturale ale vietii (cum le numea el) pe care Codreanu le cunostea, le întelegea si le aplica. (De altfel le cunoaste toatã lumea, chiar si detractorii Cãpitanului, dar netrãindu-le, îndepãrtându-se de ele ca fiind demodate, s-au transformat în suspecte si periculoase, pentru ei. De aici ura dezlãntuitã contra lui si dorinta de a-l distruge. Codreanu era oglinda eseculului lor total.)

Corneliu Codreanu a privit cu ochi critici în jurul sãu si si-a dat seama cã împotmolirea tuturor formulelor politice pe care le-a adoptat societatea modernã de datoreste tocmai faptului cã a pierdut contactul cu realitatea de bazã, pe care a înlocuit-o cu "realitãti" fictive. "Poporul, spunea el, nu se conduce dupã vointa lui : Democratie. Nici dupã vointa unei persoane : Dictatura. Ci dupã legi. Nu e vorba de legi fãcute de oameni. Sunt norme, legi naturale de viatã si norme, legi naturale de moarte. Legile vietii si legile mortii. O natiune merge la viatã sau la moarte dupã cum respectã pe unele sau pe altele din aceste legi." Oamenii politici au obligatia de a cunoaste aceste legi, de a le trãi cu toatã convingerea si de a guverna popoarele pe baza lor, dacã nu voiesc sã-si conducã natiunile spre moartea lor istoricã.

Codreanu a intuit ca nimeni altul tragedia omului contemporan, ars de nedumeriri, care si-a scâlcit viata si rosturile lui. A înteles cã toate curentele liberaliste moderne, spiritualiceste goale, dar arogante si cinice, îndrãznete si chiar crude când se vãd depãsite, blocheazã drumurile omului, atât în trãirea sa personalã, cât si în cea socialã, si-l îndreaptã spre un faliment dureros. A înteles cã noua "religie" care a invadat istoria contemporanã a lumii, fruct al dezordinii morale ce-o suferã individul si societatea lui, marxismul, va arunca lumea în abisul celei mai negre barbarii. A înteles ca nimeni altul dintre politicienii contemporani, apocalipsul ce amenintã generatiile noi si colapsul generatiei crestine, invadat de buruiana materialismului. A intuit cu claritate nenorocirile ce pândeau poporul românesc, care, pentru a se putea salva, avea nevoie de o nouã îndrumare sãnãtoasã, de idei politice clare si de o reapropiere sincerã de Dumnezeu. Adicã trebuia îndrumat spre o reintegrare a acestuia în realitãtile naturale, pe care niciodatã n-ar fi trebuit sã le pãrãseascã. Pentru aceasta era necesarã educarea sãnãtoasã a individului si adoptarea unei linii politice actualizatã situatiei noi ce se crease în lume cu aparitia marxismului.

Deci, Corneliu Codreanu era un realist în adevãratul înteles al cuvântului. Numai acest realism constient al lui l-a împins ca sã creeze pentru tineretul tãrii sale o scoalã de educatie si de recompunere moralã : scoala omului nou. Acest om nou, adicã înnoit sufleteste, trebuia sã fie constient de misiunea ce-o avea, trebuia sã fie activ în lupta lui si trebuia sã fie pregãtit pentru a înfrunta circumstantele istorice adverse care-i amenintau natiunea. Acest "om nou" nu era, prin urmare, o entitate abstractã. Nu era o persoanã creatã teoretic din visurile imposibile ale unui om, ci era o fiintã concretã, înrãdãcinatã în necesitãtile poporului ei, care trebuia ca sã dezvolte în el niste calitãti, esentiale luptei în care se angajase. Aceste calitãti, de altfel latente în el cãci îi veneau pe linie geneticã – istoricã si formeazã caracteristica neamului românesc, sunt : sentimentul crestin si virtutile neamului. Ele trebuia numai reîmprospãtate si activate în omul român.

Frãtia de Cruce era prima etapã a acestei scoli de înaltã educatie moralã si civicã. Ea se baza pe câteva puncte esentiale, care vor aprinde în sufletul tineretului român de atunci o minunatã revolutie interioarã. Aceste puncte doctrinare, pe care Codreanu le considera absolut necesare pentru formarea tineretului, erau :

- Credinta în Dumnezeu.
- Constiinta istoricã.
- Sãnãtatea moralã.
- Capacitatea de lucru si de creatie.
- Înfrângerea interesului personal.
- Dragostea.

2. CREDINTA ÎN DUMNEZEU

Pe scara valorilor sufletesti ale "fratelui de cruce" stãtea, pe prima treaptã, credinta. Credinta lui în Dumnezeu. El fãcea parte dintr-o generatie care considera omul ca o fãpturã transcedentalã, capabilã sã se mântuiascã, dacã stie si vrea, sã-si activeze toate valentele sufletului sãu. În suflet se aflã centrul existentei si acolo se dã bãtãlia decisivã a omului. Sufletul, când este limpede, generează idei bune care luminează viata individului. Acolo, în suflete, îsi au lãcasul sentimentele nobile care se rãsfrâng în societate, încãlzesc multimile si le ajutã sã se ridice la stãri de trãire colectivã înalte si binefãcãtoare. Tot acolo, în suflete, naste vointa care îndeamnã la lupta dreaptã, cucereste spirite si zãmisleste în om o moralã de victorie. Sufletul este motorul istoriei natiunilor. Este picãtura dumnezeiascã turnatã în om. De aceea trebuie îngrijit sufletul omului si al multimilor. El trebuie sã fie curãtit necontenit de omizile îndoielilor, ale negativismelor, ale actiunilor egoiste, pentru a-si putea realiza misiunea în viatã.

Pentru tineretul unei tãri este esential proclamarea sensului transcedental al vietii, pentru cã îl va conduce în lupta lui de transformare sãnãtoasã a societãtii.

Fratii de Cruce erau toti credinciosi. Portile Frãtiei se închideau în fata ateilor sau agnosticilor. Si era firesc, deoarece toatã educatia legionarã are la bazã pe Dumnezeu, credinta în El si pãzirea poruncilor Lui. Cum ar spune Sfântul Pavel : dacã nu ar avea credintã, desarte ar fi toate celelalte virtuti sau activitãti legionare. (De altfel, aceasta nu era o problemã pentru generatia cu care s-a început Frãtia de Cruce. Si poate nici pentru generatiile de astãzi nu ar constitui o problemã, dacã s-ar da tinerilor o educatie corectã, nu ar avea îndoieli în îndrumãtorii lor, si ar fi condusi cinstit pe drumul limpede al credintei în Dumnezeu. La aceastã vârstã nu poate exista un ateism constient. Orice manifestare în acest sens la tineretul de astãzi nu este decât adoptarea unui curent la modã. Este un snobism copilãresc si o extravagantã, fãrã rãdãcini profunde, fruct al unei educatii dãunãtoare si a unui doctism îndoielnic si limitat.)

Asadar, a crede în Dumnezeu este prima conditie necesarã pentru a atinge niste nivele înalte de perfectiune omeneascã. Si cum fratele de cruce tindea cu sete spre aceste nivele, nu putea neglija suportul principal pe care se sprijinea toatã educatia lui. Dumnezeu supraveghează actiunile si realizãrile noastre. Ele sunt bune pentru noi si pentru altii, când le adãpostim la umbra Lui. Sunt rele, când fugim de El, când într-o reactie de trufie nebunã îi întoarcem spatele sau încercãm sã-L trisãm. În dialogul dintre om si Dumnezeu nu existã spatiu de înselãciune. Esti în dialog cu El sau nu esti. Gândurile fiecãruia, pe aceastã linie, trebuie sã fie mãrturisite cu rigoare. Atât cele care ar avea numai repercursiuni personale cât si cele care intrã în domeniul politic. La baza fiecãrei politici stã omul. Este un adevãr. Dar la cãpãtâiul fiecãrui om veghează Dumnezeu, deci politica ia ceva din duhul Lui, dacã I se urmează învãtãturile.

Asadar, ori si ce politicã care nu tine seama de aceastã legãturã om – Dumnezeu si nu se sprijinã pe ea, este condamnatã greselii, ineficacitãtii, crizelor profunde. Dacã existã azi o crizã a valorilor politice în lume, se datoreste în primul rând crizei pe care-o suferã omul din momentul ce a pãrãsit cãile curate si promitãtoare ale Domnului. Toate încercãrile moderne de a crea drumuri noi în istorie, divergente de cãile crestine, nu vor aduce rezultate bune nici pentru om si nici pentru societatea lui. Dimpotrivã, ele vor scufunda tot mai mult lumea în materialismul ce dominã astãzi, încurcat în propriile lui capcane, lipsit de perspective si ucigãtor în elanuri.

Fratele de Cruce era, dimpotrivã, un tânãr care-si ridica fruntea mereu spre soare. Sufletul lui trebuia sã fie curat ca un mãrgãritar. El urma, si semãna în juru-i, adevãrurile unei vieti crestine. Dar, sã rãmânã clar, în conceptia acestuia, religia nu era un instrument politic, cum au încercat sã spunã toti rãuvoitorii Miscãrii. Nu era un mijloc demagogic pus în slujba unei mistici nationale. Ar fi fost o gresealã si un mare pãcat, de care era constient fratele de cruce. El nu se juca cu lucrurile sacre. Pentru el religia era un izvor de viatã. Era o tematicã metafizicã cãreia i se subordona si pe care voia sã o imprime în nemul sãu si sã o angajeze în misterul viitorului acestuia. Credinta, intuia fratele de cruce, va trezi energiile poporului român si-l va conduce, în cursa lui istoricã, la biruintã.

De altfel, aceastã misticã crestinã pusã la temelia unor încercãri politice nu era o noutate în istoria neamului românesc. Poporul nostru a apãrut în istorie cu stigmatele culturale ale crestinismului care i-au determinat toatã traiectoria vietii sale. Chiar si în faza istoricã pre – crestinã, cea "zamolxianã" – ca sã o numim asa – el detinea si se conducea dupã niste precepte virtuoase, care nu erau curente în acea epocã la popoare. Crestinismul, care le-a continuat, le-a adâncit si le-a transformat în valori eterne, a fost trãit cu convingere si sinceritate de poporul românesc în tot lungul istoriei lui. Deci nu a fost o inovatie legionarã ancorarea postulatelor ei politice si sociale în religie si morala ei. Noutatea se producea numai prin forma radicalã si dinamicã pe care l-a luat acest crestinism în actiunea politicã legionarã. Corneliu Codreanu, Ion Mota, Istrate si toti ceilalti doctrinari ai Miscãrii, îndemnau tineretul român sã se adânceascã în credinta strãmosilor lor, dar sã o si separe în acelasi timp. Le cerea sã depãseascã faza unui crestinism personal si contemplativ, care, oricât de riguros ar fi trãit de individ, nu era suficient pentru vremurile moderne. Tineretul român, pentru a fi credincios misiunii sale istorice, trebuia sã se înfunde curajos pe potecile unui crestinism social si activ, adicã sã aplice trãirea lui crestinã societãtii din care fãcea parte. Trebuia sã-l transforme într-un crestinism militant, misionar, numai cu ajutorul cãruia ar fi putut aduce bunãstarea moralã si materialã a colectivitãtii românesti. Miscarea Legionarã se strãduia sã creeze o elitã socialã românească, sãnãtoasã si înrãdãcinatã în morala crestinã. Cãci numai aceasta poate umaniza societatea, arãtându-i cã autenticul omului este iubirea – creatie si nu patima–negatie. Rosturile si bucuriile vietii, personale sau colective, nu pot fi împlinite decât în umbra lui Dumnezeu, asimilând si urmând legile create de El. Numai asa poate lua nastere un stil de viatã sãnãtos si o justitie socialã pe care-o asteaptã multimile.

Prin urmare, Frãtia de Cruce cãuta sã întãreascã în tineretul României nervul religios ancestral, unul din componentii sufletului neamului nostru, si cel mai puternic. Din aceastã cauzã, în întâlnirile lor sãptãmânale (în sedintele lor) primul gând al fratilor de cruce, cum s-a vãzut, se îndrepta cãtre Dumnezeu pe care-L cinsteau si al cãrui ajutor, pentru neamul românesc, îl implorau. Prin posturi si prin rugãciuni, asa cum îi învãta Corneliu Codreanu si cum fãcea el însusi, ei îsi întãreau sentimentul religios. Rugãciunea este foarte importantã în aceastã educatie a omului, cãci îl ajutã sã pãrãseascã problemele sale personale, sã se

adâncească într-o convorbire intimă si reconfortantă cu Dumnezeu si să înteleagă misterul existentei lui pe pământ. Rugăciunea pacifică sufletul si îi dă sperantă si avânt. Este cheia cu care omul deschide portile Cerului. Dar este o cheie care nu trebuie lăsată să rugineascâ.

Prin îndeplinirea legilor crestine, fără sovăiri rusinate si concesiuni suavizante, tinerii români se impregnau cu o moralã crestinã, viguroasã si îndrăzneatã, pe care-o puneau în slujba poporului lor. Frătia de Cruce cerea tineretului tării ei ca să fie tare si să cultive în el calitătile specifice ale omului crestin adevărat, adicã :

- calitãti îngeresti, prin puritatea sufletului lor ;
- calitãti de apostoli, prin activitatea lor neobositã ;
- calitãti de martiri, când li se va cere ca să se lepede de credinta lor.

Fratii de Cruce au îndeplinit cu entuziasm si generozitate aceste trei premise ale credintei, în scurta lor călătorie prin viata poporului român.

3. CONSTIINTA ISTORICĂ

După Dumnezeu, care stătea pe primul plan al existentei, fratele de cruce îsi îndrepta ochii spre patria lui. Trebuia să desăvârseascã în el constiinta lui istoricã, care-l va ajuta ca să-si limpezeascã imaginea acestei Patrii, pe care-o iubea si pe care o visa frumoasã. Căci va fi constiinta lui istoricã aceea care îi va călăuzi pasii pe pista unei actiuni politice drepte, nobile si fructiferã pentru natiunea lui. Si tocmai această actiune politicã, nobilă si fructiferă, dezinteresată si decisă, era scopul pe care-l urmărea Frătia de Cruce, prin educatia multilateralã pe care-o împărtea între tinerii români. Credinta în Dumnezeu si toate calitătile care se trezeau în ei, la căldura moralei crestine, le vor pune apoi în slujba luptei pentru popor, a luptei lor nationale.

Constiinta istoricã si-o cultiva fratele de cruce, sincronizând cu grijă undele trecutului tării sale. Îsi dădeau osteneala ca să cunoască cât mai bine istoria tării lor, cu vitejiile si întelepciunea voievozilor si conducătorilor români si tineau permanent treazã în ei, amintirea martirilor neamului care si-au sacrificat vietile pentru ca Patria românească să poată trăi. Cunoasterea justă a acestor fapte îi va ajuta pe fratii de cruce în lupta lor socială. “Numai trecutul poate deschide poarta unui viitor fecund”, spune gânditorul spaniol Ortega y Gasset. Dezvoltarea constiintei lui istorice îi va ajuta fratelui de cruce ca să descopere adevăratul suflet al neamului său, cu durerile si năzuintele lui, cu calitătile si cu defectele lui. Îl va ajuta să privească ca într-o oglindă toată realitatea istoricã românească si să se situeze pe drumul exact al aspiratiilor nationale.

Patria, le spunea Corneliu Codreanu si toti sefii lor, este tot un complex, dar armonios. Ea este suma unor lucruri materiale (geografie, economie, bunăstare) cu altele de origine nematerialã (culturã, spiritualitate, onoare) care s-au cristalizat de-a lungul existentei ei istorice, prin activitatea, efortul si sacrificiile tuturor generatiilor sale. Atât acelea care au precedat generatia prezentă, cât si acelea care se vor scurge în viitor. Patria, în esenta ei, este de origine spiritualã mai mult. Ea s-a născut din vibratia sufletească a unei familii omenesti si s-a materializat în decursul vremurilor într-o societate organizatã, cu o configuratie geograficã precisă si cu un program comun de viată, adicã cu o Istorie. Fiecare popor îsi are o conceptie specifică despre Patria lui, conceptie născută din urzeala lui spiritualã si care este valabilă numai pentru el. A Românilor a fost creată de ei, numai pentru ei si va fi eternă pe tot traseul istoriei acestui popor. Toate generatiile românesti trebuie să tină seama de aceasta. Ele primesc si transmit mai departe, fără să altereze, conceptia specifică de viată românească, adicã constiinta istoricã a neamului nostru. Iată cum această constiintă istoricã constituie lantul care sudează generatiile unele de altele, purtându-le, în acelasi

pas, spre telurile finale ale natiunii lor. Si vai de generatia care, întorcând spatele constiintei istorice, rupe inelele lantului ! Ea va aduce dezastrul poporului ei si va fi blestematã de urmasi.

Fratele de Cruce trebuia sã fie pãtruns de aceste adevãruri. El cultiva pentru Patria lui, în tarina mereu mai fertilã a sufletului, numai sentimente nobile si dezinteresate. De fapt orice bun român trebuie sã le cultive, dar fratele de cruce le simtea în mod deosebit. Patria vibra în sufletul lui cu niste rezonante puternice si armonioase. Nu exista nici o disonantã în acest sentiment. Numai iubirea de Dumnezeu, cum s-a arãtat, strãlucea pe deasupra aceleia a Patriei, rãmânând toate celelalte sentimente, chiar si cele familiare, la nivele mai joase. Patria românească era o pasiune aprinsã în sufletul fratelui de cruce. Ea însemna pentru el un trecut, în care se scufunda cu plãcere si orgoliu, însemna un prezent, în care se manifesta, suferea si se sacrifica chiar, si mai însemna un viitor, care trebuia plãmãdit din sfortãrile lui, în care credea cu tãrie si pe care-l întrezãrea, scãldat în lumini ideale. (“O tarã ca un soare sfânt de pe cer”, spunea Mota).

Pentru a deveni un bun “frate de cruce” si apoi legionar, tânãrul român, care alesese aceastã cale, trebuia sã ajungã la un stadiu de identificare perfectã cu sufletul poporului sãu. Trebuia sã-i simtã durerile si bucuriile. Trebuia sã retrãiascã în gând fazele istoriei lui si sã se topeascã, într-o îmbrãtisare pasionatã, cu aspiratiile sale. El respira prin toti porii fiintei fenomenul înnoirii românesti si privea cu atentie, cu întelegere si cu dragoste peste tot spatiul national.

Corneliu Codreanu, cãutând sã întãreascã în fratele de cruce constiinta lui istoricã, aprindea în acesta mândria de a fi român, urmasul atâtor alte generatii eroice care l-au precedat. Era însã aceasta o mândrie sãnãtoasã, limpede, si nu o vanitate desartã. Era un sentiment nobil care se trezea în sufletul tânãrului pe mãsurã ce descoperea valorile neamului sãu si tindea sã se identifice cu ele. Uneori aceste valori stãteau ascunse, astupate de molozul istoriei, sau desfigurate de interpretãri gresite si de incapacitatea unor guvernanti care deconectaserã adevãratul fir istoric românesc din activitãtile lor politice. Dar el se strãduia sã le scoatã iarãsi la luminã si sã le dea viatã. Cãpitanul cerea tânãrului român sã fie sincer, sã nu se rusineze de originea lui, sã caute cu grijã si cu dragoste adevãratul suflet al neamului românesc, sã-l curete, de era nevoie, de sgurã si pãcate. Îi cerea sã renunte la stupiditatea de a apãrea ca altii, de a copia fãrã discernãmânt de la altii, - considerati mai civilizati – cum fac aceia care nu-si cunosc valorile propriului popor. Însã, sã nu se înteleagã gresit. Codreanu nu le cerea sã întoarcã spatele lumii celeilalte, sã ridice si sã se ascundã apoi în spatele unui fel de zid chinezesc. Din contrã, el îndemna tineretul sã fie deschis curentelor de culturã, sã ia tot ceea ce era bun si folositor de la celelalte popoare si sã le altoiascã pe trunchiul românesc. Dar le cerea în acelasi timp sã respingã cu hotãrâre tot ceea ce nu intra în schemele de viatã ale poporului lor. În felul acesta pãtrundea pe îndelete în sufletele acelor tineri un românism autentic, curãtat de cenusa modernismelor necontrolate si dãunãtoare.

Inima fratelui de cruce se deschidea ca o floare udatã de roua primãverii, înfioratã de dragoste si de întelegere pentru neamul din care rãsãrise. Ea era inundatã de dorinta de a face binele si de a lupta pentru afirmarea poporului român. Astfel, “fratele de cruce” depãsea granitele strâmte ale unei vieti comune, înghesuitã în conventionalisme, si se avânta cu decizie pe drumurile drepte nationale si sociale. Cãpãtatã constiinta istoricã, el nu se va mai putea sustrage fiorului national, pe care-l va urma chiar pânã la sacrificiul suprem, când i se va cere.

Corneliu Zelea Codreanu a oferit tineretului tãrii sale, prin organizatia Frãtiilor de Cruce, un cadru ideal de afirmare nationalã, care a revãrsat peste tot spatiul tãrii noastre bogãtia sufletului acestui tineret si a udat cu el rãdãcinile unui viitor mai bun pentru România.

4. SÃNÃTATE MORALÃ

Miscarea Legionarã a avut ca obiectiv principal pentru însãnãtosirea politicii românesti, îndreptarea moravurilor societãtii. Corneliu Codreanu considera absolut necesarã aceastã schimbare la fatã a României, atât pentru a dezvolta o adevãratã dreptate socialã – scopul oricãrei politici interne bune – cât si pentru a înarma natiunea în vederea primejdiilor ce-o amenintau din afarã. Pentru aceasta, înainte de a se avânta într-o luptã politicã propriu zisã, de cuceriri de mase si schimbãri în panorama politicã a tãrii, el si-a îndreptat atentia spre un alt obiectiv : transformarea individului român, perfectionarea lui. De la individ, din interiorul acestuia, trebuia pornitã actiunea principalã, revolutia moralã, care se va revãrsa apoi peste întreaga societate, spãlându-i fata si îmbrãcând-o de sãrbãtoare.

Frãtia de Cruce, însãrcinatã ca sã dezlãntuie în tineretul român aceastã revolutie în adâncime, cerea de la început militantilor ei sã-si însuseascã cât mai repede o sãnãtate moralã desãvârsitã. Aureola acesteia va marca toatã viata lor si le va inspira actiunile. Fratele de Cruce nu putea cere altuia sã se îndrepte, sã pãrãseascã cãrãrile strâmbe ale vietii, dacã nu se îndrepta întâi pe sine însusi si nu-si curãta propriul sãu "eu". ("Strigati în toate pãrtile, cã rãul, mizeria, ruina, ne vin de la suflet", le spunea Corneliu Zelea Codreanu). În suflet se petrece armonia sau dezordinea vietii. Din suflet pornesc actiunile si pe suflet se sprijinã toatã arhitectura unei lupte ideologice. Pentru asta era necesar sã fie curãtit si luminat sufletul fratelui de cruce si înzestrat cu o moralã sãnãtoasã. Între actiunea politico–socialã pe care o va întreprinde si morala lui, trebuia sã existe o corelatiune perfectã si o mare armonie. Un individ amoral, egoist, crud si necinstit, nu poate întreprinde decât actiuni pe mãsura lui, care îi va purta pecetea imperfectiunii si care nu vor fi bune pentru societatea lui. Tânãrul frate de cruce trebuia sã fugã de astfel de exemple umane. Înainte de a se avânta în lupta politicã în care credea, el trebuia sã-si însuseascã acele calitãti morale care îl vor ajuta ca sã parcurgã numai drumurile drepte si demne ale actiunii sale, singurele care îl vor conduce spre obiectivul ce si l-a propus. El trebuia sã devinã un adevãrat "erou" al virtutii.

Onoare, cinste, simt al rãspunderii, corectitudine, caracter, eroism, fidelitate, iatã un frumos mãnunchi de calitãti morale ce trebuia sã-si însuseascã fratele de cruce si care îl vor cãlãuzi pe drumul luptei lui românesti. El trebuia sã dezvolte cu rãbdare si cu perseverentã toate aceste calitãti, ce, odatã intrate în bagajul sãu spiritual, nu se vor mai desprinde de el. Legiunea cerea tuturor militantilor ei ca sã le adopte la nivele din ce în ce mai perfectionate si apoi sã le întrebuinteze ca arme sigure, în tot ceea ce vor întreprinde în arena politicã ca si în viata lor privatã.

De la o vârstã fragedã – cãci este mai usor modelabil – fratele de cruce începea sã se îngrijeascã de sãnãtatea lui moralã si sã alunge de la el tot ceea ce ar fi putut întuneca aceastã calitate.

ONOARE

Fratele de Cruce era un om de onoare. Este aceasta o calitate care înaltã pe individ. Este o înfãtisare idealã a "eului", pe care omul public trebuie sã o punã la baza activitãtii lui. Onoarea cere vitejie si este inamica lasitãtii. Ea imprimã omului îndrãznealã, îl inundã cu entuziasm si eliminã apatia. Dã forte spiritului si îndepãrteazã de om moliciunea. Un om de onoare nu abandoneazã drumul datoriei si nu se lasã muscat de îndoieli în fata greutãtilor. Onoarea potentiazã spiritul de sacrificiu si ucide egoismele. Onoarea este o obligatie vie a constiintei. Este un pilon sigur pentru viata omului. Onoarea este chiar mai importantã decât viata. Toate lucrurile dispar. Însãsi viata terminã în mormânt. Dar onoarea rãmâne mereu. Ea supravietuieste în amintirea altor oameni în urmasi, în societatea în care s-a manifestat. Ea rãmâne în amintirea activitãtii pe care omul a desfãsurat-o. Onoarea este un ecou divin în om, o comoarã strãlucitoare a sufletului care trebuie transmisã fãrã nici o patã urmasilor.

"Mergi numai pe cãile indicate de onoare", le spunea Corneliu Codreanu camarazilor lui. "Luptã si nu fi niciodatã misel. Lasã pentru altii cãile infamiei. Decât sã învingi printr-o infamie, mai bine cazi

luptând pe drumul onoarei". Cãpitanul avea o conceptie înaltã despre onoarea omului. El o ridicã pânã la sublim. Nimic nu poate substitui onoarea. Nici mãcar pentru victoria luptei tale, spunea el, nu trebuiesc pãrãsite drumurile onoarei. Mai bine o înfrângere onorabilã decât o victorie obtinutã prin infamie. Cãci victoria câstigatã pe aceastã ultimã cale, ar fi o victorie piricã. Ea se va transforma cu timpul într-o înfrângere rãsunãtoare. Întreaga istorie a lumii, dar mai ales cea contemporanã (mai aproape de ochii nostri) este plinã de exemple nefericite, unde slãbiciunea oamenilor publici, lipsa de onoare în mânuirea factorilor politici, au scufundat popoarele într-o mare de mizerii si suferinte. Ce-au reprezentat, dacã nu asta, miseliile regimului carlist, care a ciuntit aripile unui mãret sobor românesc? Ce a însemnat un 23 August, decât aruncarea natiunii noastre în bratele celor mai înversunati dusmani ai ei, printr-o actiune lipsitã de onoare, a politicienilor români? Ce a însemnat în istoria natiunilor si a libertãtilor umane, o Yalta, care a aruncat o cortinã de rusine peste onoarea unor mari popoare ale lumii si una de fier peste dorintele de viatã liberã ale altora? De care intransigentã si onoare sunt cãlãuziti oamenii politici ai natiunilor, care, sãltând cu usurintã peste principiile umanitare, ce, spun ei, reprezintã structura sistemului politic din care fac parte, închid ochii si îsi dau astfel consimtãmântul la grozãviile care se petrec în rãsãrit? Care este onoarea acelora care negociazã cu groparii civilizatiei noastre? Dacã Mântuitorul ar fi transat cu Sanhedrinul, dacã ar fi închis ochii în fata rãutãtilor si imperfectiunii acestuia, si-ar fi salvat, fãrã îndoialã, viata, dar am mai fi avut astãzi crestinism ?

Occidentul, ne întrebãm, apucând pe cãile pe care le-au bãtãtorit în ultima conflagratiune, care nu au fost deloc cãi de onoare si de demnitate nationalã, si persistând pe ele pânã în ziua de astãzi, au câstigat oare un rãzboi, sau au pierdut viitorul natiunilor lor si al întregii civilizatii crestine ?

Fratele de Cruce nu urma aceste drumuri înguste. El credea în lupta lui, era convins cã aceasta era bunã pentru România, si întrebuinta pentru izbânda lui, asa cum îi cerea Corneliu Codreanu, numai "cãile onoarei". Numai asa putea construi ceva durabil în istoria poporului sãu.

CINSTE

Fratele de Cruce trebuia sã fie un erou al cinstei. Cinstit fatã de el însusi, fatã de camarazii cu care mergea cot la cot, fatã de societatea lui. Cinstea fatã de el însusi îl împiedica sã se arate celorlalti altfel decât era în realitate. Nu-i era permis de cãtre constiinta lui, sã-si creeze înfãtisãri false. El trebuia sã stie ce poate face, cât poate face si pânã unde poate face. Miscarea Legionarã nu-i cerea niciodatã sã depãseascã puterile sale. Fratele de Cruce nu trebuia sã-si ascundã limitãrile lui si nici clãtinãrile sau cãderile, dacã le-ar fi avut. Astfel de sinceritate sufleteascã s-a vãzut si în "momentul prieteniei" din sedinta lui. Cinstea sa interioarã îl îndemna sã spunã deschis, oricând si fatã de oricine : "acesta sunt eu, pânã aici am ajuns în lupta cu mine însumi, atâta pot sã dau pentru natiunea mea". El era obligat de cinstea lui sufleteascã sã cunoascã, în fiecare moment, nivelul la care ajunseserã posibilitãtile lui, sã actioneze numai la acest nivel. El nu trebuia sã se încumete a sãri un pârleaz prea înalt, dacã nu avea antrenarea suficientã pentru aceasta. Cãderea i-ar fi fost prea dureroasã pentru el personal si pentru idea ce-o purta si pentru care milita.

Fratele de Cruce lupta cu imperfectiunile care le descoperea în el si încerca sã le domine. Trebuia sã se cunoascã bine de tot, sã-si cântãreascã cu sinceritate fortele lui si sã stie, în orice moment, în ce arie a societãtii lui putea sã lucreze pentru a da rezultatul cel mai bun si pentru a nu dãuna, prin avântul lui necontrolat bine, cauzei pe care o servea.

Tot cinstea lui interioarã îi cerea sã se dea la o parte în momentul când ar fi simtit cã îi slãbesc fortele, sau cã încrederea pe care-a avut-o în lupta lui nationalã se diluase.

Nu este nici o rusine a spune: "nu mai pot!". Dar este rusine, ar fi o crimã de neiertat, ca sã mergi înainte când nu mai ai disponibilitãti suficiente. Oprindu-te la timp, poti reflexiona în liniste si poti sã respiri profund ca sã-ti repui fortele pierdute. A te târî însã, clãtinându-te, pe un drum pe care nu-l mai simti al tãu, devenind o povarã pentru cei alãturi de care mãrsãluiesti, este fundamental gresit. Este o postură

necinstitã fatã de tine însuti si fatã de altii, de-a dreptul condamnabilã. Cãci nici tu nu mai realizezi nimic si nu lasi nici pe ceilalti ca sã-si continue nestingheriti drumul lor.

În Miscarea Legionarã, un caz tipic de lipsã de cinste sufleteascã l-a constituit Mihail Stelescu. El ajunsese în Miscare, provenind din Frãtia de Cruce de la Galati. Fusese un tânãr strãlucit, inteligent, bine pregãtit si cu un frumos trecut de vitejie cãpãtat în primii ani de luptã politicã si de afirmare a tineretului român. Cãpitanul îl iubea mult, îl aprecia si l-a ridicat la cele mai înalte ranguri în Miscare. La vârsta de numai 23 de ani l-a înscris pe listele electorale ale Miscãrii Legionare si a ajuns deputat în Parlamentul tãrii. Din motive ce nu interesează aici – s-a scris mult despre cazul Stelescu si despre defectiunea lui, rezultat al unei infamii sufletesti – acest om a pierdut încrederea în Organizatia în care milita si în seful ei. A început sã fie muscat de îndoieli si de pizme. Dar în loc sã se dea de o parte si sã constate cinstit cã nu mai putea urma, cã drumul vietii sale se despãrtise de acela al Miscãrii Legionare – ceea ce nu ar fi stirbit deloc stima si dragostea de care se bucura printre camarazii lui – Stelescu a continuat, în contra evidentelor care îi munceau sufletul. Asadar, el a continuat cu o stare sufleteascã subredã, bolnavã, atins de pãcatul trufiei. Aceastã necinste sufleteascã l-a fãcut vulnerabil tuturor atacurilor dusmane, momelilor si lingusirilor acelora care, descoperindu-i slãbiciunea s-au aruncat ca un roi de lãcuste asupra lui pentru a-l determina la actiuni nedemne în contra fostilor lui camarazi de lupte si suferinte. Dusmanii Miscãrii au gãsit în el disponibilitatea întreprinderii unei actiuni anti–legionare dar pornitã din sânul Legiunii. Astfel din cauza necinstei sufletesti a acestui om, vrând sã ascundã fatã de altii si poate chiar si fatã de sine însusi, o boalã care pusese stãpânire pe el, s-a prãbusit si s-a transformat într-o pãpusã docilã în mâinile murdare ale unei lumi care urmãrea distrugerea fizicã a lui Corneliu Codreanu. Stelescu a început sã critice nefondat, sã atâte, sã scrie articole pline de infamie contra Miscãrii, pe care i le publicau cu plãcere toate ziarele guvernamentale. A început sã lovească în fostii lui prieteni si camarazi si sã punã la cale atentate contra vietii Cãpitanului, instigat fiind de politia carlistã. Ei bine, aceastã neliniste sufleteascã pe care nu si-a cãutat-o la timp si care l-a dus pânã la sentimente de urã necontrolatã si de încercãri criminale, a fost nenorocirea lui, nenorocirea unui grup de prieteni intimi ai sãi care i-au pedepsit nelegiuirea si chiar nenorocirea întregii Miscãri Legionare care poartã pe spatele ei, de jumãtate de secol, cazul Stelescu.

De aceea, în educatia fratelui de cruce cinstea sufleteascã fatã de el însusi si fatã de toti acei din jurul sãu, era o necesitate peremptorie si chiar o adevãratã problemã de constiintã pentru el. Nimic nu ierta lipsa sau ciuntirea ei, cãci putea duce la greseli grave, asa cum s-a întâmplat cu Stelescu, care, desi îsi fãcuse educatia în frãtia de cruce, nu fusese suficient de atent cu mãrginirile lui si cu pãcatele care muscau fãrã încetare din el.

Cinstea sufleteascã a fratelui de cruce, dezgolirea lui continuã în fata propriei constiinte, era conditia necesarã pentru a-si desãvârsi educatia si a purta mai departe, cu succes, activitatea lui politicã viitoare. Din cinstea lui sufleteascã se vor putea inspira toate celelalte virtuti care formau diadema lui moralã si cu care trebuia sã se prezinte în viata publicã a neamului sãu.

SIMT AL RÃSPUNDERII

Fratele de Cruce trebuia sã dezvolte în el un puternic simt de rãspundere. El era, în orice moment, constient de ceea ce fãcea si îsi asuma rãspunderea actelor de responsabilitate si îsi însusea fãrã rezerve urmãrile ce le-ar fi putut avea fãptuirile lui. Era singurul stãpân al acestora si dãdea socotealã de ele în fata sefilor sãi sau, în ultimã instantã, în fata propriei constiinte. Era gata sã suporte tote consecintele, oricare ar fi fost acestea.

Rãspunderea personalã este o virtute foarte neglijatã. Oamenii, de obicei, încearcã sã fugã de ea, sã descarce asupra altora urmãrile actelor sãvârsite de ei. Este un aspect negativ si dãunãtor al activitãtii oamenilor, în special al celor publici. Cãci dacã acestia ar fi mai constienti, dacã s-ar simti mai responsabili de actele lor, poate multe actiuni politice inadecvate si dãunãtoare pentru societate nu s-ar produce.

Fratele de Cruce învatã de mic ca sã domine acest defect al omului. El îsi asumã cu deplinã rãspundere toate consecintele actelor lui. De aceea el se auto-cenzureazã permanent.

Sã fim clari. Fratele de Cruce, pe care-l descriem, nu era un fel de supra-om, o aparitie idealizatã de care nu se puteau prinde greseli si pãcate. El era un tânãr ca toti ceilalti, dotat poate cu o vointã mai mare, care lupta, uneori cu mare greutate, pentru a-si înãbusi aceste pãcate si a ajunge la un anumit grad de perfectiune omeneascã. Dar el urma destinul omului, cu cãderile sale, cu tentatiile sale, cu îndoielile sale. Numai cã simtul de rãspundere care îl altoia pe sufletul sãu, îl obliga sã le repare, sã se desprindã de ele, sã se ridice deasupra lor. Reparatia actului rãu fãcut si-o sãvârsea prin pedeapsã. Era aceasta o pedeapsã calibratã pe dimensiunea greselii comise, pe care fratele de cruce si-o impunea el însusi sau cerea sã-i fie aplicatã de seful lui direct. Pedeapsa acceptatã constient si împlinitã corect, înseamnã rãscumpãrarea unui rãu fãcut, restabilirea echilibrului sufletesc al individului, rupt din cauza unei neglijente a sa. A gresi este omenesc. A avea constiinta greselii ce-ai sãvârsit-o si a dori reparatia ei printr-o ispãsire personalã, este o virtute, un eroism. Omul care reuseste sã se ridice dintr-o cãdere, este mai mare chiar decât acela care nu a cãzut niciodatã, spune un proverb spaniol.

"În conceptia noastrã, spune Corneliu Codreanu, pedeapsa este obligatia pe care o are omul de onoare de a repara greseala sa."

De aceea fratele de cruce considera ca ceva just sã execute o pedeapsã. Nu era înteleasã de cãtre el ca o înjosire. Nu ataca deloc demnitatea lui. Prin urmare nu putea afecta psihicului sãu. Incorect ar fi fost ca o gresealã, o cãdere, un rãu fãcut cu voia sau chiar fãrã de voia sa, sã-l considere ca putin important si sã fie lãsat în voia sortii. Asta, sigur ar fi fost periculos cu timpul pentru tânãrul legionar. Orice lucru incorect, orice deviere de la regulile naturale ale vietii, de la demnitatea ta de om, chiar dacã ar rãmâne necunoscute pentru altii, rãmân ascunse în psihicul individului si vor avea o influentã negativã si periculoasã în viata acestuia. Orice rãu trebuie oprit la timp si reparat fãrã întârziere. Dacã cineva observã o stricãciune pe acoperisul casei sale, nu este deloc inteligent ca sã o nesocoteascã, sau sã astepte ca sã vadã ce se va întâmpla, cãci riscã ca avaria sã se mãreascã si sã se prãbuseascã peste el tot asezãmântul. Acelasi lucru se întâmplã si cu greselile omului. Sunt niste stricãcãciuni interioare care, dacã nu se reparã la timp, pot duce la prãbusirea întregului edificiu al personalitãtii lui. Pedeapsa ce si-o impune unul este sudarea crãpãturii provocatã din greseala sa. În mentalitatea fratelui de cruce, pedeapsa nu avea un înteles punitiv, ci reconstitutiv. Dar mai mult chiar, într-o societate sãnãtoasã –si fratele de cruce lupta pentru a o construi– pedeapsa nu ar trebui sã fie rezultatul unor reguli impuse, sau ale unor normative sociale prestabilite, ci a unei evolutii spirituale a oamenilor ce-o compun. Plãtind o gresealã fãcutã, omul devine din nou liber. Scapã de apãsarea acesteia. Corneliu Codreanu spunea în aceastã privintã: "Am gresit. Am plãtit greseala mea. Nu datorez nimãnui nimica."

Ca si doctrina crestinã, posibilitatea de a rãscumpãra o gresealã prin ispãsirea ei, repune omul în echilibru cu demnitatea lui. În acest sens de rãscumpãrare, de reabilitare a unei armonii stricate, întelegea fratele de cruce pedeapsa si o accepta cu seninãtate. Simtul lui de rãspundere îl îndruma spre astfel de întelegeri superioare.

CORECTITUDINE

Fratele de Cruce trebuia sã fie corect. Chiar dacã s-ar putea confunda cinstea, de care s-a vorbit mai înainte, cu corectitudinea, în conceptia tânãrului legionar ele erau douã notiuni diferite, sau mai bine spus, care lucreazã în oameni pe nivele diferite. Cinstea este o calitate a sufletului. Ea este de naturã spiritualã si învãluie toatã viata omului cu toate manifestãrile ei. Corectitudinea este numai o parcelã a cinstei. Este un aspect practic al acesteia si se raporteazã la anumite actiuni ale omului pe care ea le gireazã. Acestea erau sensurile pe care "fratii de cruce" le aplicau cinstei si corectitudinii.

Ei trebuiau să fie corecti în mânuirea banilor, în contactul cu semenii lor pe care nu-i putea brusca, nici insulta, corecti în promisiunile ce le făceau si judecătile pe care le emiteau asupra altor oameni. Tot corectitudine era si cuvântul dat pe care nu-l putea dezice sub nici un motiv.

În fruntea interpretărilor pe care "fratele de cruce" le dădea corectitudinei, stătea corectitudinea în mânuirea banilor. Este o însusire de mare importantă pentru noi românii, pentru că ne lipsea la multi. La originea lui, neamul românesc a fost un neam cinstit. Si Dacii, popor nobil, si Romanii, care au dat lumii dreptul, posedau această calitate pe care ne-au transmis-o, desigur. Dar nefericirile istorice prin care a trecut poporul nostru, influentele lăsate de valuri consecutive de năvălitori ce s-au abătut asupra lui, mediul oriental în care a fost silit să trăiască, i-au secătuit multe din calitătile lui originare. Între acestea si corectitudinea în mânuirea bunurilor materiale. Afacerile necinstite si excrocheriile se tineau lant si erau săvârsite, de multe ori, de persoane situate în vârful societătii românesti. În timp ce poporul sărăcea din ce în ce mai mult, altii se îmbogăteau necinstit. Această tristă stare de lucruri l-a determinat pe tânărul deputat Corneliu Zelea Codreanu ca, în prima lui interventie în Parlamentul tării, să propună legiferarea pedepsei cu moartea pentru toti aceia care ar mânui necorect banul public, ori si cine ar fi fost ei. El nu cerea introducerea osândei capitale dintr-un spirit sangvinar, de demagogie politică sau din resentiment contra societătii, ci din dorinta de a tăia din rădăcină această plagă urâtă si dăunătoare pentru popor. El voia să creeze un cadru de corectitudine în reprezentanta tării care să se întindă cu timpul peste toată societatea românească. Căci, asemenea apelor în care arunci o piatră si se transmit în toate părtile unde concentrice, asa era străbătută de incorectitudine, societatea noastră, la toate nivelele ei. Aici duseseră relele exemple pe care le dădeau păturile conducătoare multimilor românesti.

Corneliu Codreanu voia stârpirea acestui păcat national. El cerea corectitudinea cea mai perfectă oamenilor care formau organizatia sa, ca prin ei, odată ajunsi la posturi de conducere în Stat, să influenteze societatea românească. El spunea:

"Legionarul care îsi va însusi bani ce nu-i apartin, care va mânui necinstit banii Legiunii sau ai oricărui om ; acela care nu va putea da socotealã, conform promisiunii, de bani încasati din vânzarea brosurilor, gazetelor, insignelor, etc, va fi eliminat pentru totdeauna din Legiune, de la primul caz, orice situatie ar ocupa el."

"În organizatia aceasta nu pot să crească decât oameni cinstiti."

"O mică hotie nu poate să ne lase indiferenti pentru că, în definitiv, aceasta nu este decât sământa marilor hotii, sământa care dezvoltându-se din cauza tolerantei noastre, ar putea răstigni din nou, prin jertfire, poporul român si această tară."

Atât de mare era importanta pe care Corneliu Codreanu o dădea corectitudinei, încât, fiind odată întrebat, când credea el că va veni biruinta legionară, a răspuns că numai atunci când i se va raporta de către toti Sefii legionari de Judet, că în unitatea lor nu mai există nici un om incorect.

Această grijă aproape religioasă, de a reînvia corectitudinea în oameni, s-a aplicat de la început în Frătiile de Cruce. Cu atât mai mult asupra lor, pentru că fiind vorba de suflete tinere, neînrăite încă de viată, rezultatul era mai fulgerător.

Gheorghe Istrate a conceput un sistem ingenios pentru a însământa spiritul de corectitudine în tinerii lui camarazi. El a creat asa numitul Carnetel al Fratelui de Cruce, cu formula 1/40 R, si 1/40 T. Ce însemna acest carnetel si ce însemnătate avea el în educatia tinerilor ?

Toti fratii de cruce îsi confectionau singuri un carnetel compus din 15 file, atât de mic, încât să poată fi purtat în buzunarul de ceas al pantalonilor sau, în cazuri de pericol, în manseta acestora. Îl aveau în permanentă asupra lor si, în împrejurările acelea, când orice semn de apartinere la Miscarea Legionară putea duce la eliminarea din scoli sau chiar la arestare, acest carnetel reprezenta deja un pericol care ascutea

în fratii de cruce curajul lor si instinctul de apărare si îi ajuta să prevadă si să ocolească primejdiile. Dar nu aceasta era intentionalitatea principală a "carnetelului". Adevăratul lui scop în educarea tinerilor era dezvoltarea si întărirea spiritului de corectitudine. O pagină a acestui "carnetel" era dedicată unei zile din săptămână – asadar, el se reînoia în fiecare lună – se nota în ea o cifră si se schita scurt, o idee. Amândouă aceste adnotatii erau rezultatul unei proportii : 1/40 R, care însemna a 40-a parte din cheltuielile necesare fratelui de cruce, erau destinate Miscării Legionare ; 1/40 T, care însemna că a 40-a parte din timpul lui le dedica, cu gândul, problemelor neamului si a luptei sale.

Cheltuielile zilnice de întretinere (calculate aproximativ din media cheltuielilor familiei, plus cheltuieli personale) se împărteau cu 40 si rezultatul era suma pe care fratele de cruce trebuia să o verse în visteria unitătii F.D.C. din care făcea parte. Nu era deloc usor. Cititorul trebuie să se întoarcă cu gândul înapoi cu o jumătate de secol si să se introducă în conditiile economice de atunci, pentru a le întelege sacrificiile pe care trebuiau să le facă tinerii frati. În lumea scolară de atunci erau foarte putini aceia care dispuneau de ceva bani de buzunar. Majoritatea fratilor de cruce îsi procurau acesti bani cu privatiuni grele. Unii sacrificau somnul si economiseau cei 2 lei pe care-i primea pentru transportul la scoală în autobuz sau tramvai. Altii sacrificau cei 5 lei pe care-i primeau, poate Duminica, pentru a se recrea într-un cinematograf. Altii dădeau lectii copiilor mai mici si-si procurau pe această cale banii trebuinciosi "carnetelului" său. Dar cu totii erau frământati de grija ca să nu cadă în incorectitudinea de a nu avea în fiecare zi asupra lor, suma care figura pe "carnetelul" cu pricina.

Acelasi lucru si cu timpul lor. 36 de minute din fiecare zi (a 40 parte din 24 de ore) fratele de cruce le dedica luptei si poporului său. De obicei seara, înainte de culcare, el se izola de familie, se retrăgea într-un colt si-si concentra gândul la o temă nationalã, la un punct doctrinar legionar sau la o strategie necesară unei bune politici românesti. Era momentul închinat Patriei sale, era consolidarea constiintei lui nationale, când, dezbrăcat de orice altă preocupare, se scufunda în problemele poporului său. Care erau subiectele care-i acaparau atentia? Variate si acomodate nivelului său de tensiune nationalã : un eveniment din istoria Românilor cu consecintele ce le-ar fi putut avea de-a lungul vietii cu soarta poporului ; o lege legionară care, transformând individul, influenta în viata natiunii noastre ; o jertfă legionară si urmările ei în capitalul spiritual al României ; o reformă politică bună pentru tară, etc. Pe foaia zilei respective din "carnetel" se nota tema si concluziile în câteva cuvinte, astfel încât, dacă i s-ar fi cerut, le-ar fi putut dezvolta în cursul unei sedinte. De 365 de ori pe an, "fratele de cruce" dedica luptei lui cele 36 de minute, sfortându-se să caute mereu teme noi, folositoare, pe care, în intimitatea sa, le dezbătea fată în fată numai cu constiinta lui.

Factorul educativ important era tocmai statornicia cu care fratele de cruce îsi îndeplinea obligatia lui. Banii îi purta permanent la el până ce erau vărsati casierului, în timpul sedintei. Mereu avea, asadar niste bani asupra lui, care desi fuseseră ai lui, odată introdusi în buzunarul ceasului, împreună cu "carnetelul", nu-i mai apartineau. Erau ai Legiunii. Aceasta reprezenta, desigur, o continuă tentatie pentru tânăr. Dar el nu se putea atinge de acesti bani fără a săvârsi o incorectitudine gravă, de care el trebuia să se păzească. Si dacă, totusi, se întâmpla vreodată, în cazuri de fortă majoră, această încălcare a legii lui, intervenea numaidecât elementul corectiv al greselii, auto– pedeapsa. Se pedepsea, îndeplinea pedeapsa si raporta. Acelasi lucru se petrecea si cu timpul. Având sau neavând chef, linistit sau obosit după o zi de scoală grea, fratele de cruce trebuia să-si învingă slăbiciunea si să-si îndeplinească datoria lui. Si toate acestea aveau loc numai în fata constiintei sale. Nimeni nu-l putea controla dacă a socotit corect cheltuielile lui zilnice, nimeni nu-l putea controla în fiecare moment dacă banii ce-i avea asupra lui coincideau cu cheltuielile sale, după cum nimeni nu-l putea controla dacă în adevăr dedica cele 36 de minute zilnice meditatiilor lui. Numai constiinta lui veghea asupra lui. Numai în fata ei se dădea lupta cu el însusi, se dezbătea si se verifica gradul de corectitudine la care ajunsese.

Formula 1/40 R si 1/40 T a avut o înrâurire covârsitoare asupra educatiei fratilor de cruce, înrădăcinând puternic în ei cinstea si corectitudinea. (Aceasta s-a putut verifica în timpul scurtei guvernări din 1940, când mânuirea banilor publici a fost impecabilă. După înlăturarea legionarilor de la cârma Statului, în urma evenimentelor de la 21 – 23 Ianuarie 1941, Miscarea a fost acuzată de o multime de lucruri neadevărate, în special în cartea lui Antonescu, "Pe Marginea Prăpastiei". De onorabilitatea ei însă,

de corectitudinea cu care s-au mânuit în acea perioadã banii publici, nu s-a putut lega nimeni, cãci în acest sector existau documente controlabile. Nici un proces nu a fost deschis legionarilor, pe aceastã temã. Toate miseliile sunt doborâte, pânã la urmã, de sulitele adevãrului.)

OM DE CARACTER

Fratele de Cruce era un om de caracter. El stia ce vrea si lupta pentru a convinge si pe altii de adevãrul ce-l purta în el. Avea convingerea fermã cã ceea ce fãcea în cadrul luptei legionare era bun pentru neamul sãu, cãci el gândise înainte cu seriozitate si cântãrise cu criterii juste, toate consecintele posibile ale actiunilor în care se angaja. El nu era un superficial si nu trecea usuratic peste amãnuntele luptei lui si a urmãrilor ei.

A dezvolta în tineret caractere puternice este foarte necesar. Este necesar pentru individ, pentru succesul vietii sale proprii, dar si pentru poporul lui, cãci acest tineret formeazã drojdia care va plãmãdi viata natiei sale. De obicei tinerii sunt sovãitori, indecisi în fata problemelor care li se prezintã. Neavând niste criterii inamovabile si nici experientã solidã, ei sunt coplesiti de îndoieli si se miscã cu sfialã printre evenimentele politice. Nu stiu cum si de unde sã înceapã. În general ei nu pot pãtrunde în miezul unei probleme si nu pot sã-i dezvãluiascã tainele.

Fratele de Cruce nu era asa. Nu trebuia sã fie asa. El se strãduia, prin bagajul cultural ce-l poseda – si de aceea trebuia sã si-l însusească cât mai repede si cât mai complet– ca sã pãtrundã în esenta problemelor si sã le descifreze corect. Dar odatã lãmurit, odatã convins de necesitatea acestei actiuni, se arunca în ea cu toate fortele sale, fãrã sã se codeascã sau sã mai dea înapoi. El nu se speria nici de greutãti, oricât de mari i s-ar fi pãrut. Caracterul pe care si-l consolidase, printr-o educatie apropiatã, îl împingea mereu înainte. Trebuia sã termine cu bine ceea ce începuse. Nãstea în el omul de caracter, cu decizii repezi si nesovãitoare, pentru care imposibilul nu exista. Devenise un cavaler al unei înalte conceptii românesti pe care trebuia sã o introducã în sufletul poporului sãu. Acest caracter hotãrât dezvolta în el o moralã de victorie. În timpul grelelor prigoane pe care le-au îndurat fratii de cruce, caracterul lor puternic si nesovãitor i-a ajutat ca sã le suporte cu demnitate, sã treacã cu fruntea sus prin ele, sã le supravietuiascã, fãrã ca sã schimbe nimic din felul lor de a gândi si de a vedea lucrurile românesti.

EROISM

Fratele de Cruce era un virtuos al eroismului. Dar era acesta un eroism continuu, de duratã, neîngrãdit în timp sau în evenimente. El cultiva acest eroism care-i însotea toate manifestãrile sale. Eroismul nu este numaidecât, asa cum îl concep multi, o flacãrã stingherã în viata omului, o rãbufnire, într-un moment dat, al sentimentelor lui de demnitate, de onoare sau de bãrbãtie. Nici mãcar nu este concretizat într-un act de fortã, cum deasemeni se crede. (Acesta este numai un act periferic al eroismului). Adevãratul eroism este mãrturisirea continuã, zi de zi, orã de orã, cu toate consecintele, a unor credinte închegate solid în individ, chiar dacã ele nu sunt împãrtãsite de majoritãti, sau sunt chiar persecutate de ele. Eroismul este sfortarea pe care-o face sufletul pentru a depãsi înstinctele individului si a-l obliga ca sã îndeplineascã, fãrã ezitãri, datoriile pe care i le impune constiinta sa. Gresesc enorm aceia care încearcã sã transforme eroismul într-o caricaturã a vietii indivizilor si sã-l satirizeze. Eroismul este un semn de înaltã trãire moralã. Este o dedicare nepãtimasã, dar constientã si constantã, unei idei politice sau unei actiuni sociale nobile. Este un tel limpede pe care ar trebui sã-l atingã orice om, dar mai ales acela care vrea sã se punã în serviciul poporului lui. Adevãratul eroism este permanent, se manifestã neîncetat si în toate zilele. Îl aflãm în toate actele sincere ale omului, în toate sfortãrile lui. Eroismul, ca si sfintenia, este o constantã de viatã, este absolutul introdus în cotidian. Orice act fãcut cu sinceritate este un eroism.

Lupta permanentã pe care o dã cu el însusi "fratele de cruce", omorând instincte si apucãturi vãtãmãtoare era un eroism. Dominarea unei frici sau a unei descurajãri -ce eventual apãrea pe drumul greu

al luptei lui- era un eroism. Suferinta pe care nu o ocolea -spre înmãrmurirea dusmanilor lui- pe care o considera ca o comoarã spiritualã pe care o oferea neamului sãu, era tot un eroism. (“Cei ce suferã, le spunea Corneliu Codreanu, sunt adevãrati eroi ai luptei legionare”). O disciplinã acceptatã, în cadrul unei strategii politice a Miscãrii Legionare, era tot un eroism. Si fãrã îndoialã, sacrificiul libertãtii si mai ales al vietii, de care au dat dovadã cu bogãtie fratii de cruce, era manifestarea supremã a eroismului. În acest moment, ei depãseau cu simplitate si cu elegantã, cãci priveau senin si fãrã fricã pe cãlãii lor, chiar si instinctul de viatã atât de puternic la om. (Într-unul din lagãrele de exterminare ale lui Carol II, dupã primul val de ucideri, a fost vizitat un frate de cruce -ce se afla închis acolo- de mama lui. Bãtrâna îl ruga plângând ca sã dea o declaratie de desolidarizare de Miscarea Legionarã pentru a-si salva viata, asa cum cereau autoritãtile. Bãiatul i-a rãspuns senin : “Mamã, este prea târziu. Cerul este deja plin de Luceferi. Nu mai plânge, te rog”. Si a rãmas acolo, urmându-si destinul).

Viata fratelui de cruce român era marcatã de eroisme zilnice, pe care el le accepta cu bucurie, cãci le considera ca fiind comoara lui nepieritoare. Si nu renunta la ele, cu toatã strãdania dusmanilor care încercau sã-i împiedece frumosul sãu zbor spre absolut.

FIDELITATE

Fratele de Cruce era un tânãr leal. El era credincios crezului sãu, sefilor care-l conduceau în lupta nationalã, era credincios neamului sãu si angajamentelor pe care le luase fatã de acesta. Lealitatea constituia o pecete pretioasã care strãlucea pe pieptul fratelui de cruce, si pe care acesta o purta cu mândrie.

În lumea curentã, si, mai ales în cea politicã, lealitatea este, de fapt, o monedã scoasã din uz. Este ceva demodat, anacronic. Între oamenii politici are importantã numai interesul personal, numai dorinta de a parveni orisicum, de a urca spre pozitii sociale din ce în ce mai sus puse. Pe acestia nu-i interesează dacã sunt apti sau nu. Important este sã se afle acolo, în vârful scãrii. Pentru aceasta, politicianul comun este gata sã sacrifice totul, chiar si lealitatea unui crez politic pe care l-a urmat înainte sau pe care-o datorează sefilor lui de partid. Sunt cazuri curente de oameni politici care se perindã cu naturalitate, cãlcând în piciare orice semn de pudoare si de integritate moralã prin diferitele guverne ale popoarelor, neinteresându-i prea mult culoarea acestora. Îi vedem ocupând scaune importante, în ciuda diferentelor ideologice care separã aceste guverne unele de altele. Politicianul -cu exceptii onorabile- a devenit în zilele noasre un fel de om rãtãcitor prin tufisurile tuturor ideologiilor, care dezvoltã în el o singurã lealitate : aceea a scaunului ministerial pe care-l ocupã cu plãcere si îl stoarce cu folos personal.

Fratele de Cruce nu avea nimic comun cu astfel de oameni. El tinde spre un alt tip uman. El venea dintr-o altã lume de idei politice clare, de lealitãti, si lupta cu el însusi, educându-se, pentru a da viatã altei societãti. El credea cu atâta convingere în ceva si se confunda în asa mãsurã cu aceastã credintã a sa, încât nu-l mai putea satisface altã conceptie politicã, oricât de “la modã” ar fi fost aceasta în societatea lui. Era neîncãpãtoare pentru credinta si elanurile lui. Asadar, fratele de cruce era un om cu principii si le rãmânea credincios. Sefii si camarazii lui formau familia sa ideologicã. Nu putea sã-i pãrãseascã fãrã sã renunte la propriile lui convingeri. Atâta timp cât acestea rãmâneau întregi, el îsi urma sefii si camarazii, “la bine si la rãu”. Cãci numai asa, unul lângã altul, puteau constitui o fortã puternicã si numai asa, lupta lor îi ducea spre victorie.

Lealitatea, statornicia în sentiment, gândire si legãturile cu oamenii, este un semn nobiliar al sufletelor. Pe acest drum mergeau fratii de cruce.

5. CAPACITATE DE MUNCÃ SI CREATIE

Fratele de cruce trebuia sã fie un om de creatie. El muncea cu drag pentru binele material al poporului lui. În lumea politicã din acele vremuri, când apãruse si se dezvoltase si Frãtia de Cruce, crescuse ca o bãlãrie care întuneca câmpul progresului tãrii, cultul efortului minim, al parazitismului, al smecheriei, al lenei, al beneficiilor unei sinecure. A face cât mai putin si a obtine cât mai mult, era o tendintã în viata publicã românească. Erau acestea niste pãcate sociale care rãvãseau viata poporului si ataca economia lui. Ele erau activate mai ales de lipsa de atentie si de seriozitate a oamenilor politici români în tratarea treburilor publice.

Fratelui de Cruce nu-i erau îngãduite aceste drumuri usoare si gresite. Cinstea lui îl îndepãrta de ele. El trebuia sã fie altceva : un om al muncii, al efortului continuu.

Corneliu Zelea Codreanu si toti sefii Frãtiei de Cruce îndemnau tineretul sã studieze cu temeinicie, ca unicã alternativã de eficientã în activitatea profesionalã sau publicã pe care-o va desfãsura mai târziu acesta. În orice domeniu, intelectual sau tehnic, fratele de cruce trebuia sã dea totul : o preparatie sãnãtoasã si un entuziasm debordant si contagios. El trebuia sã fie omul de creastã al realizãrilor românesti.

(Este un adevãr irefutabil cã Miscarea Legionarã a dat nastere în tara noastrã la un avânt creator care a îmbogãtit toatã cultura românească modernã. Majoritatea marilor gânditori ai epocii dintre cele douã rãzboaie mondiale, poetii, scriitorii, artistii, oamenii de stiintã, toti cu renume în tarã si peste hotare, au fost atasati într-o formã sau alta, militând deschis unii sau numai sentimental altii, de Miscarea Legionarã. La flacãra avântului ei, al idealului înalt ce-l purta si a tematicei nationale pe care o ridicase, acesti oameni au avut o creatie fecundã care, dupã aceea nu a mai fost posibilã. Gândirea corespunde puterii sufletului si numai acesta este luminat devine motorul creatiei. Prin urmare, gândirea care tâsneste dintr-un astfel de suflet se transformã în creatie purã. Asa s-a întâmplat în acea Românie a anilor 30, pusã în miscare de elanul tineretului ei, unde a apãrut o pleiadã de oameni care, prin efortul lor continuu, sincer si pasionat, au ridicat cultura românească la niste nivele înalte care se puteau compara cu a altor tãri mai avansate. Suntem siguri cã odatã România, acea Românie autenticã pe care o visãm toti românii, va întelege si asa o va înscrie în istoria ei, cã aparitia Miscãrii Legionare pe pãmântul ei, a dat nastere unei epoci –din pãcate scurtã, dar repetabilã– plinã de sugestii si de originalitate în gândire, care a dat un mare impuls ce a ajutat la îmbogâtirea continutului ei cultural).

Munca, pe care Corneliu Codreanu o vedea ca pe un puternic pilon de sprijinire al transformãrilor pe care le necesita tara lui, se va bucura de un loc de onoare în Legiune. Se dotează chiar edificiul doctrinar al ei cu o lege a muncii, importantã pentru educatia legionarilor, care a fost urmatã cu mare avânt de cãtre toti militantii ei :

“Munceste ! Munceste în fiecare zi ! Munceste cu drag ! Rãsplata muncii sã-ti fie, nu câstigul, ci multumirea cã ai pus o cãrãmidã la înãltarea Legiunii si la înflorirea României.”

Prin urmare, nu avantaje materiale imediate, nu acumulãri de bunuri din ce în ce mai considerabile, era scopul muncii în conceptia fratelui de cruce. Adevãrata ei finalitate era mai mult de esentã spiritualã. Era multumirea intimã, linistea sufleteascã de a fi fãcut ceva pentru altii, pentru compatriotii lui, pentru tara sa. Aceasta era temelia moralã pe care se sprijineau toate sfortãrile pe care le fãceau fratii de cruce în câmpul muncii. Asa au fost învãtati de Cãpitan, asa au fãcut.

Lucrând cu dragoste, din necesitatea de a crea, de a face ceva bun pentru altii, fratii de cruce simteau cum se liberau de sub apãsarea materiei. Lucrarea lor, fãcutã în astfel de stare sufleteascã, devenea un bun spiritual, un factor determinant pentru transformarea societãtii românesti. Tot ceea ce sãvârseau ei în acest teren era prins îndatã de vârtejul elanului lor.

Elanul cu care se creează un bun oarecare îndoieste valoarea acestuia, căci, pe lângă constiinciozitatea cu care este făcut se adaugă si dezinteresul personal ca scop principal, adică el capătă o valoare spirituală. Asa că, pe lângă cei trei factori clasici ai economiei, materia primă, munca si capitalul, Corneliu Codreanu introduce încă unul, tot asa de important, dacă nu mai mult chiar : elanul. Adică bucuria de a crea. Creatiile, de orice natură, sunt reusite numai în functiune de cantitatea de elan care s-a pus la făurirea lor. "Elanul creator -spune Horia Sima, urmasul lui Codreanu- reprezintă constanta vietii, eul spiritual, factorul de integrare si realizare al persoanei umane".

Fratele de Cruce era un entuziast al muncii. El cultiva cu grijă bucătica aceea de suflet care visa si crea. Era un adevărat artist care punea în opera sa efort, intelect si avânt.

Gustul muncii se desteaptă în individ prin educatie. De aceea, Corneliu Codreanu a creat pentru tineretul României santierele de lucru ("tabere de muncă" le-a numit el) unde se făcea scoala muncii, a efortului continuu. Fratii de Cruce au luat parte cu elanul caracteristic al vârstei lor, la aceste programe comune de muncă ale Miscării Legionare. Ei puteau fi întâlniti peste tot, arsi de soare, scăldati în propria lor năduseală, dar cu ochii plini de bucurie, lucrând de zor la reparatia unui pod stricat, a unui drum obstesc desfundat, la ridicarea unui dig pentru a opri apele care se revărsau peste holde, la reabilitarea unei biserici vechi, ajutând unei văduve sărace pentru a-si strânge recolta sau la construirea unui lăcas de repaus pentru bolnavi si bătrâni. Pretutindeni semănau cu propriile lor sfortări si de multe ori învingând greutăti si neîntelegeri sau chiar opresiuni din partea organelor guvernamentale, opere bune si dezinteresate pentru neamul lor. Pretutindeni aruncau sământa roditoare a creatiei lor. Rezultatul acestui elan de muncă a fost fulgerător în constiinta românească. Multi români, tineri sau bătrâni, săraci sau bine situati, care nu făceau parte din Miscare, au fost furati de entuziasmul fratilor de cruce, si i-au ajutat, punând umărul alături de ei la muncile cele mai obositoare, păsind astfel si ei în noul front al muncii românesti.

Dar "taberele de muncă" legionare au mai avut si un alt rezultat pozitiv. Acolo se înfrăteau clasele sociale. Acolo se cunosteau cu totii, îsi amalgau eforturile si se angajau împreună ca să ducă la bun sfârsit un proiect national. În "taberele de muncă" se stergea din spirite ideea de luptă de clasă pe care-o răspândise în lume, marxismul. Pe acele santiere, mânati de acelasi frumos vis românesc, se făcea înfrătirea tânărului licean –studentul si licentiatul de mai târziu– cu lumea necăjită a muncitorilor si tăranilor nostri. Acolo se realiza pe îndelete o sudură trainică, indestructibilă si miscătoare, în acelasi timp, între lumea intelectuală a poporului român cu aceea a muncii lui. Palmele bătătorite ale muncitorilor se împreunau cu degetele delicate ale fratilor de cruce si împreună trudeau la făurirea unei tări mândre, drepte si încăpătoare pentru toti.

Asa crestea fratele de cruce, sporind în el, prin muncă si trudă personală, dorul lui de creatie si sentimentul curat de caramaderie, de frătietate românească, care dizolva deodată, într-o îmbrătisare comună, stavilele care până atunci au separat clasele sociale ale tării.

"Muncind si luptând, tăcând si cântând, asa se deapănă istoria legionară", le spunea Gheorghe Istrate, Seful Frătiei de Cruce, tinerilor lui camarazi.

6. ÎNFRÂNGEREA INTERESULUI PERSONAL.

Am văzut că în lupta în care se angajase, fratele de cruce nu era mânat de vreun interes personal. Toată munca lui, tot efortul său, tote jertfele pe care le făcea, erau dedicate exclusiv poporului său, cu dorinta de a crea acestuia o viată mai bună si mai demnă. Dragostea lui era aceea care-l îmboldea la toate. Numai din dragoste făcea totul. Interesul personal era absent din preocupările lui sociale. S-a văzut mai

înainte cum legea muncii însãsi enunta cã singura rãsplatã pe care-o urmãrea legionarul era numai bucuria de a crea ceva bun pentru tara lui.

Educat în acest spirit si pãtruns de învãtãturile ce le primea, fratele de cruce ar fi fost incapabil ca sã exploateze în ziua de mâine, când ar fi ajuns la viata publicã, munca celor umili, a fratilor lui mai neajutorati, a acelora pentru care intrase în lupta legionarã si pentru care era gata sã sacrifice totul, chiar si viata lui. El se alipise Miscãrii Legionare pentru a servi, pentru a da poporului sãu totul, si pentru a nu-l jefui. Legiunea îi considera nedemni pe toti aceia care, dupã victorii, cãutau sã se îmbogãteascã, sã capete posturi cât mai bune, profitând de riscurile si de jertfele depuse de altii. Dacã pentru multi oameni politici, politica înseamnã o afacere de la care trebuie sã se obtinã o rentabilitate cât mai mare, pentru legionar ea reprezenta o religie pusã în slujba celor multi. Singura pasiune în lupta socialã ce-o desfãsoarã este de a fi folositor neamului lui, de a-i întoarce multiplicat la maxim, talantul pe care acest neam l-a strecurat în el.

Fratele de Cruce era un ostas al faptelor care zãmisleste creatia. Dar când faptele au la bazã mobile interesate, apetituri personale, se rupe farmecul acestei creatii. Ea se distruge, se pierde în realizãri banale si fãrã duratã.

Mânat de astfel de conceptie, "fratele de cruce" alesese o existentã sobrã. Nu era strident si avea mult bun simt în înfãtisarea lui exterioarã. El fãcea deosebire între lux superfluu si strictul necesar. Alesese pe acesta din urmã ca normã de viatã. Modestia era caracteristica lui. Nu putea fi un risipitor - admitând cã ar fi avut posibilitãti suficiente- pentru cã ceeace el risipea, altii poate necesitau.

Atât de mult îl muncea pe Corneliu Zelea Codreanu ideea sobrietãtii în viata legionarã, si a alungãrii interesului personal, încât, cu ocazia înmormântãrii eroilor Miscãrii, Mota si Marin, -care si-au dat viata în Spania în lupta contra comunismului- a cerut tuturor cadrelor legionare, adicã acelora care ar fi ocupat un loc în viata publicã a României, ca sã depunã un legãmânt de onoare, ce-i obliga la o viatã modestã, fãrã ostentatiuni :

"Sã trãim în sãrãcie ucigând în noi poftele de îmbogãtire.
"Sã trãim o viatã asprã si severã cu alungarea luxului si îmbuibãrii.
"Sã înlãturãm orice încercare de exploatare a omului de cãtre om.
"Sã jertfim permanent pentru tarã."

Fratele de Cruce se pregãtea intens, se curãta de zgura poftelor materiale, pentru ca în ziua când tara ar fi avut nevoie de el, sã poatã depune, cu inimã curatã si convingere deplinã, acest solemn legãmânt legionar.

7. DRAGOSTEA

Fratele de Cruce era o fiintã în care ardea dragostea. El iubea pe cei din jurul sãu, îsi iubea poporul, tara si Legiunea. Permanent îsi dãdea silinta ca sã întãreascã în el acest sentiment. Cãci toate virtutile pe care trebuia sã le dezvolte în el, pentru a deveni un bun legionar si un bun român, nu ar fi fost posibil dacã nu ar fi avut dragoste. Viata lui întreagã era un imn închinat acestei sublime tensiuni sufletesti.

Iubirea este cheia existentei omenesti. Este însãsi imaginea divinã pe care omul o poartã în el. Ea întruneste virtutile acestuia si-l angajeazã la solutionarea justã a problemelor timpului sãu. Stimuleazã spiritul de muncã, perfectioneazã corectitudinea, fidelitatea, dã aripi spiritului de sacrificiu si înãbuse înclinatiile vulgare si dãunãtoare omului si societãtii lui. "Dragostea este dãruirea, revãrsarea nefortatã din interior", spune Horia Sima.

Orisice s-ar face fãrã acest foc interior ar fi searbãd, fãrã substantã, fãrã trãinicie si s-ar nãrui la zguduirea celei mai mici furtuni. Dragostea este un impuls necesar omului. Ea îl ridicã pe planuri de existentã superioarã, de unde el îsi împrãstie cu dãrnicie comoara sufletului, peste toti si toate. Dacã, însã, lipseste dragostea din viata omului, dacã se secãtuieste izvorul ei, asa cum se petrece cu omul societãtilor materialiste, el se transformã în lup feroce pentru ceilalti semeni. Devine egoist, crud, împlacabil fatã de altii. Adevãrata fericire a individului, acea fericire nepieritoare, nelegatã de un moment efemer al vietii, se atinge numai atunci când, din dragoste pentru cei din jurul sãu, poate renunta chiar si la cealaltã fericire, aceea a lui personalã. Cãci dragostea este dãruire. Ea miscã motorul marilor realizãri omenesti. "Primul gest al individului strãfulgerat de iubire, spune Horia Sima în Doctrina Legionarã, este de a rupe barierele politice, sociale, economice, care îl despart de ceilalti oameni si a-i îmbrãtisa pe toti cu aceeasi cãldurã si dezinteres."

Dragostea este si dinamicã. Este sentiment, dar si actiune. Este lumina care cãlãuzeste pe om în realizãrile lui mari. Este forta care îl împinge spre finalitãti sociale înalte. Ea provoacã solidaritãti între oameni care se rãsfrâng, apoi si asupra Statului, înzestrându-l cu legi juste si necesare dezvoltãrii lui. Rationalismul rece -se observã clar, acuma- nu uneste oamenii, îi învrãjbeste si le secãtuieste fortele. Orice doctrinã socialã care nu are la baza ei dragostea fatã de acei pentru care zice cã se manifestã, este condamnatã, mai devreme sau mai târziu, pieirii, provocând în cãderea ei suferinte imense în societate. "Dragostea, prin puterea ei de jertfã, va îmbunãtãti treptat viata societãtii, va transforma relatile lor reci, interesate si indiferente, în relatii vii", spune Horia Sima.

Dar, "dragostea nu este posibilã decât prin trãire, prin experientã", spune el mai departe. Ea este un foc interior care creste tot mai mult pe mãsurã ce-l alimentezi. Mentinut cu grijã si cultivat, el dezvoltã armonia din om. Dar pentru aceasta este nevoie de o educatie stãruitoare în acest sens.

Asa fãceau fratii de cruce. Asa îi îndemna idealul spre care se îndreptau. Dragostea lor trebuia sã fie completã si fãrã crãpãturi. Ea se verifica pe toate planurile existentei lor. Dragostea de Dumnezeu stãtea pe primul plan, asa cum s-a vãzut. Dar ea nu ar fi fost întreagã, autenticã, dacã nu o aplicau si la celelalte niveluri. Nu se putea iubi pe Dumnezeu si urî natia, bunãoarã. Ar fi de notat o infirmitate sufleteascã care anula dragostea. Tot aberatie ar fi sã se vorbeascã de iubirea de natie, dar nu de familie sau de aproapele. Nu se poate sãlta nici o etapã a dragostei fãrã a o anula. Iubirea este o arhitecturã mãreatã si unitarã a sufletului. Orice debilitate apãrutã la temelia ei nãruieste în neant tot edificiul, în afara dragostei, strãinã ei, nu existã realizare omeneascã adevãratã si trainicã.

"Toatã etica legionarã emanã din dragoste", spune Comandantul Miscãrii Legionare. Fratii de Cruce erau pãtrunsi de aceste adevãruri si luptau fãrã încetare pentru a-si inunda sufletele în notele acestei mãrete simfonii. De lupta lui în acest sens, de intensitatea cu care se manifesta în el dragostea, depindea ca si societatea lui, în ziua de mâine, sã se hrãneascã cu aceastã manã cereascã.

"Transformarea neamului nu se poate face decât prin individ. Cu cât se va înmulti numãrul acelora care îsi vor exercita efectiv puterile dragostei, cu atâta se va înnobila viata popoarelor. Preschimbarea interioarã a omului va avea largi repercursiuni asupra structurii sociale". (Horia Sima, Doctrina Legionarã).

8. O PILDÃ VIE

Fratele de Cruce trãia cu intensitate idealul sãu. Acesta nu era pentru el o simplã formulã politicã numai bunã pentru a-i deschide portile vietii publice, ci reprezenta o credintã vie, o certitudine. Orice fiintã omeneascã autenticã -si fratele de cruce tindea sã devinã o astfel de fiintã- nu poate avea o viatã adevãratã dacã nu posedã un ideal superior vietii însãsi. Miscarea Legionarã îi oferea tocmai acest ideal si-l îndruma spre atingerea lui. Îl învãta, mai ales, ca sã lupte cu el însusi, zi de zi, fãrã oboseală, pentru a-si desãvârsi

niste calitãti necesare idealului spre care se îndrepta. Fratele de Cruce nu era un teoretician rece, în felul omului de la catedrã, care sã spunã altuia ceea ce trebuie fãcut pentru a se încadra în idealul national. Discursul lui era forma lui de viatã. El se îndrepta cu hotãrâre spre o anumitã perfectiune omeneascã, fãrã de care idealul sãu ar fi rãmas într-o simplã teorie, fãrã posibilitãti de realizare. Pentru prieteni si camarazi, pentru cunoscutii lui si pentru mediul social în care se învârtea, trebuia sã fie un îndemn permanent. Toate manifestãrile lui trebuia sã fie exemplare si sincere. Gheorghe Istrate spunea fratilor de cruce cã trebuia sã se poarte de asa manierã în viata zilnicã, cu atâta corectitudine, elegantã si bun simt, încât oricine sã vadã în ei imaginea perfectiunii omului român de mâine, asa cum îl vedea Corneliu Codreanu si îl necesita tara românească, pentru a se afirma cu demnitate în lume.

Programul politic al fratelui de cruce se desprindea din comportamentul lui. Puterea de atractie spre postulatele legionare a maselor românesti îsi avea fundamentul în aceastã pildã vie a propriei lui vieti. Idealul este trãire. Este flacãra care consumã frumos viata. El nu se cumpãrã, nici nu se vinde si nici nu asteaptã laude sau recompense. Idealul este dragoste condensatã într-o idee mare. Este dãruire si sacrificiu. Este o fortã superioarã bunei stãri a indivizilor si a intereselor lor personale. Asa întelegea fratele de cruce idealul sãu legionar si de aceea îsi expunea situatia personalã, siguranta si chiar viata, pentru realizarea lui.

Viata fratelui de cruce era o carte deschisã, scrisã clar si cu litere mari, în care orice român de bine putea citi cu usurintã, putea întelege, se putea inspira si putea adopta, dacã avea suficiente însusiri, acea trãire românească, cu sclipiri de perfectiune omeneascã, care era legionarismul lui Corneliu Codreanu.

Pilda vie a vietii fratelui de cruce a fost motorul avântului care a însufletit tineretul românesc si l-a angajat în acea frumoasã aventurã omeneascã si nationalã. O pildã vie împletitã din credinte puternice, care nu poate dispãrea, în ciuda atacurilor mincinoase si mârsãviile cu care s-au aruncat asupra fratilor de cruce nenumãratii lor dusmani. Ea va dãinui si va inspira.

CUVÂNT DE ÎNCHEIERE

Acea generatie românã care a alimentat Frãtia de Cruce în perioada care s-a întins între cele douã rãzboaie mondiale, a avut o personalitate bine definitã. A fost generatia care si-a jucat viata, rosturile si tot viitorul ei, în marea înclestare sângeroasã care a rupt Europa în douã si a împiedicat dezvoltarea politicã, în libertate si cu demnitate, a neamului nostru. Ea si-a înteles epoca si i-a trãit tensiunile. A descoperit, cu o sagacitate impresionantã, fortele necurate care se revãrsau peste lume si s-a opus din toate puterile ei la descompunerea societãtii din mijlocul cãreia apãruse. A fost o generatie rãsãritã la încrucisarea unui destin national. Generatie de credintã si optimism, întrepidã, eroicã si sacrificatã, care si-a oferit cu generozitate darurile ei pentru a fertiliza politica si viitorul tãrii sale. A fost o generatie entuziastã si veselã, de marsuri si cântece de vitejie, de elanuri de muncã si frumoase împietrite sub apãsarea unui streang. A fost o generatie care s-a împãrtãsit din bucuria unei mândre aventuri istorice românesti, dar i-a fost hãrãzitã si durerea sfâsietoare a pierderilor grele, a despãrtirilor totale si a anihilãrii Patriei ei. A fost o generatie care a iubit mult si a suferit cumplit. Dar tocmai asta i-a întãrit credinta în misiunea ei si în dreptatea pe care-o reprezenta. Cãci numai aceia care au cunoscut durerea si dragostea pentru Natiunea lor îsi pot asuma cu mândrie spiritul acesteia. O generatie care a cuprins la sânul ei acel mãret avânt românesc al "frãtiilor de cruce", firul conducãtor al unei trezite energii nationale, care s-a manifestat în România de atunci.

Dar dacã asta a fost Frãtia de Cruce în acel trecut, ce perspectivã mai are ea ?

Viitorul ? Dar cum se prezintã acest viitor ? Care este drumul lui actual si, se va mai putea, oare, încrucisa acesta cu drumul trasat de învãtãturile si idealurile "frãtiei de cruce"?

Iatã, ne apropiem de un nou mileniu, în ultimul secol, saltul umanitãtii a fost spectacular. Ea a evoluat în 100 de ani mai mult decât de-a lungul tuturor mileniilor scurse pânã acum. Dar, din pãcate, aceastã evolutie nu se manifestã armonic. Nu se avanseazã cu acelasi ritm pe toate planurile vietii. Ba din contrã, în unele din acestea –si nu cele mai putin importante – omenirea se afã într-un regres evident si nelinistitor.

Din punct de vedere al civilizatiei, este drept, s-au atins nivele foarte înalte. În câmpul stiintei, al tehnologiei, al medicinei, progresele sunt de-a dreptul uimitoare. Nivelul de viatã al omului – cel putin în anumite arii geografice – creste cu o repeziciune fantasticã. Însã, toatã aceastã avansare masivã a omenirii, în ceea ce priveste desfãsurarea materialã a vietii, suferã o descompensatiune îngrijorãtoare în valorile ei etico– morale, adicã în acel factor care dã valoare manifestãrilor omului. Din acest punct de vedere bilantul este cu totul negativ. Golul spiritual ce se adânceste tot mai mult în om îi închide perspectivele surâzãtoare pe care i le oferã civilizatia modernã si provoacã în acesta si în societatea lui, mari dezechilibrãri si contradinctii. Când sufletul nu este luminat si nu ia parte la organizarea vietii omului, totul cade, se dãrâmã în jurul lui. În fiecare zi undele ne aduc stiri înfiorãtoare : foamete ; rãzboaie periferice ; revolutii sângeroase ; terorisme crude si teleghidate din centre de puteri oculte si primejdioase ; boli noi contagioase, urmãrile unui hedonism extins si decadent ; manipulare de embrioni omenesti (adicã fiinte umane în dezvoltare) care sunt tratati ca niste obiecte experimentale neînsufletite, ca si iepurii sau cobaii ; avortãri la scarã din ce în ce mai întinsã, consecintã a unei sexualitãti debordante si neresponsabile. Iar în ultimul timp se observã cum îsi deschide drum în mintea omului chiar si ideea eutanasiei, adicã a uciderii bãtrânilor si a celor neputinciosi, dar purtãtori de destine omenesti, idee pe care manipulatorii ei încearcã sã o acopere cu niste strâmte straie umanitare.

Din toate pãrtile numai dezastre, depravãri, necazuri si suferinte. Parcã totul se desface în jurul fiintei omenesti, care nu se mai poate bucura din plin de avantajele ce i le oferã civilizatia pe care a creat-o. Astãzi omul trãieste înfricosat, din ce în ce mai stingher si neputincios în fata unor probleme care-l coplesesc si depãsesc. Tehnologia, aceastã zeitã modernã care a invadat totã viata omului, i-a adus, pe lângã

îmbunãtãtirea traiului sãu, si niste primejdii pe care omul nu le mai poate domina. Ele plutesc pe deasupra capului sãu si îi amãrãsc si întunecã bucuriile vietii. Cum s-ar putea bucura din plin si de toate, când totul poate plezni în jurul lui într-o conflagratie atomicã ? Iatã deci cum stiinta si tehnologia, aceste orgolioase creatii ale omului, când nu sunt controlate de o puternicã constiintã moralã, îl pot conduce la dezastrul sãu si al societãtii în care se miscã.

Este panorama care se proiectează astãzi peste tot.

Iar pentru a opri aceastã fugã în absurd, aceastã distantare periculoasã care se produce între omul-materie si omul–spirit, este nevoie, si cât mai repede, de o reîntoarcere la adevãrul vietii, la o actiune viguroasã de reeducare a maselor, de luminare a spiritelor. Si mai ales este nevoie de aceastã reeducare serioasã si radicalã, în tinerele generatii. Acestea s-au întâlnit cu niste conditiuni de viatã pe care nu le-au creat ele, nu le-au ales singure, dar se vãd scufundate în ele. Sunt aceste generatii tinere cele mai lovite de esecul omului modern. Iar dacã nu vor fi ajutate la timp, va fi foarte greu pentru ele ca sã-si gãseascã singure iesirea din acest ocean fãrã viatã prin care navigheazã fãrã directie singurã. Este imperativ, si urgent, sã fie scoase din noroiul depravãrilor, al cruzimilor, al inconstientelor, al pasiunilor si instinctelor primare, a demoralizãrilor, si sã fie reconduse pe vãi de luminã, de sperantã si de viatã în curãtenie. Trebuiesc ajutati ca sã recâstige forta spiritualã a eroismului pentru o credintã nobilã, care dã sens vietii. Trebuiesc sãdite din nou în aceste generatii tinere, cu tenacitate si coerentã, valorile spirituale care nu pot sã lipseascã din om niciodatã. Tineretul trebuie educat sãnãtos pentru a întoarce spatele tuturor acelor curente care trateazã fenomenele sociale numai prin consideratiuni materialiste, ignorând cã adevãrata dimensiune a omului si a societãtii lui este acea transcedentalã. Trebuie reînviat sufletul si apoi îmbogãtit acest suflet. Cãci numai sufletul în care se gãseste ceva, poate dãrui ceva si celor din jurul lui. Numai un astfel de suflet si purtãtorul lui, vor putea urma directii drepte în viata lor si nu se vor încurca în mrejele mincinoase ale unor idei confuze, nesincere si care ascund în ele o periculoasã intentionalitate politicã dãunãtoare, de descompunere umanã.

Dacã nu se va face asa ceva, si repede, universul nostru, în proces rapid de inumanizare, este sortit eseculi total si ireversibil. Se va scufunda tot mai mult în barbarie si va deveni o pradã usoarã pentru inamicii civilizatiei si a culturii crestine, sub semnul cãreia trebuie sã trãim. Trãind legea Evangheliei, acea lege eternã de viatã de care vorbea Corneliu Codreanu, omul s-a condamnat si a ajuns la tipul de societate de astãzi, mecanizatã, dar neînsufletitã, societate ce agonizeazã lent pentru cã a pierdut notiunea realitãtii omului.

Este legitim acum sã ne punem întrebarea : în fata acestui aspect întunecat la care s-a ajuns, a fost, oare, justificatã, utilã, toatã acea tensiune a tineretului român, din acel sfert de secol ce s-a scurs între anii 1920 si 1945 ? A influentat, oare, în ceva, sfortãrile generoase ale acelei generatii care încerca sã-si croiascã un drum neted, pentru ea si pentru societatea românească, trasat pe muchii de înaltã trãire omeneascã ? A meritat, oare, grelele ei sacrificii, rezultatul sãrac pe care-l observãm astãzi, peste tot ?

Într-adevãr, privind în jur, s-ar pãrea –dacã privirea este superficialã– cã totul a fost zadarnic, fãrã sens, o experientã condamnatã unui esec definitiv. Dar dacã ochii sunt treji si simturile ascutite când se priveste si analizează viata indivizilor si a popoarelor în mijlocul cãrora trãim, rãspunsul este afirmativ. Categoric afirmativ. Da, a fost bine cã acea generatie –care si-a omorât chiar propria ei viatã– s-a opus descompunerii societãtii ei si s-a luat de piept, bãrbãteste, cu dusmanii care împing aceastã societate, cu o vointã criminalã, spre aceastã stare cadavericã pe care-o capãtã pe timp ce trece. Ea a marcat atunci un drum de redresare pentru toatã lumea.

Acea generatie, cu toate cã aparent învinsã de fortele negative ale istoriei, a fost o generatie privilegiatã. O generatie de onoare, de mândrie, de vitejie, de visuri nationale înalte. Ce-si poate dori mai frumos o generatie, decât de a trãi în armonie totalã cu legile adevãrate de viatã, -singurele fãuritoare de istorie– si a rãmâne îndemn pentru neamul ei ? Ce-si poate dori mai înalt o generatie, decât sã-si încheie ciclul existential, cu constiinta împãcatã si cu mândria de a-si fi îndeplinit datoria fatã de societatea ei ?

Popoarele îsi croiesc drum în istorie numai datoritã impulsurilor date de astfel de generatii mari, care au avut ceva de spus timpului lor. Ele apar la intervale mai lungi sau mai scurte, dar întotdeauna în momentele cruciale ale existentei popoarelor lor. Si cu cât se priveste mai atent la desfãsurarea actualã a societãtii omenesti, cu atât creste mai mult convingerea în dreptatea ce-o purtau în ei tinerii acelei generatii si oportunismul aparitiei lor în mijlocul unei lumi care initia un ciclu de decadentã. Si nu ne referim la cea nationalã, a noastrã, lumea românească, ci la societatea omenească în general care va avea nevoie de astfel de exemple pentru a putea reactiona si supravietui descompunerii ei actuale.

Cãci este evident procesul de decadentã în care se bãlãceste. Asistãm la o eruptie de vicii si perversitãti nãscute în sânul ei din cauza lipsei totale în oameni de emotii curate, de gânduri înalte, de idealuri. Este parcã o plictiseală, o lehamite, o obosealã de a trãi în frumos, în autentic, si o dorintã nebunã de a se scormoni noroiul si de a se bãlãci în el. Si ce este mai grozav încã, mai trist si mai îngrijorãtor, este faptul cã omul care practicã astfel de viatã de aberatiuni, nu mai are nici mãcar constiinta pãcatului si posibilitatea de consolare prin admiterea lui. Individul, astãzi, parcã face totul pentru a fi nefericit. Si reuseste din plin. Satisfacerea simturilor numai, activarea patimilor, revãrsarea patimilor, revãrsarea instinctelor lui primare peste tot pe unde pãseste, înseamnã renuntarea lui la fericire. Plãcerea animalicã si fericirea, sunt douã notiuni contradictorii. Nu încap amândouã, si în acelasi timp, în om.

Tineretul acela al României, de care s-a scris pânã acum, tineretul frãtiilor de cruce, a trãit în fericire. Tineretul de astãzi al lumii întregi trãieste numai în plãcere, în satisfacerea imaturã si rutinarã a simturilor.

O moralitate alarmantã îsi aratã peste tot urechile ei murdare. Tinerele generatii sunt prinse tot mai mult într-un vârtej nebun de violente, de pãcate, de abrutizãri, de scufundare în prãpastia întunecoasã a unui nihilism care îl va distruge pânã la urmã atât pe el cât si pe societatea lui. Nu recurgem aici la retoricã pesimistã. Este evidentul. Simptomele lui sunt numeroase si ne parvin de peste tot.

În Anglia, în 1981 –si pe tot globul, de atunci încoace– tinerii britanici s-au manifestat cu o violentã nemaivãzutã pânã atunci. Au spart, au furat, au incendiat prãvãlii si automobile si s-au bãtut rãu cu autoritãtile. Totul fãrã motiv inteligibil si cu o furie de irationali. La aceasta s-a ajuns numai din dorinta de a distruge, de a provoca rãul, anihilarea societãtii. O tristã explozie a instinctelor primare în care si-au manifestat incorformismul lor cu forma de viatã actualã.

Acum o jumãtate de secol, în România, alti tineri ca si acestia, ardeau în pasiunea creatiei. Nu numai cã nu distrugeau, dar, cu sfortãri proprii, necompensate decât de constiinta lor, cutreerau satele tãrii, ca sã construiascã ceva, un drum, o bisericã, si sã umple un gol în necesitãtile obstesti.

Si gândim, cã în acest contrast evident, dreptatea este de partea acelor tineri de ieri, si educatia lor era cea bunã. Ei trãiau în adevãr. Nu credem cã este în zadar nici exemplul ce l-au lãsat.

La Paris, în public, în plinã zi, în Piata Concordiei, ne-au spus ziarele, o fatã a fost violatã de o bandã de tineri, abrutizati, desigur, de stupefiante. Nici un trecãtor nu s-a sesizat la tipetele fetei. Nimeni nu a intervenit ca sã o scape de acei îndobitociti.

Acum jumãtate de secol, în România, alti tineri ca si acestia, dar educati în lumina idealurilor crestine, vedeau pe deasupra corpului si a sexualitãtii femeii, pe o fiintã gingase, un suflet, care nu putea fi violentat, pe care –se spunea– "nu trebuie sã o lovesti nici mãcar cu o floare". Ei considerau femeia ca pe viitoarea mamã a copiilor lor, corpul ei era ca un templu unde se verifica neîncetat minunea creatiei vietii, respectau aceastã femeie, îi dedicau numai sentimente frumoase si o apãrau.

Si gândim cã în acest contrast evident de sentimente si purtãri, dreptatea este acelor tineri si educatia lor, cea bunã. Nu credem cã le-a fost zadarnic exemplul ce l-au lãsat. El va da roade sigure pe drumul de revenire al omului.

Undeva în Europa –nu interesează locul căci întâmplarea putea să se petreacă orisiunde– niste tineri între 13 si 16 ani, s-au întâlnit cu un bătrân cersetor. L-au lovit cu o piatră în cap, ametindu-l, si apoi i-au dat foc, observându-i zvârcolirile, până ce sărmanul om a murit. La politie au declarat că au voit numai ca să vadă care sunt zvârcolirile unui om cuprins de flăcări. Asa de simplu !

Acum o jumătate de secol, în România, alti tineri ca si acestia, învătau să-si iubească semenii si din initiativă proprie ajutau oamenilor bătrâni si neputinciosi, fie ca să-si strângă putina lor recoltă de pe câmp, fie ca să le repare casele sărăcăcioase, sau îi ajutau la alte trebuinte.

Si gândim, că în acest contrast evident, de pasiuni drepte sau ucigătoare de natiuni, dreptatea este de partea acelui tineret si educatia lor era cea bună. Nu credem că exemplul lor era zadarnic, ci va lucra la repararea sentimentului national si a demnitătilor omenesti.

Viata tineretului de astăzi si de oriunde, se scurge bizar, fără idealuri, scufundată într-o mlastină adâncă si întunecoasă, unde i se excită acestuia numai instinctele lui primare si bestialitatea ce a mai rămas în om după atâtea milenii de evolutie. Înnebuniti în cluburi desfrânate, în discoteci excitante, răpiti de droguri si de sexualitate, tineretul lumii coboară vertiginos spre abisuri imposibil de ocolit, dacă nu se face cale întoarsă. Un vid moral se cască în fata lui si-l îndreaptă spre ultima treaptă care-l mai separă de nivelul animal. Drogurile, homosexualitatea, lesbianismul– afirmate acestea din urmă cu orgoliu chiar– excită în tineret numai pulsatiile lui animalice. Din frumoasa făptură creată "după chipul si asemănarea lui Dumnezeu", nu a mai rămas decât o sărmană caricatură, deformată si ridicolă. Aici a fost adus tânărul, de către manipulatorii pasiunilor dezlănțuite, acesti "mesias" ai unei societăti materialiste si, asa-zisă, liberalizată.

Acum o jumătate de secol, în România anilor 1930, alti tineri ca si acestia de astăzi, îsi curătau cu grijă sufletele pentru a încăpea în ele chemările lui Dumnezeu si ale Patriei lor. Si gândim, că în acest contrast evident de trăire, de aspiratii înalte si de sentimente nobile, acel tineret a avut dreptate si educatia lui era cea adevărată. Exemplul lor nu a fost zadarnic. Nu a putut fi zadarnic, căci avea la bază niste suflete pure si dezinteresate. Ei reprezintă si vor reprezenta si în viitor, o oglindă clară în care se vor privi alte generatii de oameni care vor trebui să se salveze si să salveze destinul pe pământ.

Dar ce să mai continuăm lista contrastelor ? Constatarea lor nu înseamnă ameliorarea lor, dacă nu există vointa de ameliorare. Îndreptarea va veni altcum. Societatea actuală, zguduită din temeliile ei, se pare că-si îndreaptă pasii spre sfârsitul unui ciclu istoric.

Un cunoscut sociolog a împărtit istoria omenirii într-o succesiune de perioade, care, ca undele electromagnetice, se suprapun unele peste altele :

- Perioade organice, în care viata istorică se scurge, sprijinită pe un sistem de credinte, de convingeri, de idealuri înalte. În cursul acestora societatea omenească se dezvoltă si progresează armonios. Sunt timpuri de liniste, de bunăstare, de progres social si cultural. Reprezintă saltul înainte al omenirii.

- Perioade critice (sau inorganice) în care, omul îngâmfat, sătul de acelasi lucru dintr-un neastâmpăr intelectual –dar fără suport temeinic– porneste în căutare de alte drumuri pentru viata lui si a societătii sale. Se pătrunde, în astfel de epoci, în situatii politice nesigure de miscări de mase, de haos social, de nedreptăti, de revolutii sângeroase, de violente de tot felul, de decădere a moralitătii oamenilor si de moarte a idealurilor.

Se pare că omenirea străbate astăzi o astfel de perioadă. Iar intensitatea descompunerii la care s-a ajuns ar indica sfârsitul ei apropiat. Asa cum descompunerea unor substante ajută la germinarea vietii în natură, tot astfel si putrefactiunea felului de a trăi de astăzi va ajuta la înflorirea altuia, al unei existente în bine, a unei societăti mai axate si mai constiente de misiunea trecerii ei prin viată.

Schimbarea va veni pe aici, iar adevãrurile, cadrul moral pe care generatiile anterioare l-au lãsat înscris în istoria oamenilor, va ajuta acestora ca sã întreprindã fãrã întârziere si cu toatã hotãrârea, aceastã înnoire de ciclu.

Avem certitudinea cã dupã 60 de ani, de când a început sã se afirme generatia "frãtiei de cruce", dreptatea a rãmas indiscutabil de partea ei. Marea scoalã de educatie umanã si cetãteneascã pe care a intiat-o ea, va ajuta poporului nostru ca sã iasã din ceata istoricã pe care-o strãbate, împreunã cu toatã lumea. Dreptatea nu pote fi mânuitã. Ea este detinutã numai de aceia care cred în dimensiunea transcedentalã a omului, care-i ajutã sã se apropie de întelegerea rosturilor lui superioare în lume.

Nu interesează cã, poate, ideile si trãirile fratilor de cruce de atunci, nu mai sunt "la modã" astãzi. Niciodatã moda nu creează adevãruri. Ea este mereu gregarã si, de obicei, superficialã. Si nici nu interesează cã asa numitele "majoritãti democratice" sunt astãzi ostile gândirilor si idealurilor fratilor de cruce din acele vremuri. Nici mãcar "numãrul" nu este chezãsia adevãrului. Depinde foarte mult de cadrul moral în care a fost constituit si care se miscã acest "numãr". Mântuitorul însusi a fost condamnat si omorât de o gloatã înfuriatã si manevratã de Sanhedrin. Se poate spune, oare, cã aceastã gloatã "majoritarã" a avut dreptate când a condamnat la rãstignire pe însusi Dumnezeul ei ? Nimeni cu mintea întreagã nu poate rãspunde afirmativ.

Astfel si cu ideile care au miscat Frãtia de Cruce si toatã Miscarea Legionarã. Ele nu pot fi afectate de "modã" sau de "majoritãti". Ele depind si trãiesc prin ele însãsi, numai datoritã adevãrurilor pe care le detin. Adevãrurile sunt inmutabile si indestructibile. De aceea timpul lor nu este sfârsit. Acesta si-a domolit numai mersul, datoritã circumstantelor politice grele prin care se trece în prezent. Fãrã tarã, fãrã seva întãritoare a pãmântului românesc sub picioare, singuri si huliti. O haitã înfuriatã si bine manevratã de dusmani, urlã si împroascã de jumãtate de secol cu neadevãruri în singurul adevãr pe care l-a detinut în ultimul secol, poporul românesc. Dar toate aceste greutãti si agitatii nu pot ucide adevãrul. El strãluceste si va strãluci mereu cu lumina lui proprie.

Mesajul pe care Legiunea, prin urmare si Frãtia de Cruce, l-a lansat acum 60 de ani neamului ei, a rãmas nealterat si tot atât de actual –sau, chiar mai mult, poate– ca si atunci. Dar mai ales este actual, este îndreptãtit si necesar, pentru tineretul român, de care depinde si pe care se va sprijini viitorul României. Iar acest mesaj este un mesaj de sperantã, de hotãrâri neînfricosate si de drumuri drepte. El indicã victoria finalã.

Tineretul român nu trebuie sã dispere. Nu are voie sã lase sã fie invadat de disperare. Nu se poate trãi fãrã lumina sperantei. Aceasta este ca o sampanie strãvezie si spumoasã, pentru viata omului. Fãrã de sperantã, acesta începe sã moarã încet, încet, în viatã fiind. Cu cât greutãtile sunt mai mari cu atât hotãrârea de a le învinge trebuie sã fie mai mare. Tineretul nostru sã scuture de pe el scepticismul, îndoiala si vagul sentiment de neputintã. Dusmanul ne vrea demoralizati si înspãimântati, cãci asa ne poate distruge mai usor. Este drept cã poporul nostru trece printr-un moment istoric extrem de grav. Este drept cã primejdiile s-au înmultit înspãimântãtor de mult. Dar el a mai întâlnit si supravietuit atâtor altora de-a lungul timpului sãu. Nu a pierit atunci si nici acum nu va pieri. Existã multã energie vitalã acumulatã în neamul românesc, pentru a fi doborât si destrãmat de greutãtile actuale, oricât de enorme ar fi ele. Primejdia cea mai mare pentru existenta unui popor nu stã atât în dusmanii ce-l împresoarã, cât în doborârea, în moartea a însãsi sufletului sãu. În plecarea grumazului, cu resemnare, în fata adversitãtilor si în admiterea înfrângerii. Primejdia începe când poporul, si în special tineretul lui, se prãbuseste deznãdãjduit pe ogorul Patriei, cu scâncete înnãbusite si neputincioase. Descurajarea si demoralizarea, aceste demagogii întoarse pe dos, reprezintã adevãratul pericol pentru popoare. Numai acestea pot stinge flãcãrile care încãlzesc sufletele natiunilor si le dã puterea de rezistentã. Dusmanul, chiar cel mai grozav, rãmâne neputincios în fata hotãrârii de a trãi a unui neam.

Deci, sã nu disperãm. La toate rãspântiile grele ale istoriei poporului român a apãrut o generatie tânãrã, plinã de sperantã, decisã si eroicã, care a luat în mâinile ei destinul neamului nostru si l-a scos la luminã. Exemple sunt multe : asa s-a întâmplat în 1821, în 1848–1856, în 1916, în 1922, în 1941. Mereu au izbucnit din sânul natiei forte vitale noi, care au îndreptat poporul românesc spre limanuri de liniste si supravietuire.

Ultimele generatii eroice ale neamului nostru, cele din 1922 si 1941, care s-au împotrivit prãpãdului rosu, se îndreaptã ireversibil, ca orice lucru în lume, spre sfârsitul lor biologic. Dar trãirea lor, exemplul vietii lor, va rãmâne. Este deja un bun istoric românesc. Si în acest exemplu, pe care-l lasã urmasilor, stã semnul lor, grãuntele care va germina din nou si care va ajuta poporului nostru sã-si gãseascã si sã apuce pe drumul lui propriu.

Frãtia de Cruce a fost o "candelã aprinsã" în sufletul natiei noastre. O candelã de sperantã. Poate multi, acolo în tarã, se hrãnesc încã din amintirea ei si supravietuiesc datoritã ei. Si în exil sunt multi care gãsesc în ea, în ideile pe care le-a rãspândit ea, un sprijin moral cu care înving greutãtile unor vieti de destãrati si îi ajutã sã creadã si sã se pãstreze integri în mijlocul unei lumi care se clatinã.

E bine, si trebuie chiar, ca tineretul românesc prezent si viitor, sã se apropie cu încredere de învãtãturile si exemplele de viatã curatã pe care le-a lãsat Frãtia de Cruce a tãrii lor. Sã le cerceteze cinstit, sã le cunoascã în adevãrata lor valoare si nu numai prin propaganda defãimãtoare, mincinoasã si ignobilã, pe care-au lansat-o si pe care o sustin eternii ei dusmani, aceleasi forte politice care ne-au pus în jug tot poporul. Ei sã judece la luminã aceste precepte si trãiri pe care le-au experimentat fratii de cruce, cu ochi critici, desigur, dar deschisi adevãrului si sinceri. Sã-si însuseascã apoi, de vor crede de cuviintã, tot ceea ce vor gãsi mai bun, pentru ei si pentru poporul nostru, depozitate în ele. Sã se boteze în credinta lor românească si sã ducã prin lume, cu demnitate si mândrie, numele ce-l poartã. Ei rãmân reprezentantii, pe drumurile diasporei, ai unui popor bun si nobil. Sã nu uite nici un moment aceasta. Sã fie siguri cã se vor întoarce acasã, într-o tarã liberã. Dar sã se întoarcã cu fruntea sus, cu constiinta limpede si împãcatã, cã au fãcut tot ce-au putut pentru poporul lor. Adicã, la fel ca si înaintasii lor, ca acei "frati de cruce" care i-au precedat.

Sã nu le fie fricã de viitor si de necunoscutele lui. Acesta rãmâne deschis numai cauzelor nobile. Si ale noastre, sunt. Din contrã, el se închide pentru cotropitorii de popoare si asupritorii lor, pentru ucigãtorii de vieti trãite în adevãr. Tineretului român îi va fi hãrãzit de Dumnezeu ca sã îndeplineascã poate cu alt stil, cãci fiecare generatie si-l determinã pe al ei propriu, dar cu aceeasi esentã –ceea ce generatia noastrã, aceea a "Frãtiilor de Cruce" a visat cu o sfântã pasiune : o tarã mândrã, frumoasã si dreaptã, pe care toti Românii de bine, o poartã în ei.

Vasile Bãncilã spunea : "Odatã si odatã va rãmâne dupã noi cenusa, cum rãmâne dupã orice în lume, dar va fi rãmas si o flacãrã de luminã, care va fi trecut prin noaptea existentei si pe care, în felul nostru, n-o mai fi avut-o nimeni".

O astfel de flacãrã de luminã, specificã Frãtiei de Cruce românã, o întindem cu bucurie, cu încredere si cu îndemn, la picioarele generatiilor viitoare ale tãrii noastre, spre a le cãlãuzi pe drumuri de glorie si de realizãri mãrete pentru România.